

Katledilişinin 3. yıldönümünde Hrant'ı anıyoruz!

Ermeni yazar-gazeteci **Hrant Dink**, 3 yıl önce yine böyle bir 19 Ocak günü, sokak ortasında katledildi. "Bir bebekten katil yaratan" sistemin, ne ilk cinayetiymiş bu ne de son... Hrant; cinayetlerle, katliamlarla kendini besleyen bir sisteme sahip TC'nin karanlıklarına hapsedilmek, yok edilmek istendi. Çünkü, o bir Ermeniydi, yani "farklıydı"! Aynı zamanda Hrant, halkını seven bir adamdı, yani "tehlikeliydi"! Ve **Hrant, bizden biriydi,**

kardeşimizdi...

Ölümünün 3. yılında Hrant unutulmadı. Hrant için İstanbul'un birçok yerinde eylemler düzenlendi. Sarıgazi'de YDG ve **Partizan, Nor Zartok**'un da katıldığı ortak bir panel düzenledi. Parti ve Devrim Şehitleri Haftası nedeniyle Proletarya Partisi şehitlerinin de anıldığı etkinlikten sonra YDG, Kadıköy'de, ırkçılığa karşı bir basın açıklaması yaptı. Soğanlı'da da Haykırış Kültür ve Sanat Derneği

tarafından düzenlenen etkinlikte Hrant Dink ve Nazım Hikmet anıldı.

Ve 19 Ocak günü, saat 14.30'ta Agos Gazetesinin önünde binler, Hrant'ı unutmadığını haykırdı. Aynı gün saat 19.00'da da, **Nor Zartok**'un çağrısıyla Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi önüne düzenlenen meşaleli yürüyüşle Hrant Dink cinayetinin sistemin "kollektif bir cinayeti" olduğu bir kez daha vurgulandı.

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 57

* 22 Ocak-4 Şubat 2010 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

Direniş dayanışmayla büyür!

Egemenlerin ilk yöneldikleri ve hedef aldıkları şeydir dayanışma! Çünkü direnişleri dalga dalga büyüten, kendi içinde hapsolüp boğulmasını engelleyen, direniş cephesini genişleten en önemli olgudur.

Bugün özellikle TEKEL işçilerinin Ankara'da bir ayı aşkın bir süredir devam ettirdikleri direnişle dayanışma nasıl ki işçilere güven ve kararlılık aşıyorsa, dayanışmanın olmadığı yerde tüm direnişler kendi dar alanına sıkışır.

Esenyurt'ta, İtfaiyede, TEKEL'de, Sinter'de ve daha birçok işkolunda süren direnişlerin sesine ses katmak, bu sesi diğer alanlara yaymak ve sahiplenmek emekten yana olan tüm kesimlerin görevidir.

Belediye-İş 2 Nolu Şube Genel Kurulu

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube 9. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. 16 Ocak günü **Kazlıçeşme Kültür Merkezi**'nde düzenlenen Olağan Genel Kurul, işçi sınıfı ve geniş halk yığınlarına dönük saldırıların arttığı bir dönemde, sınıf sendikacılığı çizgisinin zaferi ile sonuçlandı. [Sayfa 4](#)

Hangi vatandaşın hangi hassasiyeti?

Bugünlerde, elimize kumandayı aldığımızda, açtığımız her haber programında gözümüze çarpar oldu linçler... "Çarpamak" ne demek, adeta bizden bir parça haline geldi bu saldırılar! Zira egemenlerin "vatandaş hassasiyeti" olarak adlandırmaya çalıştığı linçlerle "korkulu gözlerle bakan vatandaşlar" haline getirilmeye çalışılıyor! [Sayfa 7](#)

Kadını yıkıma uğratan kapitalizm, ona sınıf bilinci de kazandırır

Kapitalizm köleci ve feodal düzenin boyunduruğu altında ezilmekte olan kadını, toplumsal üretim içine çekerek ona dikensiz bir gül bahçesi sunmamıştır. Fakat kadına kurtuluşa giden yolun taşlarını örme bilinci ve kararlılığı kazandırmanın ön koşullarını yaratmıştır. [Sayfa 10](#)

Kazanan işçi sınıfı olacak

"Onurlu emekçi kardeşlerimle, arkadaşlarımla sabahın ilk ışıklarına kadar oturduk, hala da burada oturmaktayız, sonuna kadar dayanacağız." Direnişlerinin 33. gününde TEKEL işçileri ile bir söyleşi yaptık. [Sayfa 12](#)

İRAN'DA NELER OLUYOR? Emperyalistler hedef küçültüyor

ABD emperyalizminin İran'daki gelişmelerden kendi çıkarı doğrultusunda bir beklenti içine girdiği, yapılan açıklamalara da yansımaktadır. Uranyum meselesinde İran'a ciddi yaptırımlar için 2009'un sonuna kadar verilen sürenin belirsiz bir tarihe ertelenmesi de bunun ifadesidir.

Ancak ABD emperyalizminin İran hedefine dönük bu tutum değişikliği, buradaki gelişmelere dönük beklentiyle olduğu kadar Ortadoğu politikalarında girilen çıkmazla da ilintilidir. **Bu çıkmaz şu sıralar İran gibi büyük bir hedefe yeni bir cephe açmayı riskli kılmaktadır.** Bunun için de şimdilik daha küçük hedeflere dönük daha küçük cepheler açma eğilimi öne çıkmaktadır. Yemen örneğinde olduğu gibi... Yemen de başarısız bir uçak saldırısının ardından El Kaide gerekçeleriyle doğrudan hedef haline gelmiştir.

Ancak emperyalistlerin açtığı her yeni cephe dünya halkları tarafından emperyalizme karşı açılan yeni cephelerle yanıtlanmaktadır. Emperyalizmin sayıları hızla artan bu cepheleri yarması ise giderek güçleşmektedir. [Sayfa 8](#)

Sağlıkta tam gün dizginsiz sömürü

AKP hükümetinin Meclise getirdiği **Tam Gün Yasası**, sağlık çalışanlarından sağlık hizmeti alan emekçilere kadar geniş bir kesimi yakından ilgilendiriyor.

"**Hastanelerde daha kaliteli bir sağlık hizmeti vereceğiz**", "**Artık hastane kapısında beklemek yok**" söylemleri eşliğinde kamuoyuna sunulan yasa tasarısı, getirdiği yeni düzenlemelerin kabul edilmesi durumunda, sağlık alanının piyasaya açılması yolunda önemli bir dönemeç almacak.

Tam Gün Yasası ile doktorlar hastanelerde muayene ettikleri vaka sayısı kadar ücret alacak, bu durum sağlık hiz-

metinin kalitesini düşürecek, suistimallerin de önünü açacak. Özetle bu yasa tasarısı hekimlerin, sağlık çalışanlarının yaşam koşullarını ağırlaştırırken hizmet kalitesini de düşürecek.

Bu yasaya tepki gösteren hekimler, bunun tam gün kölelik olacağını savunuyor. Bu konuda ayrıntılı bilgi alabilmek için **Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan** ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Kılıçaslan tam gün çalışmaya karşı olmadıklarını ancak bunun yanı sıra sendika ve grev hakkı da istediklerini ifade etti. [Sayfa 9](#)

BEN BİR ÇİNGENEYİMİ

"Bizanslılar 1000 yıl önce benim insanlarıma "Athinganoi" adını verdiler. Bu dokunulmaz demektir. Bundan sonra her gittiğimiz ülkede insanlar bizi böyle çağırırdı. Herkes kendi dilinde tekrar etti adımızı. Zigeuner, Cigani veya Çingene..." [Sayfa 2](#)

Geçtiğimiz günlerde Manisa'nın Selendi ilçesinde, Romanlara yönelik gerçekleştirilen linç girişimine dair **İzmir Roman Yardımlaşma ve Dayanışma** Derneği yöneticileri ile bir röportaj gerçekleştirdik ve orada yaşananları belki daha da önemlisi Romanların her gün maruz kaldığı psikolojik linç ortamını bir kez de onların ağzından dinledik. [Sayfa 2](#)

İşçi-köylü'den

Daha ileri mevziler için, bugün tek-el olalım!

[Sayfa 2](#)

Sınıfsal Yaklaşım

Erken ölmek, ölümlü yenmek

[Sayfa 3](#)

Emekçinin Gündemi

Sınıfı örgütleyerek örgütlenelim, geleceğe yürüyelim

[Sayfa 4](#)

Dusula

Demokratik merkezîyetçilik üzerine -1-

[Sayfa 11](#)

Evrensel Bakış

"Ayaklanmalar yüzyılının" doğrudan sonucu olarak silahlanma

[Sayfa 13](#)

Korktular bizden. Farklydık. Daha yoksulduk. Daha özgürdük. Ama insandık.

“Ben Bir Çingene’yim!”

Bizanslılar 1000 yıl önce benim insanlarıma “at-hinganoi” adını verdiler. Bu dokunulmaz demkti. (...) Bundan sonra her gittiğimiz ülkede insanlar bizi böyle çağırıyor. Herkes kendi dilinde tekrar etti adımızı. Zigeuner, Çigani veya Çingene...

Bizlere dokunulmaz dediler... Korktular bizden. Farklydık. Daha yoksulduk. Daha özgürdük. Ama insandık. Tıpkı onlar gibi. Onlar bunun

farkında değildi. Bizimle çalışmak, bizimle yaşamak, bizimle konuşmak istemediler. (...)

Atalarım, bu haksızlıklardan kurtulmak için her yolu denediler... Haykırarak baktılar insanların gözlerine; bazen yalvararak! “Biz Çingene değiliz, insanız.” Çingenelerin konuştuğu dillerden birinde insan Rom demkti. Onlar da insanlara biz “Romanız” dediler, yani sizden bir farkımız yok. (...) Evet, ben bir dokunulma-

zım. Acılarımızın verdiği güçle; çirkinlikler, kalleslikler ve aşağılayan bakışlar dokunamaz artık bana. Temiz yüreğimize değil aşınmış ayaklarımızı bakanlar incitemez artık kalbimi. Mademki binlerce yıldır ölüm tadında yaşadık hayatı; bundan sonra hiçbir güç dokunamaz tertemiz insanlığımızla beslenmiş kutsal özgürlüğümüze. Ben bir dokunulmazım.”**

(www.çingeneyiz.org sitesinden alıntıdır.)

Bu süreçte sivil toplum örgütleri de devletin erkleri de bana göre konu Romanlar olunca kolaycılığa kaçmıştır. Ashında insan merkezli düşünürsek orada bir travma yaşanmıştır diyebiliriz.

Bir Romanın ağzından ne hissettiğini dinlemenin paylaşacaklarımızı pekiştireceğine inandığımızdan yukarıdaki “haykırışı” yazımıza ekleyerek başlamak istedik.

Geçtiğimiz günlerde Manisa'nın Selendi ilçesinde Romanlara yönelik linç girişimine dair **İzmir Roman Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği** yöneticileri ile İşçi-köylü gazetesi olarak bir röportaj gerçekleştirdik ve orada yaşananları belki daha da önemlisi Romanların her gün maruz kaldığı psikolojik linç ortamını bir kez de onların ağzından dinledik.

- Merhaba, sizlere Selendi'de gelişen olaylar hakkında hem bilgi hem de düşüncelerinizi aktarır mısınız?

İzmir Romanlar Derneği adına Abdullah Cıstır: Olayların nasıl olduğunun tartışması, olaylar anında ne olduğunun seyri ayrı bir konu. Toplumsal gerilimin çitisi ve alt tabakaları, sebebiyetleri ve olaylar çıktıktan sonraki yönetim, daha doğrusu olayı yönetememe durumu ayrı bir konu diye düşünüyorum. Herkes bardağın dolu tarafını gösteriyor ancak biz bir toplum örgütüydük ve bardağın boş tarafını da göstermekle yükümlüydük.

Bu süreçte sivil toplum örgütleri de devletin erkleri de bana göre konu Romanlar olunca kolaycılığa kaçmıştır. **Aslında insan merkezli düşünürsek orada bir travma yaşanmıştır diyebiliriz.** Toplumsal bir travmanın yaşandığı bir yere kim gider? Psikososyal destek ekipleri gider mesela. Ama bu olaylar yaşandıktan sonra bunların hiçbirini yapılmadı. Romanlar Sulukule'ye birileri rant için göz koyduğu zaman yapıldığı gibi hep bir yerden bir yere gönderilmek mi ele alınacak Romanlar? Ya da Selendi'den göç ettirilerek mi gündeme alınacak?

“Kendi iradeleri ile gittiler” deniliyor ama irade kullanmasını bilmeyen bir topluluğuz biz bugün için. Orada onurlu bir mücadele vermenin kendimize ne fayda getireceğini, demokrasiye dahası Türkiye'ye ne kadar fayda sağlayacağını bileme-

yen bir toplumuz. Kısacası kolayca yönlendirilerek Selendi'den ayrılmamız sağlanmıştı.

Ciddi bir acizlik konusu, o da şudur; Tecrübesiz bir kaymakam, kanaat önderlerinin devreye girmemesi, kolaycı bir vali ve öngörüsüz bir bakan ile süreç buraya gelmiştir. Kaymakam bey ile gidip tanıştık. Vali bey ile ilk kez temas ettik. İyi bir insan ama yetmez! Vali bey ile görüş-tük. Yaklaşık 3 saatlik bir zaman. Meseleleri, toplumun bakış açısını kendi ölçeklerinde değerlendirmişler ama biz bu yöntemi beğenmediğimizi, yerinde yani Selendi'nin kendi kazanı içinde bu sorunun çözülmesini ve valinin de buna destek vermesini öngörmüştük. Bu devlet birlerce aşireti bile barıştırmaya soyunduysa Selendi'de niye bu yola başvurmadı diye soruyoruz sizler aracılığıyla.

Ayrıca, arkadaşlarımız Gördes'e gittikten sonra Vali bey oraya gitti mi diye de sormak lazım. Olayların ardından Manisa Emniyet Müdürü aracılığıyla bilgi aktarmaya çalıştık Vali beye. Kolaycılığa kaçtığını ve bu yöntemi beğenmediğimizi yüzüne söyledik. Ancak tedirgin oldu Vali bey. Neden? Normal Roman profilinden böyle şeyler beklemeyiğinden. Dedik ki taşımayacaksınız insanları oradan. Bir anlaşma zeminleri vardı. Sıradan vatandaşların sunacağı çözümleri önemsemedikler. Biz arkadaşlarımızda dedik ki; yerinizde kalın, kendinizi basına bilgilendirme yapın.

Barışa zemin koyacak bir ölçüde yaklaşmamız lazım, daha sonra bir sorgulama yaparız ama önce bu puslu havanın dindirilmesi lazım. Sonra da şunu ifade ettik, dedik; devletimiz gerekeni yapmaktadır. **Ama baktık ki devletimiz gerekenleri yapmıyor.** İki tarafa da sağduyulu yaklaştık, barış zeminini oluşturmaya çalıştık. Giden arkadaşlarımızda da bir taraftan çağrı yaptık dedik ki; arkadaşlar dönün, dönerseniz onurlu bir duruş, Romanlar adına yerinde mücadele etmenin miladı

olacaksınız, ama yaşadıkları travmayı biz yaşamadık ya bizce konuşmak kolay. **Biz de o an hissettik onların ne yaşadıklarını.**

Ardından Selendi'ye gideceğimizi, oradaki halk ile bir araya geleceğimizi söyledik, sağduyu zeminini aramaya gittik. Oraya giderken de bilgi verdik ve bir toplantı talep ettik, halkla bir toplantı. Biz orada yokken bir toplantı yapılmış halkın da dahil olduğu. Toplantıdan sonra biz gittik, Selendili halk bizi pankartlar ile karşıladı. **“Şahsınızda bütün Romanları kucaklıyoruz”** dediler. Küçük çocuklar vardı. **“biz kardeşlerimizi geri istiyoruz, bir hata yaptık”** dediler.

Selendi'nin kendisini aklamaları lazım. Oradaki sağduyulu insanlar bu çağrıyı yaptılar, Romanlar ile barışmaya gittiler. Ama şimdi Vali bey yaptığı bütün açıklamaları göstermelik olarak yapmış diyoruz, çünkü bu çözüm yolu dururken arkadaşlarımızı Salihli'ye taşımıştır. Bunu bize açıklamıştı ama “o B planınız olsun” demiştik. **Önceliğimiz Selendi idi.** Şimdi göstermelik bir görüşme yaptığımız katanindeyiz.

Demokratik açılım şemsiyesinin altında bir de **Roman Açılımı** çıktı biliyorsunuz. Açılımın artık itici gelmeye başladığı bu süreçte Koordinatör Bakan Faruk Çelik neden sahada değildi? Madem sen bakansın, bu konu üzerine bir çalışma yaptığını iddia ediyorsun, o zaman bir bakan olarak **“Evet siz benim asli vatandaşlarımsınız, ben de buraya sizin sıkıntınızı dinlemeye geldim”** demesi gerekmez mi? O zaman bana da bu söylem düşüyor, **“Siz 76 Romanın önünü açamadınız daha, bütün romanların önünü nasıl açacaksınız?”** Neredesin ey sayın bakan?

Sonuç olarak, Salihli'de 11 aile, Gördes'te 6-7 aile

kaldı. Şu anda bu insanların evlerini tuttu-lar, kiralarını verdiler ama bugün konuş-tuk. Bir battaniye üzerinde kalıyorlar. Konuşuyorlar kömür verdik, onu verdik, bu-nu verdik diye. Zaten bunları vereceksin, bu senin asli görevin. Yapmaları gereken yüzlerce şey var ama bir kömüre bir battaniyeye indiriyorlar.

Bizim en sıkıntılı günümüzde bile davulumuz zurnamız eksik olmaz. Siyasetçiler de bunu iyi kullanıyorlar. Gülen oynayan yanımızı öne çıkarıyorlar. Ama bizim artık daha onurlu bir duruş sergilememiz, sosyal sorunlarımızı daha fazla tartıştırmamız için bunu az da olsa aşmamız gerekiyor. Örgütlenme önündeki sorunlarımızı aşmamız, vatandaşımızı bilinçlendirmemiz gerekiyor. Sadece bizim değil, çevremizde bulunan herkesin bu konuda daha duyarlı olması gerekiyor. Bugün Türkiye'de biz bu fotoğrafı veriyorsak herkes bizi ihmal ettiğindedir.

- Romanların yaşadığı günlük sıkıntılardan da bahsedebilir misiniz.

- Biz ayrımcılık yaşıyoruz, hem devletten hem milletten. Bu durumun değişmesi gerekiyor. Hepimiz biliriz, 2 yaşındaki bir çocuğu annesinin **“yemeğini yemeyen seni Çingenelere veririm”** dediğini. O çocuğun kafasına bu işleniyorsa, ayrımcılık daha o yaşta başlar. Olduğumuz gibi, kültürümüzle kabul görmeliyiz. **Sorsanız herkes Romanları sever, ama onları eğlendirdiğimiz kadar.** Bize sordunuz ne iş yaparsınız ne yer ne içersiniz diye. Anlatayım. Müzisyenlik, hurdacılık, ev temizliği işleri yapıyoruz. Hurdacılık yapıyoruz ama 49 ile 250 milyon arası ceza yiyoruz. Yakalandığımızda arabalarımız eziliyor, atlarımızıza el konuluyor. Muhtarlar köyün daha girişine yazıyorlar **“buraya hurdacı giremez”** diye. Dünyada en tehlikeli insanı aç olanıdır. İnsanları aç bırakamayacaksınız! En “elit” kesimimiz olan müzisyenlerimiz ekonomik yapının değişmesinden kaynaklı mahalleye hapsolmüştür. Kadınlarımız temizliğe gidecek ev bulamadığından mahalleye hapsolmüştür. Hurdacı arkadaşlarımız gene mahalleye hapsolmüştür. Mahallerin yapacak işi kalmamıştır artık, mahallerimiz sosyal patlamanın eşliğindedir.

(İzmir'den İK okurları)

* Romanlara sağlık hizmeti yok!

Samsun'un Canik ilçesinde de çoğunlukla Romanların oturduğu Yavuz Selim Mahallesi'ndeki Aile Sağlığı Merkezi'nin mühürlenmesi, mahalleliyi ayağa kaldırdı. Mahalledeki Aile Sağlığı Merkezi'nin önünde 7 Ocak günü toplanan Romanlara, Düvecik Köyü Muhtarı Selahattin Değirmenci ve köy sakinleri de destek verdi. Yavuz Selim Mahallesi Muhtarı

Ömer Gezginci, kısa bir süre öncesi-ne kadar eski bir binada hizmet veren sağlık ocağının yeni binasına taşındığını belirtti. İki mahalle ve bir köyün faydalandığı, günde 300'e yakın hastanın gittiği sağlık ocağının suyu ve elektriği verilmiş olmasına rağmen ruhsatsız olduğu gerekçesiyle kapatılmasını anlayamadıklarını vurguladı.

* Didim

Didim'de faaliyet gösteren Rumelili Romanlar Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği üyeleri, Selendi'de Roman vatandaşların ilçeyi terk etmesiyle sonuçlanan linç girişimlerini protesto etmek amacıyla basın açıklaması yaptı. Dernek merkezinden Didim Merkez Camii'ne kadar yürüten Romanlar, **“Hepimiz kardeşiz”, “Romanlara sahip çıkılсын”, “Selendi'deki olayları kabul etmeyiz”** yazılı dövizler taşıdı.

*“Açılım” furyasına linçlerle devam!

IHD Ankara Şubesi yaptığı basın açıklaması ile yaşanan olayları protesto etti. **“Bu Coğrafyanın Barışa İhtiyacı Var”** pankartının açıldığı eylemde son dönemde ilçe genelinde meydana gelen linç olaylarına dikkat çekilerek, saldıran kişilerin gözaltına alındığı, saldıran güruhu ise hiçbir şey olmamış gibi sokaklarda dolaşmaya devam ettiği belirtildi. (Ankara)

İşçi-köylü'den

Daha ileri mevziler için bugün Tek-el olalım!

Yeni yılın ilk ayının sonlarına yaklaşırken, sınıf mücadelesinin, 2009'dan devraldığı yüklerle ve artan bir ivmeyle giderek yükseldiğine şahit oluyoruz.

Egemen sınıflar arası çatışma, çıkar dalaşı ve hesaplaşmalar da bu dönemde yeni biçimlerle her gün su yüzüne çıkmaktadır. Bülent Arınç'a yönelik suikast iddiaları ile sürecin kapısı, Kozmik odada yapılan kozmik aramalara ve yaratacağı sonuçlara açıldı. AKP'ye kaybettığı oyları ve desteğin bir kısmını yeniden kazanma umudu veren bu süreç; Askeri Cezaevlerinin, Meclis İnsan Hakları Komisyonu tarafından incelenmek istenmesi ve son olarak İsrail ile Türkiye arasında oluşturulmuş iddia edilen diplomatik “krizle” adım adım örülmektedir. **Emperyalistlerin bölgeye dönük çıkar ve hesapları, uşaklarının da bu kapsamda yoğun mesai yapmasına neden olmaktadır.** Egemenlerin Rusya'dan İran'a, Ürdün'den Suriye'ye ve İsrail'e kadar kapsamı giderek genişleyen diplomasi trafığı elbette bu ihtiyacın ürünü olarak şekillenmektedir. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanlığına aday olan egemenlerin bundan başka bir yolu da bulunmamaktadır. Tüm bu görüşme ve diplomasi çalışmalarının her adımı, AKP hükümetine kan taşıyacak ve kitleler nezdinde prestijini artıracak bir şekilde inşa edilmektedir. Kullanılan üsluptan, görüşmelerin basına yansıtılan biçim ve içeriğine kadar süreç büyük bir özenle işlenerek kitlelere sunulmaktadır.

Ne var ki tüm bu hazırlıklar ve kimi zaman adeta bir tiyatroya sahnesini andıran görüntüler, emekçilerin açlık ve sefaletten kurtulmaları için herhangi bir “çözüm” yolu göstermemektedirler. Aksine yeni yıla birlikte adeta kurşun gibi yağın zamlar, bu tiyatroya sahnesini sarsmakta ve makyajın tutmayacağını da göstermektedir. Daha yılın ilk ayı tamamlanmadan elektrikten ulaşıma, temel gıda maddelerine kadar geniş bir yelpazede, işçileri ve emekçileri daha fazla açlık ve yoksulluk girdabına sokacak zamlar yapıldı. Hazırlanan 2010 bütçesi ve IMF ile yapılan görüşmeler de, bu düzlemde emekçileri daha büyük saldırıların beklediğine işaret ediyor. **Tablo; elbette saldırı ve hak gasplarıyla sınırlı değildir. Saldırıların anıldığı her yerde aynı zamanda dillendirilmek zorunda kalınan onurlu bir kelime daha vardır: Direniş!**

Bugünkü direnişler, saldırıları püskürtecek ve süreci bir bütün olarak tersine çevirecek güçte, nitelikte değilse de, 2009'dan 2010'a sınıf mücadelesinin devraldığı en önemli parametre olma özelliğini korumaktadırlar. Yılın son aylarında başla da adeta tüm yıla damgasını vuran TEKEL direnişi, İtfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin militan ve örnek eylemleri, direnişleri bugüne taşınan direniş ateşleri olarak emekçilerin yüreğini ısıtmaya devam etmektedir. Özellikle TEKEL direnişinin militan ve kararlı çıkışı, sarı sendikaların ihanetine inat büyük bir özveri ile devirdiği 30'lu günlerin sonunda işçi hareketi içinde önemli bir çekim merkezi olmayı ve bir ivme yaratmayı başarmıştır.

TEKEL işçilerinin yarattığı moral ve motivasyon, coşku ve direniş ateşi son sürecin en kitlesel emekçi mitinginin yapılmasına vesile oldu. TEKEL işçilerinin direnişi, özelleştirilmesi gündemde olan birçok fabrika içinde önemli bir örnek olarak öne çıktı. 2010 yılında işçi sınıfı ve emekçileri kapsamlı saldırı yasaları beklerken, TEKEL direnişi bu yönetime karşı işçi hareketinde önemli bir mevzi yaratmıştır. İşçi sınıfının gündemini bir anda değiştirmeyi ve tüm dikkatleri üzerine çekmeyi başaran TEKEL direnişi, önümüzdeki süreçte sınıf mücadelesine kimin rengini vereceğini de göstermektedir.

Sürece yön verme onunla buluşma kaygısında olan her ilerici ve devrimcinin, sınıf bilinci için işçinin bu gerçeğin farkında olması önemlidir.

Direnişin başladığı günden bu yana gazetemize küçük bir kısmı yansımış da olsa, **Ankara Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik ve İşçi-köylü okurlarının bu noktadaki çabası, emeği ve yaklaşımları ile işçilerle kurduğu ilişkiler öğreticidir. İşçilerle omuz omuza, geceli gündüzlü bir süreç geçiren Ankara DDSB'nin işçilerden öğrenen ve öğreten pratiği, sürecin ana halkasının yakalandığını da göstermektedir.** İşçilerin dillendirdiği söylemler ve DDSB'ye yaklaşımlarına yansıyan kazanımlar ciddi bir emeğin sonucudur. Faaliyetimizin bir parçasında yaratılan ve genel yaklaşımlarımızla paralel örülen olumlu adımların bütüne mal edilmesi gelişimin daha hızlı ve bütünlüklü yaşanmasını da sağlayacaktır.

31 Ocak'ta sözleşmeleri sona erecek olan işçiler için en önemli dönemece girilmiştir. Tam da bu viraj da işçi sınıfının coşkusunu ve motivasyonunu kuşanarak bir bütün olarak sürece buradan yüklenmesi, direnişi ileri bir noktaya taşıyacaktır.

TEKEL direnişinin kaderi gelecekteki tüm direnişlerin çatışma ve grevlerin üzerinde önemli bir etki yaratacaktır. **İşçi sınıfının dipte giderek kaynayan ve yüzeye vurma eğilimleri gösteren çıkışlarına, direniş, eylem, işgal ve grevlerine karşı daha büyük bir ilgi ve tepki göstermek kazanımları artırmak ve yeni mevziler yaratmak için kaçınılmazdır.**

Egemen sınıf klikleri-güçleri arasında süren hegemonya çatışmalarına dair yaratılan yapıy gündemlerin artık ülkenin gerçek ve de yakıcı gündemlerini perdelemeye yetmediği açıkça görülmektedir.

Siyaset bilimci yazar Nuray Mert de geçtiğimiz günlerde bu paralele bir değerlendirme yapıyor. Mert; "Türkiye emniyet ve istihbarat güçlerinden destek alarak, tek partili rejime doğru gidiyor" uyarısında bulunduktan sonra "ayrıca Ergenekon, darbe gibi gündemler gerçek sorunların üzerini örtmeye, konuşulmamasını sağlamaya dönük 'şal' olarak kullanılıyor" tespitinde bulunuyor. (6 Ocak Cumhuriyet gazetesi)

Bu ve benzeri yaklaşımlar daha birçok kişikesim tarafından dile getiriliyor. Tabi şaşılacak ve yeni bir şey olmadığı atlanarak.

Faşist Kemalist diktatörlük daha kuruluşunda tek partili bir rejime dayanmıyor muydu? CHP uzun yıllar tek parti olarak rejimi temsil etmedi mi? Bu sorular daha da çoğaltılabilir. Biz bugün AKP üzerinden yapılmak istenene dönersek; Şu sıralar söz konusu olan olsa olsa CHP'nin yerini, biraz daha din soslu AKP'nin almak istemesi olabilir ki bu da yine Kemalist rejimin kuruluş ideolojisi ile ters düşmemekte, aksine bütünüyle örtüşmektedir.

Kemalist rejimin üzerinde yükseldiği ideoloji, tam ulusalcı bir ideolojidir. Türkiye'yi

Türkleştirme temel düşüncesine dayalı bu ideoloji, bunu daha 1911'lerden itibaren hayata geçirmeye çalışan İttihat Terakki Cemiyeti'nin ideolojisidir. Tam ulusalcı ideolojinin babası ise şair Ziya Gökalp'tir. Gökalp ulusa olan inancı din takviyeli olarak görmektedir.

Bugün AKP'nin çabası ise Kemalizmin laiklik sosuna batırılmış ulusalcılığı, din sosuna batırmaya, böylece aslına rücu ettirmeye dönük bir çaba olarak da okunabilir. Bunun içindir ki, yükselişini sürdüren ırkçı-şoven dalğaya eşlik eden, "tek dil, tek bayrak, tek millet, tek vatan" sloganına "tek din" de eklenebilir.

İdeolojisi TC'nin kuruluş ideolojisi ile bütünüyle örtüşen AKP -arkasına aldığı emperyalist destekle- devletin tüm kademelerinde denetim sağlama arzusunu zaten gizlememektedir. "Kozmik oda" aramaları sırasında gündeme gelen "devlet sırrı" tartışmaları sürerken gündeme getirdiği "devlet sırrı kanun tasarısı" da bu kapsamda ele alınmalıdır. **Bununla devlet sırlarının ortadan kaldırılmasını değil, başbakan ve bakanlara bağlanması hedeflenmektedir.** Neyin "sır" olup olmadığına bunların karar vermesi istenmemekte, "sırlar" sivil otoriteye "emanet" edilmeye çalışılmaktadır.

İtalya'daki Gladio'ya dönük "Beyaz eller" operasyonuna göndermeler eşliğinde kontrgerilla faaliyetlerinin gündeme getirilmesi de yine bu **tam denetim sağlama** hamlelerinin ürünüdür. Kontrgerilla faaliyetlerinin, sorumluları ile birlikte açığa çıkarılması tıpkı Ergenekon operasyonlarında da görüldüğü gibi söz konusu değildir-olamaz. 60 yılı aşkın bir süre önce "komünizmle mücadele" ve de sisteme karşı gelişebilecek-gelişen halk hareketlerini bastırmak ve daha bir dizi karşı devrimci faaliyeti hayata geçirmek üzere NATO bünyesinde CIA'ya bağlı olarak kurulan bir yapılanma söz konusudur. Bu yapıyı ülkenin -halkın yararına tasfiye etmek-edeblilmek öncelikle emperyalistlerle tüm bağları koparmayı gerektirir. Bu bağların giderek güçlendiği düşünüldü-

günde böyle bir tasfiyenin imkansızlığı da görülecektir.

Kontrgerilla noktasında da söz konusu olan döneysel ihtiyaca göre yeniden şekillendirilmesidir. Ayrıca benzer örgütlenmelerle güçlendirilmesi, MİT ve emniyete ağır silah satın alma yetkisi verme girişimleri özellikle de "AB'ye uyum" adı altında profesyonel ordu oluşturma çabaları da yine bununla bağlantılıdır. Kamuoyu ise "tasfiye" tartışmaları ile aldatılmaktadır.

Çabalar yeniden yapılandırma hedefli

Aldatmaca birçok konuda sürmektedir. Tıpkı birbiri ardına liberal argümanlar eşliğinde sunulan "demokratik" paketlerle yaşandığı gibi. Bu yoğun aldatmacanın ardında, politikalarını rahatça hayata geçirmek isteyen emperyalistler ve de Türk egemen sınıfları vardır. Döneysel politikaların dayattığı, yeni bir düzenlemeye ihtiyacı duyulmaktadır. Bunu da geniş yığınlara dönük çok yönlü bir aldatmaca eşliğinde gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır.

Halkın değişik ve geniş kesimlerine dönük kapsamlı saldırılarda yine sürecin egemen sınıflara dayattığı, "yeniden yapılandırma" olarak da okunabilecek bu yeni düzenlemenin bir parçası olarak ele alınmaktadır.

Bu kapsamlı saldırılar aynı zamanda yeniden yapılandırma çabalarının esas ayağını oluşturmaktadır. Bunun içindir ki, ortaya atılan her "demokratikleşme" iddiasının ardından emekçi halkın değişik kesimlerine dönük ırkçı-şoven dalga eşliğinde kapsamlı saldırılar gerçekleştirilmesi şaşırıcı değildir.

Açılımdan Romanların payına tehcir düşü

Egemen sınıfların büyük bir ikiyüzlülikle işlettiklerini iddia ettikleri "demokratikleşme" süreci Gül'ün geçtiğimiz yılın bahar aylarında yaptığı, Çekoslovakya gezisi dönüşü söylediği; **"Bu yıl bitmeden çok güzel şeyler olacak. Bir fırsat var, bu fırsatı kaçırmayalım"** sözleriyle start aldı denilebilir. Bu sözlerden sonraki günlere "Kürt açılımı" damga-

sını vurdu. Açılım denirken Kürt halkına dönük azgın saldırıların ve de esas olarak Ulusal Hareketin tasfiyesinin anlaşılması gerektiği de yine aynı süreçte açığa çıktı. "Yıl bitmeden iyi şeyler olacak" sözü de yıl bitmeye az bir zaman kala DTP'nin kapatılmasında ifadesini buldu.

Gerek Türk egemen sınıfları gerekse Ulusal Hareket cephesinden karşılıklı taktik hamlelerle işleyen bir süreç yaşanıyor.

Kapatma kararı karşısında sine-i millete di-yerek meclisten çekildiğini ilan eden Kürt Ulusal Hareketi cephesi böylelikle aslında hamle üstünlüğünü de ele geçirmişti. Ancak hemen sonrasındaki günlerde (İmralı telkinleriyle) sine-i millet kararının sine-i meclise dönüşmesi hamle üstünlüğünün Türk egemen sınıflarına geçmesini getirdi. Bu üstünlük Kürt milletvekillerinin zorla ifadeye çağırılması kararı ve de Kürt halkına dönük ırkçı-şoven saldırıların hızındaki artış olarak yansıdı. Ayrıca ırkçı-şoven dalğanın artık Kürt halkı dışındaki kesimleri de içine alarak büyüdüğü de kesinleşti. Bu büyümeye paralel olarak girişimleri de günlük "sıradan" olaylar haline geldi.

Ocak ayının ilk günlerinde yaşanan en büyük linç girişimlerinden birinin hedefinde bu kez Romanlar vardı. "Roman açılımı" dillendirilip "Roman çalıştay" yapılmasının ardından Romanların lincin hedefi haline gelmesi "açılım" ikiyüzlülüğünün de teşhiri oldu.

Erdoğan 5 Ocak'ta "milli birlik ve kardeşlik projesiyle Türkiye'de yaşayan insanları birbirine barış ve kardeşlik içinde yaklaşmıyamaçlıyoruz" iddiasında bulunurken aynı gün Manisa Selendi'de Romanlar linç edilmeye çalışılacak, evleri, arabaları yakılacaktı. Sahibinin sesi medya ise olayı "sigara tartışması" olarak verecekti. Oysa linç edilmek istenen Romanlar son dönemde kendilerine yönelik saldırıların arttığını söylüyordu. Lincin kitle MHP'li belediyeden yapılan anonsla toplanarak "Çingenele ölümlü" diye bağırarak saldırmıştı. Linç girişiminin perde arkası incelendiğinde ne kadar organizeli ve önceden hazırlık olduğu da ortaya çıkıyordu. Amaç Romanları evlerinden sürmekti. Valilik aynı günlerde kendilerine zorla "göç etmek istiyorum" yönlü kağıt imzalatmak istemiş.

Ve amaca ulaşıldı. Selendi'deki Romanlar

tek bir eşya bile almadan Salihli Gördes'e sürüldüler. Böylece Roman açılımı da daha başlanmadan fiyaskoya dönüştü.

Sınav zor, ancak başarılabilir değil

İrkçı-şoven dalğanın egemen sınıflarca bilinçli olarak kıskırtılıp tırmandırılmasına paralel tüm bu gelişmeler yaşanırken emek cephesinde de çok ciddi gelişmeler yaşanmaktadır. Bu ciddi gelişmeler ise tüm perdeleme çabalarına rağmen ülke gündemine damgasını vurmaya devam etmektedir.

Erdoğan "yeni Stant By anlaşması yakın" denilen IMF'yi ve Ekonomik Kalkınma Örgütü'nü (OECD) "kefil" göstererek bu iki emperyalist güdümlü kuruluşun görüşlerine dayanarak "kriz teğet geçti" demeyi sürdürürken ortadaki tablo kendisini bir kez daha yalanlıyor. İşsizlik 2009'da resmi olarak 13.5 olarak açıklansa da % 25'lere yaklaştığı biliniyor. Bu oran 2010'da daha da artması bekleniyor.

Bu sınırlı tablo bile krizin teğet değil delip geçtiğini göstermektedir. Bunun birinci derecede etkilenen de emekçi yığınlarıdır. Ancak hak gasplarını en üst derecede yaşayan, çalışma hakları ile birlikte yaşam hakları da ellerinden alınmak istenen emekçilerin öfkesi de her gün büyümektedir. Büyüyen bu öfke kendini uzun soluklu direnişlerle dışa vurmaktadır. Tıpkı TEKEL işçilerinin kar-çamur-yağmur demeden haftalardır devam ettirdikleri eylemde olduğu gibi...

Bu direnişlerin uzun soluklu ve sistemi tehdit edici boyutta başka direnişlerin fitilini ateşlemesi olasılık dışı değildir. Bu olasılığın yaşam bulması ise ancak sınıfsal temelde doğru devrimci bir önderlikle mümkündür.

Keskişen bu çatışmayı ezilenlerin lehine çevirmenin yegane yolu tüm emek güçlerinin ve de bir bütün olarak Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden halkımızın ortak bir mücadele hattı örmesinden geçmektedir. Bu mücadele hattının örülmesine önderlik etmek ise toplumun en ileri ve dinamik kesimi olan devrim güçlerinin ertelenemez görevidir. Sınav zor ama aşılabilir değil.

Sınıfsal Yaklaşım

ERKEN ÖLMEK, ÖLÜMÜ YENMEK

Yaşam-ölüm diyalektiği, nüve olma sürecinden başlayarak kaçınılmaz sona doğru ilerleyen bir canlı için hem her gün ileriye doğru bir adım ve yeniden başlangıç, hem de kalan zamanın sürekli eksilişi ve bir tür geri sayımdır. Yaşamı anlamlı ve dolayısıyla yaşanır kılan mutlak bir amaç ve hedefin varlığıdır. İnsanın diğerlerinden ayrılan yaşama bilinç katma hadisesi, kendi varlığına yönelik bir dürtü ile sınırlı kaldığında diğer canlılar ile arasına "nitel" bir perde konulması pek de anlamlı değildir. Öyle ya, kendisi ve kendisine ait olduğu ya da çıkar ilişkisi bulunan bir çevreyle sınırlı kalan yaşam felsefesi, insanın neden insan olduğu sorusuna tersinden bir yanıt olsa gerektir.

İnsanın neden insan olduğu, tam da bu nedenle çok anlamlıdır. Bunun en yalın ve kestirmeden ifadesi, kendi türüyle de sınırlı kalmayan bir sorumlulukta karşılık buluyorsa, orada bir misyon ortaya çıkar ve yalnızca kendisi için yaşamamanın, bireyci ve bencil yanın inkarı temelinde bir yaşam perspektifi derinlik kazanıyordur. Bu perspektifin ancak doğru bir yönde ilerlendiği takdirde yolu açıktır ve her an aksine dönüşme olasılığı karşısında şansı fazla olacaktır. Doğru yönü tayin edecek olan ise bilimsel bilgi ve bilincin devreye girmesidir.

Bunu kuşanmanın çeşitli zaman dilimlerinde ve özgünlüklerde farklı biçimler aldığı, ama insanın ortaya çıkışından bu yana zıddına karşı her zaman kendini ortaya koyabilme başarısını gösterdiği söylenmelidir. İleriye doğru yolculuğun bu düzlemdeki yansıması, aynı zamanda

insanın insan gibi davranma ve insan olma serüvenidir de. İlahi yorumlarla çıkışın bu bilinç/ıdrak ve "misyon" meselesinin, 160 yılı aşkın bir bilimsel sosyalizmin potasına girmesiyle, ileriye doğru gidişin yeni ve de nihai adresi belli olmuştur.

Komünistler ile devrimcileri aynı gemide buluşturan, yıkılma aciliyeti bulunan mevcut sistemdir. Bütün ürettikleri ve sonuçlarıyla dünya düzeni, insanlığın başına gelen en büyük bela konumundadır. Felakete sürüklenen evren geçreği, gelişmelerin giderek keskinleştiği bir dünyayı tarif etmektedir. Emperyalizmin karşısında devrim ve komünizm davasının ivme kazanması, yaşam-ölüm diyalektiğine benzer bir antagonist dinamizm olgusunun eseridir.

Yaşama anlam yükleyen, amaç ve hedeflerini "sosyal" eksenli hareket etme dürtüsüyle şekillendiren komünist ve devrimciler, asli tarih yapıcı kitleler için bir tür aydınlatıcı, öncü ve rehber konumundadır. Bu konumun kendisi için yaşamamakta karşılık bulan bir özveriyle hareket etmesi, sınıf mücadelesinin doğası gereğidir. Bu tercih, var olabilmek için doğru bir yönde ilerlendiği takdirde yolu açıktır ve her an aksine dönüşme olasılığı karşısında şansı fazla olacaktır. Doğru yönü tayin edecek olan ise bilimsel bilgi ve bilincin devreye girmesidir.

Kitlelerin, bir bölüm öncünün örgüt-sel, politik ve askeri faaliyetlerle devrim sürecine girmesi, sistemin reflekslerine bağlı biçimde, olabildiğince fedakârlığı gerektirir. Bu durum her türlü eziyet, baskı, işkence ve tutsaklıktan başka, nihayetinde ölüme kadar uzanan bir çeşitlilikle örülüdür. İnsanın en temel dürtüsü, haklar katalogunda da en önde geldiği üzere

"yaşam" olgusudur. Varlık sebebini "yaşamak" olarak tarif edenler, bundan ne pahasına ve ne şekilde olursa olsun hayatta kalmayı anlamaktadır. Ne var ki her şeyden önce yaşamın bir kalitesi vardır ve bunun olmadığı koşullarda "iyi" bir durumdan söz edilemez.

Kalite genellikle maddi koşullar çerçevesinde tartışılmaktadır. Buna, bu zemin üzerinden yükselmesi gereken hak ve özgürlükler bağlamındaki şartları da eklemek gerekecektir. Her zaman bire bir örtüşmeyen bu gerçeklik, alternatif pozisyon oluşturma çabalarının da en ciddi sorunu ve zayıf noktası olagelmıştır. Bilince çıkarma hali her zaman (kimi özgüllerde çoğu zaman) harekete geçmeyi koşullamaz. Bu durumda bilincin sorunlu olduğu da bir başka gerçektir ama "farkındalık" hali pas geçilemeyecektir. Bu uğraktan bir biçimde geçişlerin nasil bir yaşam içerisinde bulunduğu da tartışılır. Tartışılacak olan, elbette ki kötü halin derecesidir...

Yaşamın soyut manada temel güdü olması, tıpkı kapitalizmin ana felsefesinde olduğu gibi hep daha fazlasını talep etmeyi getirmektedir. Sınıf atlama derdi ve çabasında görüldüğü üzere, insanlar arasında bitmek, tükenmek bilmeyen bir rekabet yaşanmaktadır. Sınıf mücadelesiyle kesilen bu durum hiç kuşku yok ki düzenin bütün genelleşmiş dürtülerine "ihanet" etmek ve bunu "ölüm" tercihiyle birlikte kurgulamak kolay bir şey değildir. Fedakârlığı sınırsız boyutta, yaşamını ortaya koyan cesaretle algılama halinin her türlü takdir ve övgünün üzerinde olması bu nedenden ötürüdür.

Yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevmenin esprisi de buradadır. Ama ölümsüzlüğü, tam da bu kavramın amaç ve hedeflerine kilitlenme durumunun getirisi olarak taşınan, mutlak zafere

inanç olgusu belirlemektedir. Kendisinden sonra da bayrağın taşınacağı, kavganın kesintisiz biçimde sürdürüleceğine olan inanç, fedakârlıkta sınır tanımazlığı koşullamak, yaşam ile ölüm arasındaki sınırı da ortadan kaldırmaktadır. Yaşam, ölümlü diyalektiğini bu hesap (ya da "hesapsızlık") katında kurular için hiç kuşkusuz daha çok değer taşıyacaktır.

Ölmek gibi bir amaç olamayacağı gibi ölümün kutsanması da kabul edilemez. Kutsamamı yaklaşım, hem kötü bir istismar hem de ölüme yanlış bir ilişkilendirme halini gösterir. Ölümlü kol kola ya da "nişanlı" olma ve ölmeyi "bilme" durumu, ölümlü göze almayı anlatmaktadır. Bunun olmadığı durumda ne kavgaya kendini ne de davaya hakkını vermek söz konusu olabilir. Ölüme gerektiğinde tereddütsüzce karşılanabilecek bir olgu olarak bakmak gerekir. Mücadele/eylem adınının kavgaya olabildiğince hizmet edebilmek için yaşaması esastır. Ölüme hazır olmak, ölümlü göze alan bir yol tutturmak ve fedanın gerektiği durumda bundan geri kalmamak başka bir şey; bir yoldaşını, halktan herhangi bir insanın canını korur ve sakınırkenki özenli tavrı kendi canı için de göstermeye çalışmak başka bir şeydir.

Düşmana inat bir gün, bir saat daha fazla yaşamak bu anlama gelmektedir. Düşmanın imha için nasıl can attığı, her bir komünist ve devrimciye duyulan ihtiyaç ve üstlenilen rolle beraber değerlendirildiğinde, mücadele için yaşama kaygısı daha iyi anlaşılmalıdır. Ölüm-yaşam diyalektiğine atfen vurgulamalı ki iç içe geçmiş bu gerçeklerden birisi lehine dengeyi bozmadan yürütmek, kritik bir durumu anlatır. Bu dengeyi sağlamada en önemli faktör bilinçli olma halidir ama örgütülüğün tayin edici rolü de es geçilmemelidir.

Ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşla-

rımızın büyük bir bölümünün kavgaya direniş esasında şehit düşmesi mücadelemizin doğası gereğidir. Silahlı mücadelenin uzun süreli halk savaşı yolunda esas biçim alan karakteri, komünistler ve onlarla aynı cephede safa giren devrimcileri ateş üstünde yürütmektedir. Faşizm, özellikle de devrimci mücadeleye önderlik etmeye çalışanlara karşı dünyanın her yöresinde imha merkezli bir politikayı refleks haline getirmiştir. Can yitirmek, sakat, hasta ve tutsak vermek, kıyasıyla çarşımanın gereğidir. Çünkü kıyasıyla çarşımadan, mücadelenin hakkını ve başarıya ulaşmanın karşılığını vermeden kazanım elde etmek ve devrim yolunda mesafe almak mümkün değildir.

Bütün alanlarda şehitler vermek, bir yandan büyürken diğer yandan eksilmek, birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Sınıf kavgası yaşanmakta, toplumsal bir alt-üst oluş sürecinin taşları döşenmektedir. Zorun geçer akçe olduğu bir sahnede konuşma dili şiddettir. Çözüm buna bağlıdır ve kullanıldığı sürece ölüm üretmeye mahkumdur. Demek ki bundan kaçılmayacak, aksine üstüne gidilecektir. Ölümlü yenmenin sırrına ulaşmak da bu bilinci taşıyıcı duruma gelme sayesinde mümkün olacaktır. Kabul edilmelidir ki dünya ölçeğinde komünistler ve devrimciler tarihsel akışta hep bu çizginin takipçisi olmuşlardır.

Her ölümün erken ölüm olması, özelden çok ölüme genel bir isyanı ifade eder. Ortalama bir ömür dikkate alındığında genç yaşta meydana gelen ölümler biyolojik bakımdan erken ölümdür. Yaşamın ne kadar değil ne için ve nasıl yaşadığıdır asıl olan. Esas olarak bunun hakkını verenlerin ölümünü "erken" olarak nitelenebilir. Bu manada hiçbir komünist ve devrimcinin ölümü kabul edilebilir değildir. Devrimci kavgada düşenlerin mücadelesinde ya-

şa(tılı)dığı geçreği unutulmamalıdır. Yarşarken sunulan katkılar bir kimliğin ürünü ve gereğidir. Devrimciyi yaşatacak olan da budur, bu mücadelenin devam etmesi gereğidir.

Ölüm şekli elbette önemlidir ama belirleyici olarak nitelendirilmesi mümkün değildir. Tarih başta ustalar olmak üzere sayısız devrimci ve komünistin ortalamaya yaşam süresi içerisinde öldüğüne tanıklık ettiği gibi, hastalık ve kaza sonucu da sayısız kaybımız vardır. Düşman tarafından katledilme ya da savaşta ve direnişte şehit düşmenin görünüşteki ayırt edici yanı, yaşamı sona erdirenin düşman iradesi olmasıdır. Ama daha önemlisi, bunun somut olarak devrimci ve komünist iradenin sergilenişinde gerçekleşmesidir. Büyük bir çoğunluğunu böyle yitirdiğimiz şehitlerin mücadelemizi taşıyan gücü de buradan kaynaklanmaktadır.

Ortada bir kanıtama hali, en üst düzeyde sergilenen bir pratik vardır. Ölümlü göze alınan verdiği inanç ve kararlılık mesajı, on binlerce sözcükten daha değerlidir. Bu mesaj yalnızca dosta değil aynı etki gücüyle düşmana karşı da yönelmektedir. Savaşta ve direnişte şehit düşenlerimizin bayrağımızı yukarılara çekmesi ve kavgaya daha ilerlere taşınmasının temel gerçekliği burada yatmaktadır. Devrim mücadelesinin kavgada şehit düşenlerin omzunda yükselmesi de buradan temel bulmaktadır. Yönlendiren teoridir ama ilerleten pratik olmaktadır ve o somutlukta umudu elle tutulur hale getiren şehitlerimizdir. En iyi ve inandırıcı öğreticilik, yol gösterici ve ilham kaynağı olma durumu, yitirdiklerimizin anısı ve pratiği üzerinden anlam kazanmaktadır. O halde formül son derece yalın ve basittir. Yaşam ile ölüm ilişkisi bu pratikler üzerinden kurulacaktır.

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, 9. Olağan Genel Kurulunu gerçekleştirdi!

Belediye-İş 2 No'lu Şubede sınıf sendikacılığı kazandı!

16 Ocak günü Kazlıçeşme Kültür Merkezi'nde düzenlenen Olağan Genel Kurul, işçi sınıfı ve geniş halk yığınlarına dönük saldırıların arttığı bir dönemde sınıf sendikacılığı çizgisinin zaferi ile sonuçlandı.

İşçi sınıfı, işsizlik ve yoksulluğun arttığı, kazanılmış haklarının gasp edildiği bir süreci devralarak 2010 yılına girdi. Patronlar, krizi bahane ederek işçi sınıfına yönelik saldırılarının tırmandırdı, özelleştirme ve taşeronlaş-tırmayı daha yaygın bir şekilde yaşama geçirmeye çalıştı. Elbette işçi sınıfı ve emekçiler de bu tabloya yükselttikleri direniş bayrağı ile karşılık vermekten geri durmadı.

2009'un son günlerinde başlayan ve bir ay aşkın bir süredir devam eden TEKEL direnişi ile bu süreç yeni bir aşamaya evrildi. İşte böyle bir atmosfer içinde toplanan genel kurul önümüzdeki yıllarda bu süreci göğüsleyecek yeni yönetimini belirledi.

Yapılan saygı duruşu ile başlayan genel kurulda ilk konuşmayı Şube Başkanı **Hasan Gülüm** yaptı. Kazanılmış hakların gasp edildiğini, işsizliğin arttığını ve çalışan nüfus içinde sendikacı işçi oranının giderek düştüğünü ifade eden Gülüm, sürecin mücadele edenler ile etmeyenler arasında bir saflaşmayı da beraberinde getirdiğini dile getirdi.

AKP hükümetinin yandaş sendikalar yaratmaya çalıştığına da değinen Hasan Gülüm, iktidara karşı mücadele eden tüm sendikaların hedef tahtasına konulduğu ancak her şeye rağmen itfaiye işçilerinin, Esenyurt işçilerinin ve TEKEL işçilerinin direnişlerini sürdürdüğünü de sözlerine ekledi. Gülüm, konuşmasının sonunda direnişleri birleştirme ve sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısı yaptı.

Divan seçiminin yapılması ile gündem açıklandı. Ardından belediye işçilerinin, İtfaiye, TEKEL ve Esenyurt işçilerinin mücadelesinden kesitler sunan sinevizyon alışırlar eşliğinde izlendi. Esenyurt işçilerinin, itfaiye işçileri ile birlikte Boğaziçi Köprüsü'nü keserek gerçekleştirdikleri eylem görüntüleri sırasında coşku daha da yükseldi. **"Zafer direnen emekçinin olacak"** sloganları eşliğinde sona eren sinevizyonu konuşmalar izledi.

Türk-İş ve Belediye-İş Genel Merkez Yönetimleri adına yapılan konuşmalarından kürsüye çıkan Esenyurt işçisi **Fatih Al-**

bayrak; Yakuplu'da çalıştıkları sırada önce Beylikdüzü'ne sonrasında Esenyurt'a getirildiklerini ve sendikacı olarak çalışmak istedikleri için işten çıkarıldıklarını dile getirdi. Türk-İş ve Belediye-İş genel merkezini eleştiren Albayrak bu süreçte bekledikleri yardı-

alan delegelerin büyük bir çoğunluğu TEKEL, itfaiye ve Esenyurt işçilerinin direnişlerinden söz ederek saldırılara karşı sınıf dayanışmasının artırılması gerektiğini, sendika üyeleri arasındaki dayanışma ruhunun geliştirilmesinin önemli olduğunu ve önümüzdeki günlerin daha zor ve çetin geçeceğini ifade etti. Söz alan birkaç delegemecut yönetimi eleştirdi.

Lehte ve alehte yapılan konuşmalarından Şube Başkanı **Hasan Gülüm** söz aldı. Hasan Gülüm, yapılan haksız eleştirilere yanıt vererek 2 No'lu Şubenin sendikaların mevcut gerçekliği içinde değerlendirilmesi gerektiğini ve şube olarak sendikal hareket içinde pratiği, eylemi ile genel tabloya göre başarılı bir hat izlediklerini dile getirdi. 17 Temmuz 2009'da Edirnekapi'da, Güngören de ve Türk-İş'in örgütlediği eylemlerde, sendika içi eğitim konusunda ve son olarak Boğaziçi Köprüsü eylemi ile ciddi adımlar atıldıklarını söyleyen Gülüm, şube olarak önümüzdeki süreçte TİS, güvencesiz ve taşeron işçilerin örgütlenmesini yoğunlaşacaklarını ifade etti. Gülüm, işçi-

lerin dışarıdan birilerini beklememesi gerektiğini ve umudu büyütecek olan işçi sınıfının gerçek gücü olduğunu söyledi.

Genel Kurula çok sayıda sendika ve demokratik kitle örgütü ile siyasi parti de katıldı.

Yapılan konuşmalarda öne çıkan vurgulardan biri sendikal bürokrasiye ve Türk-İş yönetimine yönelik tepkiydi. İşçiler sendikaların işçilerden önemli oranda kopmuş ve süreci yeterince karşılamadıkları eleştirisini dile getirdi.

Çeşitli görüşlerden delegelerin DDSB'ilerinin öncülük ettiği listeyi destekleyerek, yönetime yapılan eleştirilere yanıt vermesi dikkat çeken başka bir yönüdü.

Genel Kurulda Hasan Gülüm başkanlığındaki liste, tek liste olarak seçime girdi.

Yapılan seçim sonucunda 135 delegenin 99'u Hasan Gülüm başkanlığındaki listeyi desteklerken 32 delege boş oy kullandı. 4 delege ise kongreye gelmediği için oy kullanmadı.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in önderlik ettiği sınıf sendikacılığı çizgisi 2 No'lu Şubede bir kez daha yaşam bularak önümüzdeki süreçte daha güçlü adımlar atılacağına da sinyalini vermiş oldu.

(İstanbul)

AMAÇ, TEKELLERİ ZENGİN ETMEK!

Çağdaş Eczacılar Derneği İzmir Şubesi 5 Ocak'ta yaptığı basın toplantısında Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK)'nun Türk Eczacılar Birliği (TEB) ile olan sözleşmesini tek tarafı feshetmesini değerlendirdi. Çağdaş Eczacılar Derneği İzmir Şubesi Kurucu Başkanı **Levent Budak** yaptığı açıklamada, alınan kararın eczacıları örgütsüz bırakma amacı taşıdığını, AKP'nin yapmak istediğinin ilaç sektörünü tekellerin eline bırakmak olduğunu ve buna karşı çıktıklarını belirtti. Budak

"ilaçın sıradan bir tüketim aracı olmadığını, hastaların da tüketici olmadığını" söyledi. "ilaç marketleri kurma planlarına son verilmesini, eczacılar üzerindeki baskının kaldırılmasını, hastaların hak ettikleri ilaç ve eczacılık hizmetinin kesintisiz sunulmasını sağlayacak sözleşmenin acilen yürürlüğe girmesini talep ediyoruz" diyen Budak, hükümetin olumlu yanıt vermemesi durumunda halkımızla beraber ortak mücadele yöntemlerini geliştireceklerini belirtti. (İzmir)

Geri adım yok, direniş sürüyor!

yaşyoruz. Fakat zor koşullarda da olsa direnişimizi sürdürmeye çalışıyoruz. Tabi ki zor koşullar sadece ekonomik değil, fiili baskılar da görüyoruz. Örneğin yılbaşı gecesi çadırımıza döndük, flamarlar ve pankartlar çalınmıştı. Biz bunun içeriden yapıldığını düşünüyoruz. Çünkü çadırda her şeyimiz duruyor. Sadece sendika malzemeleri ve pankartlarımız çalınmış. Patronun sendikaya tahammülü yok ve bu tamamen onun acizliği. Patron veya onun adamları bu hırsızlığı yaptı."

Öğütü ayrıca TEKEL direnişi ile ilgili şunları söyledi; "TEKEL işçileri gerçekten Ankara'nın havasını değiştirdi. Ankara'ya mücadele, birlik, kararlılık ve hareketlilik getirdi. İşçileri çok kararlı gördük. Onların bu haklı mücadelesini destekliyoruz."

(Kartal)

Sinter işçileriyle yaptığımız son söyleşide direnişin şu anki durumuyla ilgili bilgi aldık. İşçilerden **Murat Öğütü** direnişle ilgili düşüncelerini aktardı; "Direnişimizde 13. aya giriyoruz ve ekonomik zorluklar

Baskı ve sömürü saldırılarına karşı tepki büyüyor

"Güvencesiz ve düşük ücrete dayatılan tüm emekçilerin talepleri için, demokrasi için, barış için TEKEL işçileriyle dayanışma için eylemdeyiz"

DISK, KESK, TMMOB ve TTB **"Güvencesiz ve düşük ücrete dayatılan tüm emekçilerin talepleri için, demokrasi için, barış için TEKEL işçileriyle dayanışma için eylemdeyiz"** şiarıyla 15 Ocak günü Orhangazi Park'ında biraraya geldi. Kurumlar adına KESK dönem sözcüsü Süleyman Ayyılmaz'ın yaptığı açıklamada AKP, IMF, DB ve onların politikaları sonucu baskı ve yasaklarla sınırlı olan örgütlenme özgürlüğü-

ne set çekildiğine değinildi. Eylemde ayrıca TEKEL, İtfaiye, belediye işçilerine ve toplumun tüm örgütü kesimlerine yönelik baskı ve şiddetin devam ettiği belirtilerek, direnişte olan işçilerle dayanışma çağrısı yapıldı. Açıklamanın ardından kamu emekçileri 2010'da yapılan % 2.5 zammı protesto ederek yanlarında getirdikleri bordroları yakıtılar. Eyleme Partizan, BDSP, BATIS ve SDP de destek verdi.

(Bursa)

Sağlık Emekçileri; Kölece Çalıştırılmaya Hayır!

Mecliste görüşülmeye başlanan **"tam gün"** yasa tasarısı, hem halka dönük kapsamlı bir saldırı niteliği taşıırken hem de sağlık personelinin var olan haklarını tırpanlamaya yönelik hükümler içeriyor. Ancak sağlık personeli bu yasa kabul etmemekte kararlı. Bu doğrultuda 3 aylık bir eylem planı hazırlayan sağlık emekçileri, 13 Ocak günü Ankara'da bir basın toplantısı ve yürüyüş gerçekleştirdi.

Hacettepe Hastanesi'nde yapılan basın toplantısında; hekimler, kölelik diye nitelendirdikleri yaşanan sağlık emekçilerinin çalışma koşullarını zorlaştırılacağını vurguladı. Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi Başkanı Gençay Gürsoy, **"İlke olarak tam gün çalışmaya karşı değiliz, ancak hastanelerin işletme mantığıyla yönetilmesinin karşısız"** dedi.

Hekimler basın toplantısının ardından Sağlık Bakanlığı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Bakanlık önünde bir açıklama yapan TTB Genel Sekreteri **Ali Çerkezoğlu** "Mevcut koşulları bile kötüleştirilmekte, Sağlık Bakanlığı'nın yaptığı açıklamalar kandırmacadan ibarettir" dedi. Açıklamanın ardından sağlık emekçileri TEKEL işçilerini ziyaret ettiler ve sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptılar. (Ankara)

SHÇEK'te taşeronlara karşı eylem!

Dev Sağlık-İş Sendikası Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurulu'nda 54 emekçinin işten çıkarılmasını, güvencesiz ve taşeron çalışmaya protesto etti. İlk eylem 7 Ocak günü saat 12.30'da İl Özel İdaresi önünde gerçek-

leştirildi. **"SHÇEK'te taşeronlara hayır"** yazılı dövizler taşıyan emekçiler, İl Özel İdaresi'nin açtığı ihalelerle SHÇEK'te çeşitli işkollarında 54 emekçinin işten çıkarıldığını ve taşeronun faaliyete başladığını dile getirdi.

Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı **Arzu Çerkezoğlu** Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nun sosyal devlet ilkesinin bir gerçeği olarak kamu faaliyeti yürüttüğünü, özelleştirme ve ihalelerle bunun

ihlal edildiğini ve böylece bu alanın da piyasa koşullarına terk edildiğini dile getirdi.

İkinci eylem ise 9 Ocak günü saat 12.30'da Beyoğlu 75. Yıl Çocuk ve Gençlik Merkezi'nden Galatasaray Lisesi önüne yapılan bir yürüyüş oldu.

(İstanbul)

Emekçinin gündemi

Sınıfı Örgütleyerek Örgütlenelim, Geleceğe Yürüyelim

İşçi sınıfına ve emekçilere saldırılar yoğunlaşırken ezilenlerin haklı direnişleri de yayılıyor. Kriz koşullarında ekonomik ve sosyal haklar için başlayan mücadeleler egemenlerin saldırgan tutumuyla kısa sürede politikleşiyor. Mücadele politikleşirken gerici sendika yönetimlerinin bürokratik konumları da sarsılıyor. İşçi sınıfının yükselen mücadelesi, sendikaları olduğu gibi devrimci mücadelenin öznelere de sorguluyor. Mücadele edenle mücadeleden kaçanın; direnenle teslim olanın; projesi olanla günü kurtaranın; sınıfı örgütleyenle sınıfa gösteriş yapanın... Kısacası proleter ve devrimci olanla küçük burjuva ve reformist olanların ayrıştığı önemli günleri yaşıyoruz.

İşçi sınıfının öz örgütlülükleri olan

sendikalar bugünlerde **mücadelenin ekonomik-demokratik taleplerini karşılama noktasında** ciddi bir kriz yaşıyorlar. Bu durum, sadece sendikal örgütlülüğün zayıflığıyla ve devletin sendikalara saldırılarıyla açıklanamayacak önemli bir noktaya işaret ediyor. Kriz koşullarında egemen sınıfların işçi sınıfına ve ezilenlere tutumu daha da sertleşiyor. Bu yadsınamaz bir gerçek. Diğer yandan devletin gözaltı, tutuklama ve polis terörüyle birlikte büsbütün örgütlü bir güç olarak egemenlerin yönetim aygıtı olduğu koşullarda, işçi sınıfı ve ezilenlerin sonuç almaktan uzak mücadele biçimlerini terk etmesi ve örgütlülüklerini sağlamlaştırması bir zorunluluk olarak kendini gösteriyor.

Sendikaların dün olduğu gibi sarı,

reformist ve gerici çizgilerinde "sorunsuz" olarak devam etmeleri pek mümkün gözüküyor. TEKEL işçilerinin bir ay gibi kısa bir sürede edindikleri bilinç, bunun sonucu olarak Türk-İş yönetimine uyguladıkları baskı, bu sürecin sıçramalı adımlarla ilerleyeceğinin de bir göstergesi. Direnen işçilerin sınıf olarak kazanmanın yollarını aradığı koşullarda, işçi sınıfının mücadelesini tüm ezilenlerin mücadelesiyle birleştirme görüşünü taşımayanların ciddi bir başarı sağlamayacağı ve en başta işçi sınıfının kendiliğinden eylemi ile açılacağı görülüyor. Artık sendikalarda her geçen gün daha da belirginleşen ayrım, bu reformist ve gerici çizgiler ile işçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesini sınıfın siyasal iktidar mücadelesine bağlayan sınıf sendikacılığı çizgisidir.

İşçilerin mücadele ve direnişlerinin politikleştiği koşullarda siyasal örgütlenmelere olan ilginin artması beklenebilir. Söz konusu artış, işçi sınıfı için çetirli hayal kırıklıklarını beraberinde getirir de **nesnel olarak** devrimci bir

rol oynamaktadır. Bu mücadeleye aday siyasal örgütlenmeler halen ideolojik, politik ve örgütsel olarak yeterli olgunluğa sahip değiller. **Bahsettiğimiz sorun, mücadelede kendisini somut olarak fiziksel varoluşt gösterse de ondan daha derinde sorunların olduğu biliniyor.** 12 Eylül darbesinin yarattığı tahribatı ve özellikle '90'lı yılların ortalarından itibaren kronikleşen, esasta sınıftan ve kitlelerden kopuk devrimciliği irdelediğimizde devrimci ve demokratik örgütlenmelerin bünyesine yerleşmiş hastalıkları daha iyi görürüz.

Son on yıl özümlünde özellikle artan **"gösterişçiliğe"** değinmek gerekir. Devrimci-demokratik mücadelenin başarı ölçütü sayılacak temel örgütlenme ve mücadele biçimlerinin unutulduğu koşullarda reformistlerden birçok devrimci gruba dek hemen hemen tüm siyasal örgütlenmelerde bu hastalığa rastlamak mümkün. İşçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesinde gerçekte ciddi bir güç ve varlık gösteremiyorken, adeta yarı halinde gösterişçiliğe başvurulma-

si ve zamanla bunun bir **varoluş biçimine dönüşmesi**, yaşanan aşınmanın derinliği de gösteriyor. İşçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesindeki her kabarış, kuşkusuz birçok devrimci ve demokratik örgütlenmeye kısmen taze kan taşınmasına yol açacaktır. Ancak sınıfın mücadelesi geliştikçe saflar ve güçler dengesi arasındaki ayırım da gelişecektir. Artık gerçekten güç olabilenler; işçi sınıfı ve ezilenlerle kalıcı bağlar kurabilenler ve bunu devrimci çalışmanın gerçek kanallarına aktarabilenler olacaktır.

Bugün direnen işçiler, sınıfı örgütleyenlerle sınıfa gösteriş yapanları çok daha rahat ayırt edebiliyorlar. Fakat denilebilir ki sınıf devrimcilerinin görevleri henüz yeni başladı. Bir yanda ekonomik-demokratik mücadele büyürken diğer yanda sorunun siyasal iktidarda olan ilişkisi daha açık bir şekilde kavranıyor. Böyle dönemlerde ekonomik-demokratik mücadeleler ile devrimci siyasal iktidar mücadelesi arasındaki bağı güçlendirecek olan politikalarla, ör-

gütlenme ve mücadele biçimlerine duyulan ihtiyaç daha da önem kazanıyor. Devrimci ve demokratik çizgideki demokratik kitle örgütleri bu yöndeki çalışmanın temel araçları olmalıdır. Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenlerin mücadelesinde demokratik kitle örgütlerinin rolü daha iyi kavranmalı ve devrimci mücadeleyi içinde bulunduğu dar ve şekilsiz konumdan kurtarmada en önde olunmalıdır.

Bu süreçte günü kurtarmaya değil sınıfa kazandıracak projeler üretmeye, sınıfı örgütleyerek kendimizi örgütlemeye, öncü işçilerle kalıcı ve sağlam ilişkiler kurmaya daha fazla önem vermeliyiz. **Gösterişçilik bizden hep uzaktı ve yine uzak kalmalıdır. Fakat ajitasyon ve propaganda çalışmalarını da yaratıcı yöntemlerle ve yeni araçlarla birlikte geliştirmemiz son derece önemlidir.** Yeni ve güçlü mücadelelerin geliştigi koşullarda politikada, örgüt ve mücadele biçimlerinde de yeni tarzların yaratılması zorunludur.

1 Ocak 2010 itibariyle, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Lapis-Makro İş Ortaklığı'na devrettiği itfaiye için için yanmaya devam ediyor!

“Demokrasi havarileri” işçinin Demokrasi Çadırını yıktı!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne hizmet veren **BİMTAŞ** ile sözleşmesi biten ve işsiz kalan **itfaiye işçileri** direnişlerini sürdürürken, emek düşmanları da saldırılarına devam ediyor.

Büyükşehir Belediyesi “**hizmet alımı**” adı altında kurumlarını teker teker özel sektöre peşkeş çekerken, bu durum sermaye yandaşlarının ceplerini dolduruyor, ama buralarda çalışan işçileri de daha fazla sömürerek yoksulluğa ve açlığa mahkûm ediyor. Ekmeklerinin peşinde canlarını tehlikeye atmak zorunda kaldıkları bir meslek olarak yaptıkları **itfaiyecilikte** de, işçiler, aynı saldırı ile karşı karşıya kaldı...

2008 yılında, yine belediyenin “hizmet alımı” palavrasıyla düzenlediği ihaleyi kazanan **BİMTAŞ**, bünyesinde **930 işçi** çalıştırıyordu. Hükümete yakınlığı ve işçi örgütlenmelerine düşmanlığı ile bilinen bu şirket, 2009 Kasım'ında işçilerin evlerine yolladığı çeşitli kâğıtlarla onları işten çıkardığını bildirdi! Ancak bunun işçiler tarafından tepkiyle karşılanması üzerine, **BİMTAŞ** iyice çamura saplandı. Gönderilen kâğıtların istifa anlamına gelmediğini, sadece sözleşmenin bittiğini duyurduğunu iddia ederek; **bu ikisinin de bundan sonra itfaiyecinin daha kötü yaşam koşullarına sahip olacağı anlamına geldiğini inkar etmeye çalıştı.**

Bunun üzerine, **Belediye-İş 5 No'lu Şube**'de örgütlü olan itfaiye işçileri **7 Aralık**'tan itibaren iş bırakarak eylemlerine başladılar. Belediye önlerinde, sokaklarda basın açıklama-

ları, yürüyüşler yapan, imza toplayan işçiler; devletin işçilere, emekçilere ve Kürt halkına yönelik azgınca saldırılarından payını almıştı.

16 Aralık'ta Fatih Anıt Parkı'nda toplanan ve belediye ile **BİMTAŞ**'ı protesto eden itfaiye işçilerine, kolluk kuvvetleri cop, biber gazı ve tazyikli suyla saldırmıştı.

25 Aralık 2009'da İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin karşısına “**Demokrasi Çadırı**” kuran itfaiyeciler, gece-gündüz burada eylemlerini sürdürme kararı aldılar. Ancak elbette egemenler ve onların kolluk kuvvetleri buna da tahammül etmeyeceklerdi.

Sabaha karşı çadıra baskın

8 Ocak günü, işçiler, çadır eylemlerine son vereceğini duyurmak için gerçekleştirdikleri basın açıklamasında, yeniden kendi aralarında tartıştıklarını ve sonuç olarak çadırı kaldırmaktan vazgeçtiklerini açıklamışlardı. Belediyenin anlaşma imzaladığı **Lapis-Makro İş Ortaklığı**'nın “işçilerin çalışacağı adresler” olarak duyurduğu yerlerde, itfaiye binalarının değil, telefoncu vs. dükkânların bulunduğunu açıklayan Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı **Nihat Altaş**, bu yüzden de çadırı terk etmeyeceklerini belirtti.

İşçiler, kendilerini ziyaret eden ve yanlarında nöbete kalan **Yeni Demokrat Gençlik** ve **Proleterce Devrimci Duruş** okurları ile

birlikte geceyi geçirdiler. Ancak sabaha karşı çok kısa bir süre içinde, devletin kendilerine karşı yaptığı saldırı ile hayatlarında unutamayacakları bir olaya tanık oldular.

Gece saat 03.30-04.00 arasında 150'yi aşkın **sivil giyimli saldırgan**, çevik kuvvetin koruması altında çadıra saldırarak, gözleri

dönmüş bir şekilde işçileri tartakladı, orada bulunan ne varsa hırsız gibi alıp kaçtı ve geride kalan meyveleri, sebzeleri ve ekmekleri ayakları altında çiğnedi. Hatta o sıra yanmıyor olsaymış, işçilerin gece ısınmak için kullandıkları odun sobasını da götürceklermiş!

“Bizim işimiz ekmek kavgası, bunu giderek daha iyi anlıyorum!”

Olayı duyunca, sabah itfaiye işçilerinin yanı-

na koştuk. İşçiler, sinirliydi, öfke dolulardı. “Geçmiş olsun” diyerek, bize gece yaşanan saldırıyı anlatmalarını istedik.

Rizeli **Abdullah Saruhan** adlı işçi, kendilerinin insan ve diğer canlıların yaşamını kurtaran bir meslekte çalıştıklarını hatırlatarak girdi söze. **“Bizi halka; iradesini sendikaya teslim etmiş, onun baskısıyla hareket eden ve itfaiyeciyi olmayan kişiler gibi yansııyorlar. Ama bu doğru değil”** diyordu.

Yanlarında beraber nöbete kaldıkları PDD ve YDG'lilerle –Saruhan'ın deyişle “öğrenci arkadaşlar”la- müzik ve sohbetle güzel bir gece geçirmişler ve sonrasında sırayla dinlenmeye çekilmişlerdi. Sabaha karşı, ellerinde telsizlerle gelen iki kişi çadıra girmiş. “Allah'ın selamını verip oturdular” diyordu Saruhan, (en çok içerlediği şeylerden biri de polisin Allah'ın selamı ile girip sonrasında yaptıkları olmuştu!) sonra sendika başkanını ve temsilcilerini sormuşlar. İşçiler, “onlar burada değil şimdi” der demez, 150'yi aşkın sivil giyimli saldırgan, çadıra saldırmışlar. O sırada çadıra uyan üç kişi olmasına rağmen, ellerinde falçatlarla çadırı paramparça etmişler.

Saruhan, bu olayın itina ve gizlilikle örgütlenmesine de inandığını söylüyor.

İşçiler, saldırganlar tarafından “adam yerine konulmamış”, bu yüzden de hiçbir sorularına cevap verilmemiş. Hatta orada bulunanların

hepsi, şiddete uğramış. Bir işçinin, aldığı darbeden dolayı yüzü morarmış; bir işçi, yerde sürüklenerek kolunu incitmiş, bir işçinin de burnu kırılmış. Saruhan'ın kendisi de sivillerin yakın mesafeden sıkı biber gazından çok etkilenmiş.

O an “öğrenci arkadaşların” orada bulunuyor olmalarından memnun kaldıklarını söylüyor Saruhan, “Gençler, deneyimlidirler, ne yapacağını biliyorlardı. Hemen beraber ‘Yıldırımazsınız bizleri’ sloganlarını attık!” diye ekliyor.

“Hükümetin kendisi de taşerondur”

Saldırı sabahı; gazeteciler, sendikacılar ve olayı duyan birçok insan Saraçhane Parkı'na koştu. Saldırı günü (9 Ocak) saat 13.00'te de, Belediye-İş 5 No'lu Şube tarafından, saldırıyı protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması düzenlendi. Açıklamayı yapan, şube başkanı **Nihat Altaş**, aslında taşeronlaşmaya şaşırılmak gerektiğini söyleyerek **“Bu ülkede hükümet, zaten taşerondur. ABD'nin taşeronudur”** dedi.

Hükümetin; işçilere yönelik saldırılarına bir yenisinin daha eklendiğinin belirtildiği açıklama, gündemin başka konularla değiştirilmesinde de usta olduğunun altı çizildi. Açıklamaya; **Belediye-İş 2 No'lu Şube**, Dev Sağlık-İş, **Genç-Sen**, EHP, **Tüm İGD** ve PDD destek vererek, itfaiye işçilerini yalnız bırakmadılar. (İstanbul)

Tarım ve Gıda Bakanlığı kuruluyor
Hükümet Sözcüsü Cemil Çiçek, Bakanlar Kurulu toplantısının ardından konuştu

2010 yılına bir yandan zamlarla, diğer yandan da saldırı ve direnişlerle girerken kimi yeni yasa ve uygulamalar da şimdiden yılın nasıl geçeceğine dair veriler sunuyor bizlere. DGD'nin adaletsiz bir sistem olduğunu “anlayan” ve uygulamaktan vazgeçen hükümet, **Havza Bazlı Üretim ve Destekleme Modeli** “tarımda devrim” teraneleri eşliğinde piyasaya sundu. Bu modelin Avrupa Birliği ülkelerinin kötü bir kopyası olduğu, ilgili derneklerin açıklamaları ile ortaya çıkarken şimdi de Avrupa Birliği'ne uyum çerçevesinde Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın adının Tarım ve Gıda Bakanlığı olarak değiştirildiğini öğreniyoruz.

Peki aslında neler oluyor? Yapılan sadece isim değişikliği mi? Değil. Teşkilat yapısından çalışanlarına, çalışma sisteminden taşra teşkilatına kadar Bakanlığın köklü bir değişime uğrayacağı görülüyor. Yapılan 5 yıllık çalışmadan sonra ortaya çıkan, “Tarım ve Gıda Bakanlığı'nın Teşkilat

Tarım ve Gıda Bakanlığı kimin bakanlığı?

ve Görevleri Hakkında Kanun Tasarısı”, 2009'un son gününde Başbakanlık internet sayfasında yayımlandı. 2009'un son günlerine kadar oldukça gizli tutulan tasarı, yasalaraşsa bakalım neler olacak;

* Bakanlığın bağlı kuruluşlarından **Tarım Reformu Genel Müdürlüğü** merkez ve taşra teşkilatı ile birlikte tamamen kapatılacak.

* Koruma ve Kontrol Genel Müdürlüğü, Teşkilatlanma ve Destekleme Genel Müdürlüğü, Tarımsal Üretim ve Geliştirme Genel Müdürlüğü, Tarımsal Araştırmalar Genel Müdürlüğü, Personel Genel Müdürlüğü, Teftiş Kurulu Başkanlığı ve daha pek çok birim kapatılacak.

* Müsteşar yardımcılığı, pek çok daire başkanlığı ve başkan yardımcılığı, illerde il tarım müdürlüğü kadroları kaldırılacak.

* Taşradaki araştırma enstitüleri ve laboratuvarların sayıları azaltılacak.

* Bakanlık merkez teşkilatında, 15 olan birim sayısı 11'e indirilecek. Kaldırılan Tarım Reformu Genel Müdürlüğü'nün 9 birimiyle birlikte merkezde 24 olan birim sayısı da 11'e indirilecek. Ayrıca müsteşar yardımcılığı (5 adet), genel müdür yardımcılığı (25 adet), şube müdürlüğü (187 adet) ve taşra teşkilatında il müdür yardımcılığı (119 adet), müdür yardımcılığı (227 adet) gibi idari kade-

meler kaldırılacak.

* Gerekli görülmesi halinde güvenlik, bilgi işlem gibi belirli hizmetler hizmet alımı suretiyle yerine getirilecek. Yani taşeronlaşma yaygınlaşacak.

Bu yazdıklarımız tasarı ile yasallaşacak uygulamaların sadece bir kısmı ve bütün bu değişikliklerin 2-3 yılda tamamlanması öngörülmüyor.

Havza modelinin uygulanacağı, TEKEL ve Şeker Panca- rı örneklerinde olduğu gibi özelleştirmelerin tüm hız devam edeceği önümüzdeki sürecin, köylüler için ciddi sıkıntıları da beraberinde getiremeyeceği ve bu değişikliğin IMF ve DB patentli uygulamalardan bağımsız olduğu düşünülemez bile.

Örneğin krizle birlikte şehirlerden köylere geri dönüşlerin arttığı vurgusu yapılmaktadır. Bu aynı zamanda taşra teşkilatlarının daha güçlü ve tarımın ihtiyaçlarına yanıt verecek, köylüyü yönlendirecek ve destekleyecek bir yapıya kavuşturulması gerekirken tam tersi bir yönelime girilmesi asıl niyetleri ortaya dökmektedir.

Bu değişiklik, bakanlığı zaten uzak olduğu, gündemine dahi almadığı özellikle küçük üreticiden daha da uzaklaştırarak, bakanlık artık tamamen dev şirketlerin “hizmetkari” olacaktır. (H. Merkezi)

Bakanlık işlevsizleştirilmek isteniyor

Tarım Orkam-Sen Genel Merkezi bir açıklama yaparak “Tarım ve Gıda Bakanlığı” Yasa Tasarısını eleştirdi ve yasa tasarı-

rısı ile tarıma bir darbe daha vurulmak istendiğini bildirdi.

Açıklamada son 30 yılda uygulanan tarım politikaları sonucu tarımın çökertildiği ifade edilerek bütçeden tarıma ayrılan payın her yıl biraz daha azaltıldığına dikkat çekilirken **“Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın mevcut haliyle işlevlerini yerine getiremediği ve daha et-**

kin, verimli ve kaliteli bir hizmet için böylesi bir değişimin zorunlu olduğu iddia edilmiştir. Oysa Tarım ve Gıda Bakanlığı Yasa Tasarısı ile Bakanlık daha da küçültülerek, işlevsiz hale getirilmeye çalışılmaktadır” denildi.

Tasarının yasallaşması halinde, Tarım Reformu Genel Müdürlüğü'nün tama-

men kapatılacağına, taşradaki araştırma enstitüleri ve laboratuvarlarının sayılarının azaltılacağına dikkat çekilen açıklamada, **“Ülkemizin tarımının ihtiyacı bakanlığın adının değiştirilmesi ve küçültülmesi değil, aksine teşkilatlanmasını daha da güçlendirerek daha işlevli hale getirilmesidir”** sözleri ile son buldu.

Süpermarketlere müjde! Haller de özelleşti!

ran hallerin etkisiz kılınacağını belirterek, Türkiye'deki sebze ve meyve ticaretinde kayıt dışılık oranının yüzde 70 düzeyinde olduğunu vurguladı ve büyük marketlerde satılan yaş meyve ve sebzelerin üreticiden tüketiciye ulaşırken, yüzde 100-400 arasında fiyat artışı yaşandığına dikkat çekti.

Yasa tasarısının, **“sistemi daha liberal hale getirmeyi ve özelleştirmeyi”** hedeflediğini belirten Yetkin tasarıyla zaten denetimsiz ve kayıt dışı olan sebze ve

meyve üretiminin piyasa koşullarına terk edildiğini, tasarının yasallaşması durumunda fiyatları belirlemede haldeki komisyoncuların değil, büyük tüccar ve süpermarketlerin etkili olacağını belirtti.

“Haller özelleştiriliyor”

Konu ile ilgili bir açıklama yapan Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu (Çiftçi-Sen) Genel Başkanı **Abdullah Aysu** da “Yani haller özelleştiriliyor” dedi.

Düzenlemeler üretici lehine olmalıdır

ZMO Adana Şube Başkanı **Ayhan Barut**, “Yapılan değişiklikler, tüccarın değil üreticinin lehine olmalıdır. Tarım ürünlerinin lehine olmalı, ürünlerin gerçek değerlerini belirlemelidir” dedi. (H. Merkezi)

Bin üç yüz işçi işten atıldı

İşçi ve emekçilere yönelik saldırılar artarak devam ediyor. İşçileri taşeron firmaların kucağına iten egemenler her fırsatta işçilerin haklarına saldırıyor. İş güvencesi olmayan, hiçbir özlük hakkı verilmeyen işçiler, taşeron firmaların insafına terk ediliyor.

Bu duruma son örnek ise İzmir'de yaşandı. 2009'un son gününde sözleşmeleri biten İzmir Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçelere bağlı taşeron firmalar Vira ve Mena'da çalışan 1.300 işçi işten çıkarıldı. Düşük ücretle hiçbir hakkı olmadan çalışan işçiler yeni yıla işsiz olarak girdiler.

İşten çıkarılan taşeron işçiler ise bu durumu protesto etmek amacıyla **11 Ocak Pazartesi** günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanarak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Açıklamada kendilerine verilen iş garantisi sözünün tutulmasını ve atılan işçilerin derhal işe geri alınmasını söyleyen işçiler taleplerini sıraladılar. Taleplerini “maaşlarımızın % 30'u taşeron şirketlere verileceğine ve şirket sahipleri zengin edileceğine, bu % 30'luk hakkımızın bizlere verilmesi; yeni yıla işsiz girmemek ve yıllardır emek veren işçiler olarak sosyal haklarımızı kavuşmak” diye sıralayan işçiler mücadelelerinin işlerini kazanana kadar devam edeceğini de belirttiler.

Her söylemlerinde kendilerinin halkçı belediye olduklarını belirten CHP'li Belediyeler halkın mı, yoksa patronların mı yanında olduklarını TEKEL işçilerine çektikleri nutuklar ile değil Kent A.Ş. ve Vira-Mena işçilerinin direnişlerinden sonra gösterdiler. Halkçıyız deyip her seferinde emekçi halkımızın haklarına saldıran düzen belediyeleri patronların, egemen sistemin temsilcileridirler. (İzmir)

Buca Belediyesi yüz işçiyi işten çıkardı

İzmir'in Buca Belediyesi 2010'a işçileri işten çıkartarak girdi. Buca Belediyesi Park ve Bahçeler'de çalışan 100 işçi işten çıkarıldı. Hiçbir gerekçe gösterilmeden taşeron firma tarafından işten atılan işçiler işlerine geri dönebilmek için Buca Belediyesi önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. 8 Ocak Cuma günü Belediye önünde soğuğa aldırmadan saatlerce oturma eylemi yapan işçiler, işlerine geri dönmek için var güçleriyle mücadele edeceklerini belirttiler. Kendilerini hiçbir gerekçe söylenmediğini belirten işçiler, 2 aydır maaşlarını alamadıklarını Belediye Başkanı Ercan Tatı'nın kendilerine maaş yerine Tansaş'tan alışveriş çeki vermek istediğini ancak kendilerinin kabul etmediğini, isteklerinin sadece işlerine geri dönmek olduğunu söylediklerini belirttiler. İşçiler oturma eyleminde CHP'nin TEKEL işçilerinin yanında olduğunu belirten samimiyetsiz sovuva atfen **“TEKEL işçileri işçi de, biz neyiz Sayın Baykal!”** yazılı döviz açtılar. (İzmir)

Hal Yasası'nda değişiklik yapan düzenleme, Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Yeni düzenlemeye göre hal açma yetkisi, büyükşehir ve ilçe belediyelerine veriliyor. Yasanın, üretici kurumları ve ilgili meslek odalarına danışılmadan hazırlanmasına tepki gösteren ziraat mühendisleri de dahil çeşitli kurum ve kuruluşlar düzenlemenin bazı maddelerinin üreticiler aleyhine hükümler içerdiğine dikkat çekiyor.

Bu konuda yapılan çeşitli açıklamalar da mevcut. Türkiye Ziraatçılar Derneği (TZD) Genel Başkanı **İbrahim Yetkin**, yasa ile piyasada arz ve talep dengesini ku-

SALDIRILAR SÜRDÜKÇE, KÜRT HALKININ ÖFKESİ BÜYÜYECEKTİR

2009'un Temmuz ayından bu yana gündeme getirilen tasfiye süreci tam hız devam ediyor. Şu günlerde özellikle kimi burjuva aydınların da ifade ettiği tıkanıklık, atılan adımların yetersizliği ve hükümetin bu süreci iyi yönetemediği vb. eleştiriler söz konusu. Açılım sürecine ilişkin hükümete verilen desteğin azaldığı, yapılan anketler sonucunda da kamuoyuyla paylaşılmaktadır. Bunun nedenini değerlendiren bu aydınlar göre buna sebep; hükümetin somut öneri sunamaması ve çalışmayı toplumun bütününe yayamama-

sis veya en popülerleri (ve tabii çarpıtıcı olanı) hükümetin devletin derin kesimleriyle mücadeleden yan çizdiği, onlarla uzlaşığı yönündedir. Hükümetin pohpohlanmaya, desteklenmeye ihtiyacı olduğunu düşünen bu zatlara göre demokrasiyi güçlendirmek için hükümet, hem de açılım süreci bütün eksikliklerine rağmen desteklenmeli.

Hükümeti demokrasi mücadelesine çağırarak (aslında yalvararak) bu "yazarçizer" takımının açılım meselesindeki görevleri bitmiş gibi görünse de aslında durum tam tersidir. Bu aydınlanamamış yazarlar, bildiği gibi açılımı en başından beri pohpohlayan, hararetle savunan kesimleri de oluşturmaktadır. Ne oldu da hükümet tekrar eleştirilmeye başlandı? Aslında eleştiri demek doğru olmayacaktır. Sadece akıl hocalığı yapmaya çalışan, yeni yapılanmanın içinde yer almak isteyen bir kesimin çalışmalarından bahsedebiliriz.

Kürt ulusuna yönelik saldırılar, tutuklamalar, sokak infazları, gözaltılar, baskılar açılım süreciyle daha da bir sistemleşmektedir. Sınır ötesi operasyonların işe yarayıp yaramadığına ilişkin, yerel seçimlere bel bağlanmış, ancak yerel seçimlerdeki başarısızlık sebebiyle yeni taktikler geliştirilmeye başlanmıştır. Yerel seçimlerde umduğunu bulamayınca hemen

seçim ertesinde 14 Nisan'da DTP'ye yönelik tutuklamalar gelmiş ve süreç adım adım ulusal hareketin tasfiyesine doğru örülmek istenmiştir.

"Açılım" sürecinin baştan sona tüm hamlelerini (saldırıları) samimiyet testine tabi tutanlar ciddi bir yanlış içerisinde olduklarını kabul etmiş ve süreci tasfiyeye yönelik bir süreç olarak değerlendirmeye başlamışlardır.

Kürt ulusal hareketinin de durumu bu şekilde değerlendirmesine rağmen yeterli ve gerekli refleksi göstermekten uzak olduğunu söyleyebiliriz. Yapılan sert açıklamaların yansımaları bulamadığını ve süreci tersine çevirmede yetersiz kaldığını söyleyemiyoruz yanlış olmasa gerek.

Açılım süreci sıcaklığını liberaller açısından da yitiriyor derken, DTP'nin kapatılması yeni bir hareketlenmeyi de beraberinde getirdi. DTP'lilerin sine-i millet kararı almaları, ancak İmralı'dan gelen açıklama sonrası bu karardan vazgeçmeleri saldırıların da boyutlanarak devam etmesine zemin hazırlamış ve ardından yeni bir operasyonun gündeme gelmesi şeklinde devam etmiştir. Sistem içinde mücadeleyle devam edilmesi gerektiğinin; kapatılan DTP'nin yeni bir yapılanmayla yoluna Meclis'te devam etmesi gerektiğinin savunulduğu birçok açıklama yapılmıştır. Bu açıklamalar ortak bir temenninin ürünüydü ve bu açıklamayı yapanların temel korkusu yaşananı muhtemel yeni serhıldanları ve müca-

dele hattının sistem dışına çıkmasıdır. 24 Aralık'ta geniş kapsamlı bir operasyon düzenlenmiş ve aralarında çok sayıda belediye başkanının da yer aldığı onlarca kişi gözaltına alınmış ve aralarında belediye başkanlarının da bulunduğu 26 kişi tutuklanmıştır. Basına KCK operasyonu şeklinde yansıtılan bu operasyon sonrası eş zamanlı operasyonlar birçok ilde devam etmiş ve "kötü Kürtleri" ayıklamak olarak lanse edilmiştir. 24 Aralık'ta başlayan operasyonlar hız kesmeden devam etmektedir. Her gün onlarca kişi ev baskınları yapılarak gözaltına alınmakta ve onlarca da tutuklanmaktadır.

Bu devlet terörü birçok ilde protesto edilmiş ve eski DTP'lilerin yeni BDP'lilerin tutuklanması ve kelepçelenmesi halk tarafından protesto edilmiş ve birçok ilde yürüyüşler gerçekleştirilmiştir. "**Belediye başkanımızı istiyoruz**" şeklinde devam eden protestolar ve eylemler Kürt coğrafyasının birçok yerinde devam etmektedir. Ancak burada dikkatimizi çeken bir başka nokta ise gerçekleşen saldırılara güçlü bir yanıtın verilemeyeceği, aslında verilmeyişidir. Daha pasif eylemler şeklinde devam eden bu süreç aynı zamanda düşündürücüdür. Daha güçlü karşı koyuşların gerçekleşmesi egemenleri daha da yüreklendirmiş ve pervasızlaştırmış olacak ki; yapılan baskıların, gözaltıların, tutuklanmaların ardı arkası gelmemekte ve her gün yenileri yaşanmaktadır. Yaşanan saldırıların kapsamı düşünüldüğünde eylemlerin ni-

celiğinin ve niteliğinin yetersiz olduğunu açık görebilmekteyiz. Devletin hücrelerine kadar sinmiş olan milliyetçiliği, şovenizmi her gün yaratılmak istenen ve birkaç ilde gerçekleştirilen linç saldırılarından da görmektediriz.

Toplumsal muhalefetin yükselişe geçtiği bir süreçten geçmekteyiz. TEKEK işçilerinin eylemi, itfayecilerin eylemi, birbiri ardına yapılan zamlar sisteme yönelik tepkiyi büyütmüş ve mücadeleye de yeni bir soluk olmuştur; Kürt halkının bu dönemi serhıldanlarla karşılamayı mücadeleden ciddi bir yanıtı eksik bırakmıştır. Kürt ulusal hareketinin sessizliği yaşadığı bu dönemi anlamak, anlamlandırmak bu dönem için oldukça zor görünmektedir. Ancak şu da bir gerçek ki saldırılar devam ettikçe Kürt halkının öfkesi büyüyecek ve yeni bir patlamaya sahne olacaktır.

Hannover'de protesto

Kürt halkına yönelik saldırıları protesto etmek için Hannover Kürt Halkevi, çarşı merkezinde bir miting düzenledi. ATIF faaliyetçileri ve Partizan okurlarının da destek verdiği eyleme, 200 civarında katılım oldu. Soğuk havaya rağmen kitle sloganlarını gür şekilde haykırdı.

(Hannover Partizan)

"ŞÜPHELİ" ASKER ÖLÜMLERİ Mİ YOKSA CİNAYETLER Mİ(?)

Bölgede yıllardır süren savaş; zorunlu göçler, ekonomik zorluklar, psikolojik travmalarla birlikte beraberinde, "eğitim zayıfı" adı verilen ve "şüpheli" olarak görülen asker ölümlerini de gündeme getirmiştir. Son olarak Elazığ'da 4 askerin kaza olarak açıklanan ölümünün, teğmenin bir askeri cezalandırmak için eline pimi çekilmiş bomba vermesi sonucu yaşandığının ortaya çıkması örneği ile burjuva-feodal medyaya da yansıyan ölümler, bu dağın sadece görünen kısmını yansıtmakla kalarak "münferit" olay değerlendirilmesine maruz kalmıştır. **Oysaki son 25 yılda bu şekilde 600 ile 1000 arası ölüm vakasının yaşandığı tahminler arasındadır.**

Asker ölümlerinde, Kürt milliyetinden olanların fazlalığıyla birlikte yine "şüpheli" görülen asker cenazelerinin yakınlarına gösterilmemesi, gösterilse dahi sadece yüz kısmının gösterilmesi de bu ölümlerin ailelere belirtildiği şekliyle (çatışma, kaza vs.) gerçek-

leşmediğini destekler niteliktedir. Olayın aydınlatılmasıyla ilgili yargı yoluna başvuran ailelerin başvuruları da sonuçsuz kalmaktadır.

Yaşanan asker cinayetleri ile ilgili olarak gündemde olan **Davut Yıldırım**'ın, ölüm şekliyle ilgili yeni gelişmeler yaşanmaktadır. Geçtiğimiz yıl Temmuz ayında ailesine "Oğlunuz, kafasına bir el ateş ederek intihar etti" denilerek cenaze teslim edilmiştir. Bütün engelleme çalışmalarına rağmen cenazeyi gören ağabey **Cevdet Yıldırım**, kardeşinin kafasının ezilerek öldürüldüğünü gözlemleriyle tespit etmiş, bunun üzerine aile askeri savcılığa suç duyurusunda bulunmuştur. Ancak ailenin suç duyurusu "Kovuşturmaya gerek yok" denilerek reddedilmiştir. Bunun üzerine AİHM'e gitmeye hazırlanan aileye Davut Yıldırım'la aynı taburda askerliğini yaptığını belirten bir askerin gönderdiği isimsiz mektup, yaşananın intihar değil cinayet olduğunu gözler önüne sermiştir. Mektupta kendisine de aynı durumun yaşatılmasından

endişe duyduğunu için önce suskun kaldığını; ancak yine bir askerin "şüpheli" ölümü ve bir diğerrinin de intihar girişiminin ardından mektubu yazmaya karar verdiğini belirten asker; şunlara değinmiştir: "Oğlunuz öldü, öldürüldü. Alay komutanımızın kafatası bir milliyetçilik anlayışı var. Etrafına hep Erzurumluları seçer ve onlar aracılığı ile diğer Kürt askerlere eziyet ettirir. Bunlar 'En iyi Kürt, ölü Kürt'tür' mantığı ile hareket ederler. Sizin oğlunuzun da Muş-Vartolu olması suçlu olarak görülmesine ve ona göre muamele edilmesine yeter bir sebeptir. ...kürfürler edilmesi, hakaret edilmesi, en zor işlere Kürt askerlerin verilmesi, en çok nöbetin Kürt askerlere tutturulması gibi olaylar çoğunuzun bu talihsiz olayı yaşamasına sebep oldu." Aile de bu isimsiz mektuptan sonra yeniden yargılama talebinde bulunacaklarını, eğer tekrar sonuç alınmazsa dosyayı AİHM'e taşıyacaklarını belirtmiştir.

(Mersin)

"Ben, ölümün sıcaklığını hissediyorum ve tanıyorum!" Ehsan Fetahiyan

İran'ın insan haklarından zerre kadar nasibini almamış olan gerici Molla rejimi, Kürt ulusal mücadelesi karşısında, TC'den geri kalmayacak bir politika izlemekte, ancak "öldürme"yi yasalastırması için bunu farklı yollarla yapmaktadır. TC, kırsaldaki çatışmalarda kimyasal maddeler kullanarak, hapishanelerdeki saldırılarını artırarak, Kürt halkına karşı tahammülsüzlüğünü sergilerken; İran'da tahammülsüzlüğün adı **idam** olmaktadır. İdamlardan vazgeçmeyen İran, PJK'li **Ehsan Fetahiyan** ve **Hasan Hikmet Demir**'in ardından bu kez de yine PJK tutsağı **Feh-**

Kelepçeler dayanışmayla kırılacak!

DTP'nin kapatılmasının ardından BDP'ye yönelik gerçekleştirilen gözaltı ve tutuklama furyası gerçekleştirilen bir eylemle protesto edildi. 10 Ocak günü saat 14.00'te Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen **Demokrasi için Birlik Hareketi** bileşenleri ve **Partizan** ve **78'liler Girişimi** "**Kenetlenmeyeceğiz, halklarımızın kardeşliğini kelepçelemeyeceğiz**" pankartı ile basına bir açıklama yaptı. Kitle ellerine taktığı plastik kelepçelerle tek sıra halinde yürüyüşe geçti. Yol boyunca "**Faşizme karşı omuz omuza**", "**Kürdistan faşizme mezar olacak**" sloganlarının atıldığı eylemde bildiri dağıtımı da yapıldı.

Galatasaray Meydanı'nda sona eren yürüyüşün ardından kitle ellerindeki zincir ve kelepçeleri yere fırlattı. Burada konuşma yapan **78'liler yöneticisi Nimet Tanrıku**, Açılım adı altında giyilen demokrasi maskesinin düştüğüne değindi. Açıklamanın ardından polis, 2 kişiyi yasadışı slogan attığı gerekçesi ile gözaltına almaya çalıştı ancak kitlenin sahiplenmesi sonucu geri adım atmak zorunda kaldı. (İstanbul)

Munzur'da baraj yapımı protesto edildi

Dersim'deki çeşitli demokratik kitle örgütleri Munzur Vadisi ve Pülümür Çayı üzerinde yapılacak istenen baraj yapımını DSI önünde protesto etti. 16 Ocak'ta yapılan eylemde, barajların yoksulluk getireceğine, geçmişi ve geleceği yok ederek geri dönüşü olmayan tahribata neden olacağına dikkat çekildi. Otogarda bir araya gelen kitle, araçlarla oluşturdukları konvoyla mahalle mahalle doluştuktan sonra DSI önüne geldi. "**Tarihimize ve doğamıza sahip çıkıyoruz**", "**Munzur kutsalmızdır sahip çık**" pankartlarını açıldığı eylemde, "**Munzur'uma do-**

kunma", "Baraj değil alternatif enerji", "**Munzur'da Pülümür'de barajlara hayır**" dövizleri taşındı.

Burada açıklama yapan Munzur Doğa Aktivistleri Üyesi **Haydar Çetinkaya**, "Bugün burada barajları istemediğimiz konusundaki kararlı tutumumuzu haykırmak istiyoruz" dedi. Açıklamanın ardından konuşma yapan Tunceli Belediye Başkanı **Edibe Şahin** de, "Tunceli halkı barajları istemiyor. İstemediğine dair tepkilerini defalarca dile getirmişler ve getirmeye devam edecekler" dedi.

(H. Merkezi)

ÇİLEK MAHALESİ VE KAZANLI'DA OYNANAN OYUNLAR

"Provokasyonlar şehri" olarak anılmaya başlanan Mersin üzerinde, oyun oynanmaya devam ediliyor.

Geçtiğimiz günlerde burjuva-feodal basında "**kız kaçırma olayının ardından gelişen Kürt-Türk çatışması**" olarak lanse edilen bir olay gerçekleşmiştir. Ancak mahalle sakinleriyle yaptığımız sohbet sırasında öğrendiğimiz üzere olay, "kız kaçırma"nın ötesinde bir olaydır. Mahallede herhangi bir gerginlik vs. olmamasına rağmen çevik kuvvetin belirli aralıklarla mahallelere giderek gaz bombası atıp uzaklaşması ve ardından kamera çekimi yapması, hiçbir gerekçe gösterilmeden

yapılan ev baskınları da belirli bir planın göstergesidir. Keza Çilek Mahallesi'nde yaşanan olayda, düğün sırasında atılan "**Şehitler ölmez, vatan bölünmez**" sloganları da temelsiz değildir. Yaşananların ardından birçok ev, işyeri ve arabaların tahrip olması bir yana 6 kişinin yaralanması, yaratılmak istenen gerginliği de gözler önüne sermektedir.

Yine Kazanlı Mahallesi'nde bulunan bir lisede yaşananların boyutu da söylenenlere temel teşkil etmektedir. 2 lise öğrencisinin tartışmasını fırsat bilen provokatörler; "**Kürt çocuklar, Türk ve Arap çocukları dövmüş**" söylemini yaymış, bu söy-

lemeler neticesinde toplanan 200 kişilik grup; "**Kürtleri istemiyoruz, Kürtlere ölüm**", "**Kahrolsun PKK**", "**Kürtler dışarı**" nidalarıyla saldırıya geçmiştir. 6 kişinin yaralandığı ve 15 kişinin gözaltına alındığı olayda gerginlik geç saatlere kadar devam etmiştir. Olayların ardından bölgeye gelen DTP'li Akdeniz Belediye Başkanı ve yöneticilerinin ve Kazanlı Kültür Derneği'nin halkı gruplar halinde toplayarak ikna etmesiyle insanlar evlerine dağılmış ve gerginlik sona ermiştir.

Yaşananların ardından hem provokasyon hem de Edirne ve diğer illerde yaşanan linç girişimlerini protesto etmek

üzere Mersin Emek ve Demokrasi Platformu tarafından bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. "**Linç girişimlerine, provokasyonlara son! Yaşasın halkların kardeşliği**" pankartı arkasında yürüyüşe geçen kitle, "**Türkiye faşizme mezar olacak**", "Yaşasın halkların kardeşliği" ve "**Biji biratiya gelan**" sloganlarını atarak açıklamanın yapılacağı Taşbina önüne geldi. Ardından Arapça, Kürtçe ve Türkçe konuşmalarla halkın kardeşliğine dair vurgular yapıldı. Yapılan açıklamada, verilen provokasyon ve linç olaylarının devletin imha ve inkar siyasetinden kaynaklandığı belirtilerek, oynanan oyunlara karşı duyarlı olunması çağrısı yapıldı. (Mersin)

Faşist saldırılara polis desteği

6 Ocak Perşembe günü Akaray Üniversitesi'nde öğrenim gören 3 Kürt öğrenci akşam saatlerinde şehir merkezinde bulunan bir alışveriş merkezinin önünde 50 kişilik bir grup faşist tarafından saldırıya uğradı. 1'i ağır 3 öğrencinin yaralandığı olayda polis yaşananlar sırasında olaya müdahale etmedi.

Saldırıda keyfiyet durmuyor

11 Ocak Salı günü İstanbul'un Şişli ilçesi Kulaksız semtinde Arda Düğün Salonu'nda BDP'nin düzenlediği gençlik şöleni, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polislerce basıldı. Yüzlerce çevik kuvvet eşliğinde yapılan ve 3 saat süren baskında salonda bulunan yaklaşık 500 kişinin kimlikleri tek tek kontrol edilirken BDP İl Başkanı **Hüseyin Barış**'ın da aralarında bulunduğu 8 kişi gözaltına alındı.

Barış gruplarına saldırılar sürüyor

11 Ocak günü Ankara'ya gitmek üzere Van Ferit Melen Havaalanı'na gelen Maxmur Barış Grubu Sözcüsü **Nurettin Turgut**, havaalanında polis tarafından kimlik kontrolünden geçirilerek hakkında arama kararı olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Kandil Barış Grubu Üyesi **Gülbahar Çiçekçi** de, 10 Ocak'ta Ankara'ya gitmek için geldiği Diyarbakır Havaalanı'nda aynı gerekçe ile gözaltına alınmıştı. Kandil ve Maxmur barış grupları üyesi 15 kişi hakkında da "örgüt propagandası" yaptıkları ve "suç ve suçlu" övdükleri gerekçesiyle soruşturma başlatıldı.

Maraş'ı unutmadık!

Ülkemiz; çeşitli inanç ve milletlerden işçi, emekçi ve yoksul halkın faşist zorbalıkla kıyım uğratıldığı kanlı bir tarihe sahiptir. Dersim, Maraş, Çorum, Sivas ve Gazi katliamları ülkemiz halkının bilincinde tazeliğini dün gibi korumaktadır.

Biz Sarıgazi Partizan olarak Maraş katliamını protesto etmek için bir yürüyüş düzenledik. "**Maraş'ın katili patron ağa devleti-PARTIZAN**" pankartı açan kitle merkeze kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında sık sık "**Maraş'ın katili patron-ağa devleti**", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta, çözüm faşizme karşı savaşta", "**Maraş'ın hesabı sorulacak**" vb. sloganları atıldı. Basın metninin okunmasıyla eylem alkışlarla sonlandırıldı. Eyleme Akader destek verdi. (Sarıgazi Partizan)

Egemenler bir yandan "vatandaş hassasiyeti" saldırılarını besleyerek bir yandan yasalar yoluyla oluşacak muhalefeti kaskaca almaya çalışıyorlar

Bugünlerde, elimize kumandayı aldığımızda açtığımız haber programlarımızda gözümüze çarpar oldu linçler... "Çarpmak" ne demek, adeta bizden bir parça haline geldi bu saldırılar! Zira egemenlerin "vatandaş hassasiyeti" olarak adlandırmaya çalıştığı linçlerle, "korkulu gözlerle bakan vatandaşlar" haline getirilmeye çalışılıyor!

2005 Newroz'unda, "bayrak yaktilar" söylemiyle Mersin'de devreye sokulan bu "vatandaş hassasiyeti" sonraki süreçler için de bir tekleyci olay olarak kullanıldı. Kürt Ulusal Mücadelesine karşı şovenist ve milliyetçi saldırılar, bu süreçten sonra daha da yükseltildi ve sokaklarda -toplumda- daha görünür hale geldi. O dönem, Türkiye'nin birçok yerinde düzenlenen "Bayrak" ve "Cumhuriyet" mitingleri ile "hassasiyetler" körüklendi, halk arasında daha da cisme büründürüldü. Yine aynı süreçlerde "Terörle Mücadele" Yasası kabul edildi. Halkın demokratik haklarını kullanmasını, fikir ve düşünce özgürlüğünü daha fazla ayaklar altına alan bu yasanın aslında "terörle" değil "toplumla mücadele yasası" olduğu defalarca söylendi. Yani egemenler bir yandan "vatandaş hassasiyeti" saldırılarını besleyerek bir yandan da yasalar yoluyla muhalefeti kaskaca almaya çalışıyorlardı.

Derken sistemin kronik hastalığı olan kriz,

Hangi vatandaşın hangi hassasiyeti?

hayatımızı dört bir yanından sararak bizi daha fazla yoksulluğun kucağına itti. İşten atmalar, özelleştirmeler, grevler, fabrika işgalleri... Sokaklarda protesto gösterileri çoğalıyor ve halkın muhalefeti yükselmeye başlıyordu. Diğer yanda Kürt Ulusal Mücadelesi egemenler açısından inkâr edilemeyecek noktaya gelmiş, inkâr ve imhanın "eski yöntem"leri yetmez olmuştur. Sistem kendi açısından "çözüm" arayışındaydı. Ve ortaya "açılım" denilen yeni tasfiye politikası çıktı.

Yılbaşında hükümetin zirveye çıkardığı zam "açılımı" ile emekçinin cüzdanına bir tutam kor daha düşerken, çözümü örgütlenmede ve alanlarda olduğunu kanıtlıyordu egemenler -bilincine varmadan-! Sistemin yozlaştırma, yabancılaştırma ve kimliklesizleştirme politikaları bile artık yeterli olmuyor halk kitlelerini uyuşturmaya... "Demokrasi" balonu sönmüş, "açılım" da imha ve inkârın yeni yöntemlerinin ortak adı olmuştu. Ne yapmalıydı şimdi? Nasıl bastırmalıydı yükselen kitle hareketlerini, nasıl susturmalıydı zulmün çemberinden geçmiş Kürt halkının haykırışlarını?

Hangi "vatandaşın" hangi "hassasiyeti"?

Bu sorular kuralcarken egemenlerin kafalarını, bir anda bir "mucize" gerçekleştirdi! Ekmeği için direnen işçinin-emekçinin, ulusal hakları için mücadele eden Kürt halkının karşısına "vatandaşın hassasiyeti" dikiliverdi ve devleti büyük bir "yükten" kurtarmak için kol-ları sıvadı.

Elbette gerçekler, söylemlerimizdeki gibi ne mucizevidir ne de tesadüf eseridir! **Aksine bilinçli ve planlı bir organizasyonun parça-**

larıdır. İşlerine geri dönebilmek için İzmir'den Ankara'ya giden ve eylemler yapan Kent AŞ işçilerine saldıran da, Çanakkale'de "savunmasız" Kürt halkının evlerini taşlatan da, İzmir'de DTP konvoyunun yolunu kestiren de, Konya, Afyon vb. yerlerdeki üniversitelerde devrimci ve yurtsever öğrencilerin canına kast eden de, Dolapdere'de iki "serseriye" silah veren de, Diyarbakır ve Van'da üç insanın canına kıydıran da aynı "vatandaşın" aynı "hassasiyetidir"!

Farklı olana tahammülsüzlük sistemin asimilasyon politikasının ürünüdür

Bir liman şehri olmasının yanı sıra bir göç kentidir Mersin. Çok sayıda "kenar mahallesi" vardır ve yine birçok etnik yapıyı bir arada barındırır. Bu bölgelerden biri olan **Kazanlı** da Arap ve Kürt halkından insanların yıllardır bir arada yaşadığı bir semt olmuştur.

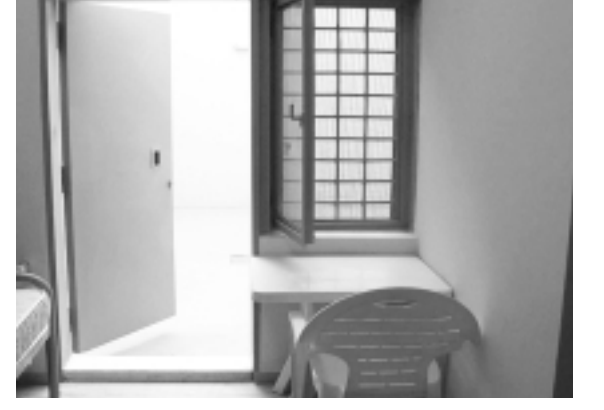
Kazanlı'nın ismini geçenlerde "Kürtleri istemiyoruz, Kürtler defolun" diye bağırılan "vatandaşların hassasiyetinin" basına yansımaları ile duyduk bir de! Bir lisede iki çocuğun kavgasının ardından, bölgede yaşayan Kürtler, bir anda "istenilmeyen" ve "nefret edilen" olmuştu. Ve bölgede yaşayan, "nefret eden" Araplar ise "hassas birer Türk vatandaşı"na dönmüşlerdi.

Sizin de dikkatinizi çekmiştir; İzmir'de, İstanbul-Dolapdere'de yaşananlarda da Mersin'deki gibi aslında Türk olmayan kesimler "hassas vatandaşlar" haline getirilmiştir. Türk egemen sınıflarının emekleşmiş özelliklerinden olan asimilasyon politikasının sonucudur bu durum. Farklı milliyetleri Türkleştirme ve ardından kendi çıkarları doğrultusunda kullanabilecekleri bir "nefret toplumu oluşturma"! Kazanlı'da yaşananlar, bu "nefretin" günlük yaşamımıza ne kadar sızdırıldığını göstermiyor mu? Fark-

lı düşünene ve farklı olana karşı beslenen, köreltilen bilinçlerle ve yükselen şovenizm nidalarıyla nefretin, sokağımıza kadar sindiğini; Manisa-Selendi'de Romanların, Edirne'de Halk Cephesi'nin defalarca maruz kaldığı linç saldırılarında da bunu görmek mümkündür.

Edirne Gençlik Derneği'nin Amerikan karşıtı bildiri dağıtmasına polis ve sivil faşistlerin saldırısıyla başlayan linç bombardımanı, daha sonra linç saldırısına uğrayan gençlerin tutulanmasına karşı imza toplayan ailelerine saldırmaları ile sürmüştü. Bunun üzerine Edirne'ye hareket eden Halk Cephesi üyeleri hem Edirne'ye alınmamış hem de sınırda yine polis ve sivil faşistlerin linç saldırısına maruz kalmışlardı. Devrimcilerin aslında pek yabancı olmadığı linç, bu kez de Edirne'deki saldırıyı protesto etmek isteyen Kars ve Erzincan Gençlik Derneği üyelerine karşı gelişmişti. Amerikan/sermaye karşıtlığına, "terörist" damgası vurarak, onu yok etmeyi ancak egemenlerin isteyebilir. Durup bir düşündüğümüzde, "Kürtleri -dahası farklı olan- neden istemediğimizin" ya da "neden yok etmek istediğimizin" mantıklı bir açıklamasını bulamayız/çünkü yoktur.

Oyunlarına alet olduğumuz egemenlerin bizi "farklı" yahut "aynı" gibi kategorilendirmeden sömürsünü sürdürdüğü aşikârdır. Yapılan grevlerde, sürdürülen direnişlerde öne çıkan işçilerin CHP'li, MHP'li hatta AKP'li olması; bunun en açıklayıcı ve çarpıcı örneği değil midir? Türk veya Kürt olmam da, Arap veya Roman olmam da sömürden payımı alma-ya etkilemezken peki yaşananlar neyin nesiy? Yaşananlar egemenlerin yaratmak istedikleri "tek tip ve yalnız insanlar topluluğu"nu oluşturma politikasıdır. Yaratılmak istenen, nefrettir; asimile edilmiş ve "Türkleşmiş" bir insan topluluğudur!

TECRİTE SON I

* 31 Ağustos'ta, polis komposu sonucu evine baskın yapılarak tutuklanan ve **Bakırköy Kadın Hapishanesi'**ne konulan işçi-köylü Kartal çalışanı Suzan Zengin, rahatsızlığından kaynaklı hastaneye giderken, asker tarafından "boşuna gitme, sen muayene olurken odadan çıkmayacağız" denilerek engellenmeye çalışıldı. Hastaneye gidildiğinde de, asker, muayene esnasında odadan çıkmayınca Zengin de durumu protesto ederek muayene olmadan hapishaneye döndü.

* **Bitlis E Tipi Hapishane'**de bulunan PKK'li tutuklular aileleri aracılığıyla yaptıkları açıklamada "can güvenliklerinin" olmadığını duyurarak duyarlılık çağrısında bulundular. Son zamanlarda Öcalan ve Kürt halkı üzerindeki baskılar nedeniyle açlık grevi yaptıkları için sık sık ölümlerle tehdit edilen tutuklular, aynı zamanda, ajanlaştırmaya saldırılarına da maruz kalıyorlar.

* 28 Kasım 2009 tarihinde AKP Kayapınar İlçe Binası'na molotoflu saldırı düzenledikleri gerekçesiyle güvenlik görevlisi tarafından bacağından vurulan S.T adlı çocuk, tedavi edilmeden gözaltına alınmıştı. Sonrasında tutuklanarak Diyarbakır E Tipi Hapishane'ye konulan ve şu an ayak parmaklarını oynatamayan S.T'nin tedavisi engellenmeye devam edilirse sakat kalacak.

* İzmir **Kırklık I No'lu F Tipi Hapishane'**de bulunan Musa Demirhan adlı tutsağın annesi, görüşüne gittiği oğlunun gardiyanlar tarafından gözü önünde dövüldüğünü söyleyerek İHD'ye başvurdu.

* 14 yaşındayken Mardin'de okulunu bırakarak, ailesine yardım etmek için İstanbul'a gelen A.A, burada gasp çetesinin eline düştü. Çetenin yakalanması üzerine **Maltepe Çocuk Hapishanesi'**ne konulan A.A, burada lösemiye yakalandı. İki yıldır bu hastalığın pençesinde kıvrılan A.A için ailesi oğullarının göz göre göre ölmemesi için tedavisinin engellenmemesini istediklerini ve Cumhurbaşkanlığı'na mektup yazdıklarını söylediler.

* "Taş atıkları" gerekçesiyle tutuklanarak **Adana M Tipi Hapishane'**ye konulan 32 çocuk, aileleri aracılığıyla yaptıkları açıklamada, hapishane müdürü ve gardiyanlar tarafından üzerlerine soğuk su dökülüp sonrasında plastik su borusu ile dövüldüklerini ve daha sonra da vücutlarında açılan yaralara tuz basılarak işkence edildiklerini söyleyerek duyarlılık çağrısında bulundular.

* Adana'da, 10 Ocak'ta tutuklanarak **Kürkçüler F Tipi Hapishane'**ye konulan Ozan Edeman adlı Kürt genci, ailesi aracılığıyla, emniyet ve hapishanede işkenceye maruz kaldığını söyledi. Baba Edeman da, sara hastası oğlunun ilaçlarının oğluna verilmemesini belirterek "oğlumun hayatından endişe ediyorum" dedi.

* **Gaziantep H Tipi Hapishane'**de bulunan kanser hastası PKK'li tutsak Taylan Çintay, daha önce ameliyat olduğu Adana Balcalı Hastanesi'ne muayene olmaya geldiğinde önce 5 gün boyunca aç bırakıldı, sonra da Kürkçüler Hapishanesi'ne götürülerek hücreye konuldu.

* **Van F Tipi Hapishane'**deki tutsak sayısı, son zamanlardaki operasyonlardan dolayı kapasitesinin yaklaşık iki katına çıktı. Tutsaklar, istekleri dışında -ırkçı baskıları ile ünlü(-) Rize, Erzurum, Bayburt ve Trabzon hapishanelerine sevk edildi.

Değişen bir şey yok

Polis cinayetlerinin aydınlatılması için devam eden eylemlerin 4.'sü 16 Ocak'ta gerçekleşti. Bu hafta, gerçekleşen eylem Agos Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'e adandı. "**Alaattin Karadağ cinayeti aydınlatılsın!**" pankartının açıldığı eylemde Hrant Dink'in çok sayıda resmi de taşıdı.

Kitle Taksim tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüdü. Yol boyunca sloganların durmaksızın devam ettiği eylemde yürüyüşün ardından basın metni okundu. Yapılan açıklamada eylemin Hrant Dink'e adandığı belirtilerek devletin katliam politikalarının devam ettiğine değinildi. (İstanbul)

Erzincan'da polis terörü devam ediyor

3 Ocak Pazar günü Erzincan Gençlik Derneği'nin düzenlediği "**ABD defol, bu vatan bizim**" kampanyası için yapılan basın açıklamasına biz de Partizan olarak katılarak destek verdik. Basın açıklaması sonrası imza masası açıldı. Daha sonra Ülkü Ocakları'nın bulunduğu taraftan gelen yaklaşık 100 kişilik kitle "**Kahrolsun PKK**" sloganlarıyla saldırıya geçti. Saldırı sırasında gözaltına alınan yine devrimciler oldu. Polis aracına bindirilenlere araç içerisinde de şiddet uygulandı.

Dişarında da faşistler arabayı taşıyordu. Eylem sırasında bir arkadaşımızın ailesine haber verilmesi üzerine aile oraya geldi ve arkadaşımız ağır bir şiddete maruz kaldı. Burnu kırıldı ve dudağına dikiş atıldı. Gözaltına alınanlar Pazartesi günü serbest bırakıldı.

Yine 8 Ocak günü polis terörünü teşhir etmek amacıyla bildiri dağıtan iki Gençlik Derneği üyesi gözaltına alındı. Akşam saatlerinde Adliye önünde yapılan eylem biz de Partizan olarak katıldık. "**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**" sloganlarıyla Adliye'ye getirilen iki kişi serbest bırakıldı.

Eylemin yapılacağı gün Gençlik Derneği üyesi ve YDG'li 6 kişi sabah saatlerinde evlerinden gözaltına alındı, aynı gün öğlene doğru 14 kişi yolda yaka paça gözaltına alındı. Toplanan kitle Adliye önüne geldi daha sonra hastaneye götürülen 20 kişi uzam süre sonra adliyeye sevk edildi. Akşam saatlerinde gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

(Erzincan İK okurları)

Devletin ölüm mangaları tarafından katledilen yüreklerin hesabını soran Cumartesi eylemleri devam ediyor

Ölüm mangaları işbaşında, ama meçhuldeler!

250. Hafta

Devletin ölüm mangaları tarafından katledilen yüreklerin hesabını soran Cumartesi eylemleri 8 Ocak günü yapılan oturma eylemi ile devam etti. Açıklamada yaşanan katliamların hesabının sorulması yerine devrimci, demokratik ve yurtsever kesimlere yönelik gerçekleşen tutuklama terörlerinin aralıksız devam ettiği dile getiril-

di. Basın metnini okuyan İHD üyesi Av. Ahmet Tamer okudu.

251. Hafta

Bu hafta 1996 yılında gerçekleşen Güçlönok katliamını gerçekleştirenlerin yargılanması istendi. O dönemde katliamda öldürülen 11 köylüden biri olan Ahmet Kaya'nın kızı Emine Ertak bu hafta da babasının katillerinin yargılanması için kamu-

oyuna seslendi. Babasını katledenlerin PKK değil, devlet birimlerinin olduğunu belirten Ertak, sorumluların belli olduğunu ve itirafarla ispatladığını vurgulandı. Ertak'ın ardından bu hafta polisler tarafından 1996 yılının 16 Ocak'ında gözaltına alınan İsmail Şahin'in akıbeti soruldu. Gözaltında kaybedilen Şahin'in eşi Kiraz Şahin, sorumluların bir an önce yargılanmasını ve eşinin mezarının bulunmasını istedi. (İstanbul)

Hapishanelerdeki hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek, onların seslerine ses katmak için eylemler sürüyor

"Hastalık değil, tecrit öldürür!"

* Mücadele ve ısrar ile Güler Zere, devletin baskısından ve zulmünden çekip alındı. Ama mücadele bitmedi; çünkü geride daha ölüm sınırında onlarca hasta tutsak var! Onları, devletin "**sessiz ölüm**" saldırılarından çekip almak için eylemlerin sürmesi; düşmana, saldırılar karşısında, dört duvar arasındaki yoldaşlarımızı, dostlarımızı yalnız bırakmayacağımızı gösterir. Aynı zamanda sırf 2009 yılında, devletin bu politikaları sonucu yitirdiğimiz **15 tutsağı** unutmuyacağımızı da... **7 Ocak Perşembe** günü, İstanbul'da bulunan Adli Tıp Kurumu önünde bir araya gelen platform, bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan **Ahmet Kulaksız**, Güler Zere'nin durumunun her geçen gün iyie gittiğini söyleyerek, "Güler'in durumundan da anlaşılacağı gibi, **öldüren, aslında hastalıklar değil, tecrit politikasıdır**" dedi.

* Hasta tutsakların serbest bırakılması ve tedavi yolunun açılması için İstiklal Caddesi'nde yapılan eylemler dizisi 7 Ocak Cuma günü Eminönü Mısır Çarşısı'nda yapılan basın açıklaması ile devam etti. "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın**" yazılı İngilizce ve Türkçe pankart açan kitle "**Katil devlet hesap verecek**", "**Yaşasın devrimci dayanış-**

ma" sloganlarını attı. Eylemde basın metnini okuyan **Ebru Timtik**; hasta tutsaklar için eylemleri farklı alanlarda yapmaya devam edeceklerini belirtti. Konuşmanın ardından eylem sloganlarla sona erdi.

* Kefenler giymişti genç insanlar, öne geçmişlerdi. Adları mı? Aynur Epli idi biri, biri Kemal Ertürk, biri Abdulsamet Çelik'ti, biri Yaşar Ince... Yürüdüler. Arkalarında ise, ellerinde "Hasta Tutsaklara Özgürlük" pankartı ile insanlar vardı. Devletin tutsaklara zulmüne karşı yürüdüler. Hasta tutsaklar için yapılan yürüyüşün 26.'sı, 15 Ocak akşamı Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yapılan yürüyüşle gerçekleştirildi. Burada yapılan açıklamayı **Ali Aracı** okudu. Açıklamada Antalya L Tipi'nde tutulan kanser hastası Gülay Çetin'in yazdığı mektup okundu. Mektubunda hastalığından ve tedavi olamadığından bahseden Çetin'in durumunun hapishanelerdeki zulmün tablosu ve devletin sistematik işkence yöntemi olduğu söylendi. (İstanbul)

Hasta tutsaklara özgürlük!

Her hafta Cuma akşamı 17.30'da Ankara Yük-

sel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde birçok demokratik kitle örgütünün katılımı ile yapılan eylemlerle "**Hasta tutsaklara özgürlük**" sloganı tekrar tekrar dillendiriliyor. 15 Ocak günü yapılan eylemde yaklaşık 2.5 ay önce hastalığının son aşamasındayken tahliye edilen Güler Zere'nin durumuna dikkat çekilersek: "Güler tahliye edileli iki ay olmasına rağmen doktorlar 'Güler bu hastalıktan kurtulacak, kanserin yayılmasının bir bölümü durduruldu' diyorlar. Tecrit koşulları dışına çıktığında, kanser hastası bir insan hastalığının son evresinde bile iyileşme gösterebiliyor. Yani sorunun özü tecrittir" denildi. (Ankara)

"Cezaevine geliyorsanız, bunları göze alacaksınız!"

Ülkemiz hapishanelerinde baskılar ve hak gaspları her geçen gün artmakta. F tiplerine geçişin ardından daha da katmerlenen bu saldırıların en yoğun yaşandığı hapishanelerden birisi ise **Sincan Hapishanesi**.

Diyarbakır'dan özel yetkiyle getirilen hapishane müdürüyle (F1) birlikte hem tutsaklara hem de onları görmeye gelen tutsak yakınlarına karşı saldırgan tutumlar artmış bulunmakta. Son aylarda bunun birçok örneği yaşandı. Geçtiğimiz aylarda

görüğe gelen tutsak yakınlarına çorap çıkarttırmaya çalışılması, X-Ray cihazının pantolon düğmesinden kaynaklı sinyal vermesi sonucunda eşofman giydirilmeye çalışılması, bu yapılmadığında ise görüşün engellenmesi, yine çorabını çıkartmak istemeyen bir tutsak yakınına 1 aylık görüş cezası verilmesi bunlardan sadece birkaçı. 14 Ocak tarihinde ise görüşe giden bir

tutsak yakınına kazağı çıkarttırılmak istenmiş ancak bunu yapmaması sonucunda görüşü engellenmeye çalışılmış, "**cezaevine geliyorsanız bunları göze alacaksınız**" denmiştir. Bir adli tutsak yakınına ise aramada pantolonun içine giydiği çorap gerekçe gösterilerek pantolonu çıkarttırılmış ve böyle arama yapılmıştır.

Sincan'daki saldırılar sadece aramalarla ibaret değil. İçerideki tutsaklara da birçok baskı gündemde. Halil Şahin, Yaşar İnce ve Cengiz Kahraman'ın görüşçüleri-ne anlatıkları hak gaspları; havalandırma saatlerinin kısaltılması, ayakkabı, havlu, iç çamaşırı vb. şeylerin artık yalnızca hapishane kantininden karşılanmasının dayatılması ve böylece güdülen ticarethane

mantığı, kalem açacağı vs. gibi kırtasiye ürünlerinin verilmemesi, tutsaklar ailelerine telefon ettiklerinde karşılıklı iki tarafın da tekmil vermesi dayatması, açık görüşe giden ailelere görüşte yan yana oturdukları için görüş cezası verilmesi, mektup cezaları, görüş cezaları vs... Liste böyle uzayıp gidiyor. Tutsaklar 12 Eylül uygulamalarının Sincan'da tekrar hayata geçirilmeye çalışıldığını ifade ederek soruna duyarlı kalınmaması gerektiğini vurguluyor. (Ankara)

DGD bitti, bir de Havza Bazlı Modeli deneyelim!

Doğrudan Gelir Desteği Projesi, tarım sektöründe tüm dengeleri altüst etmesine rağmen şimdi de "tarımda devrim" söylemleri ile Havza Bazlı Üretim Modeli üreticiye kurtuluş olarak sunuluyor.

IMF ve Dünya Bankası'nın Türkiye tarımını biçimlendirme projeleri oldukça eski tarihlere kadar uzansa da, bu kapsamda gündeme gelen uygulamaların en tahir edici olanlarından biri 2000-2008 döneminde yürütülen **Tarım Reformu Uygulama Projesi (ARIP)** idi. Öyle ki proje dahilinde gündeme gelen ilk uygulama, **Doğrudan Gelir Desteği (DGD)** olmuş, "destek" bu yıllar içinde tarımdaki tüm dengeleri altüst etmiştir. Çünkü DGD ile birlikte tarımı destekleyen, girdi ve teknolojik imkan sağlayan neredeyse tüm kurumlar özelleştirilmiş, tarım birlikleri zayıflatılmış, iyice işlevsizleştirilmiş ve tasfiye koşulları yaratılmıştır. Yoksulluk kıskacındaki köylü örgütsüz ve desteksiz bırakılmıştır. Şimdi benzeri söylemlerle sunulan ve emekçileri muhtemel benzeri sonuçlarla karşı karşıya bırakacak olan yeni bir yasa ile daha karşıyızda egemenler.

Haklarını talep eden işçilere, emekçilere saldırı ve yeni zam haberleri ile birlikte girdiğimiz 2010 yılının ilk günlerinde tarım sektöründe "yeni" bir uygulama daha gündemde; **Havza Bazlı Üretim ve Destekleme Modeli**. Bu modele göre Türkiye, iklim, topografya ve toprak verileri dikkate alınarak 30 havzaya bölünüyor. Tarım Bakanlığı tarafından havzaların ekolojik olarak benzer, idari yapılanmaya uygun yönetilebilir büyüklükte, tarım ürünlerinin ekolojik ve ekonomik olarak uygun yetiştirilebildiği bölgeleri ifade ettiği; coğrafya ve bölgenin özelliklerine göre yapıldığı iddia ediliyor.

Modelde, mevcut durum eleştirilerek "Günlümüze kadar üretim ve kalkınma planları; yalnızca coğrafi bölgeler ve idari sınırlar esas alınarak yapılmıştır. Tarım sektöründe arz ve talep dengesi istenilen düzeyde sağlanamamıştır. Üretim açığı ya da arz fazlası ekonomiye yük olmuştur. Tarımla ilgili oldukça fazla veri üretilmiş ancak bu veriler bir arada kullanılmadığından yapılan planlamalar eksik kalmıştır" denilmekte ve model bu sorunların çözümü olarak sunulmaktadır. Öyle ki Bakan Mehdi Eker, yeni modelin anlayışını "**Bizim verimsiz yere kullanılacak paramız yok**" sözleri ile özetlemektedir.

Burjuva-feodal basında "tarımda devrim" vb.

başlıklar ile sunulan modelin en ateşli savunucusu **Zaman Gazetesidir**. Gazete modelin oluşturulması sırasındaki çalışmalara sayfa sayfa yer ayırarak hükümetin propagandasını yapmakta, hatta "Demokratik Açılım" süreci ile dahi ilgisini kurarak misyonunu oynamaktadır. Model ile "verimlilik artışı sağlanacağını, böylece üreticinin cebinin dolacağını, mazot ve gübre desteklerinin devam edeceğini, sağlıklı bir tarım envanteri hazırlanacağını vb. sıralanarak "Tarım Bakanlığı'nın inanılmaz projelere imza attığı" vurgulanıyor. Gazete yazarlarından **Hüseyin Sümer** 25 Ağustos 2009 tarihli yazısında "En son tarımda havza modeline geçileceğini açıkladı. Ancak bu konuyu kamuoyu çok iyi algılamadı. Birçok tarım haberinin arasında kaynayıp gitti... Türkiye, bu proje için yıllarca bekledi. Beklemesinin sebebi ise Güneydoğu sorunuydu... Havza sistemine geçmek için Türkiye, terör belasından dolayı 25 yıl beklemek zorunda kaldı. Daha başka güvenlik gerekçeleri öne sürülerek bugüne kadar geciktirildi. Şimdi eski usullerle yapılan tarımın da, terörün de defteri dürülecek" demektedir konuyla ilgili.

İyi güzel de...

Yapılan açıklamalarda modelin amaçları ise şöyle özetlenmektedir:

- * Tarım havzalarını belirlemek,
- * Sağlıklı bir tarım envanteri hazırlamak,
- * Üretim planlamasına imkân sağlamak,
- * Hangi ürünün nerede, ne kadar üretilebileceğini belirlemek,
- * Köylünün gelirini artırmak,
- * Destekleri rasyonel, yönlendirici ve etkin bir şekilde kullanmak,
- * Arz açığı olan ürünlerde üretim artışı sağlamak,
- * Doğal kaynakları korumak ve sürdürülebilir kullanımını sağlamak,

Model ilk olarak halen prim desteği verilen 16 üründen uygulanacak. Şöyle ki 2010 yılından itibaren arpa, aspir, ayçiçeği, buğday, çavdar, çay, çeltik, kuru fasulye, kanola, mercimek, mısır, nohut, pamuk, soya, yulaf ve yağlık zeytin üreten köylüler havza bazlı destekten yararlanacak.

2010 yılında fark ödemeleri destekleme uy-

gulamaları başlatılacak; 2011 yılında ise model üzerinden destekleme ödemeleri yapılacaktır.

Desteklenen 16 ürünle ilgili modelin uygulanmasıyla değeri 23.4 milyar TL (35.3 milyon ton) olan üretimin 28.7 milyar TL'ye (42.4 milyon tona) çıkacağı; böylelikle yaklaşık 5.3 milyar TL'lik üretim değeri artışı sağlanacağı öne sürülmekte.

Modelin uygulanmasıyla 16 üründen 2008 yıl-

ında verilen 2.9 milyar liralık destek 3.9 milyar liraya ulaşacak. Yalnızca buğday, mısır ve zeytinyağına yapılan destek miktarında 2008'e göre düşüş olacak. Diğer 13 üründen ise destek miktarları artacak.

En yüksek artış yağlı tohumlarda, ayçiçeği, soya, kanola, aspir ve pamukta olacak. Buna göre, ayçiçeği desteği 261 milyon liradan 608 milyon liraya, pamuk desteği 580 milyon liradan 747 milyon liraya, soya desteği de 6.9 milyon liradan 169 milyon liraya yükselecek.

Buna karşılık yağlık zeytin (zeytinyağı) desteği 339 milyon liradan 245 milyon liraya, mısır desteği 257 milyon liradan, 231 milyon lira-

ya, buğday desteği ise 989 milyon liradan 934 milyon liraya **gerileyecek**.

Model kapsamındaki 30 havza ayrıntılı olarak incelendiğinde destekleme kapsamındaki ürünler arasında da tercih yapıldığı görülmektedir. Aynı havzada hem pamuk hem de mısır üretiliyorsa, pamuğa daha fazla destek verilecek. Buğday ile ayçiçeği üretimine desteklenildiği havzalarda ise ayçiçeği üretimine daha fazla destek verilmesi dikkat çekiyor.

Yine kötü bir taklit...

Tüm bunlar incelendiğinde modelin kimi açmazları ortaya çıkıyor;

Örneğin desteklerin nasıl verileceği yapılan açıklamaların hiçbirinde yer almıyor. Buğday, arpa ve mısır tüm havzalarda destekleniyor ancak bu ürünler her yerde verimli mi değil mi sorusunun yanıtı yok. Oysa ki büyük verim farklılığı olduğu bilinmesine rağmen Çukurova'daki köylü ile Karadeniz'deki köylü buğdaya aynı desteği alacak. Yine buğdayda teşvikin düşürülmesinin nüfus artış hızı ve küresel ısınmanın etkisiyle buğdayın stratejik bir ürün olduğunun altı sürekli çizilirken gündeme gelmesi büyük bir risk.

Ayrıca Türkiye'de yaklaşık 150 çeşit ürün yetiştirilirken; model yalnızca 16 ürünü kapsamaktadır. Fındık, şekerpancarı, tütün gibi temel ürünler destekleme kapsamı dışında bırakılmıştır. Model ile ilgili basına yaptığı bir açıklama sırasında bu durumla ilgili soru karşısında afallayan Eker sonrasında toparlayarak "**fındıkla ilgili ayrı bir açıklama yapacağız**" diyerek geçiştirmeye çalışmıştır.

Sadece, 13 milyon tonluk üretimine karşın şekerpancarının destekleme kapsamı dışında bırakılması dahi, modelin süslü söylemlerle sunulmasının ardındaki kötü niyeti göstermeye yetmektedir. Ayrıca şeker fabrikalarının özelleştirilmeye başlanması da eklenince yaşanacak sorunların boyutu ortaya çıkmaktadır.

Yine model, sebze ve meyve üretimini kapsamamakta, hayvancılık ve yem bitkilerini de içine almamaktadır. Türkiye tarımı açısından önemli noktalardan biri de bölgelerin ürünleri belirlenirken tarımsal yapının bir bütün olarak

ele alınması, bölgelerin şartlarına göre hayvancılık, meyve ve sebzeçilik ve de tarla bitkilerinin destekleme kapsamında değerlendirilmesidir.

Modelin önemli açmazlarından biri de havza ayırımı yapılırken bölgelerin tarımsal verimliliklerinin yanında sosyal ve ekonomik yapılarının göz önüne alınmamasıdır.

Ülkemizde köylülerin önemli bir sorunu da girdi maliyetlerinin yükselişindedir. Dünyanın en pahalı mazot ve gübresiyle üretim yapmak zorunda kalan köylünün asıl derdi devletin destek adı altında verdiği değil bu maliyetlerin oranlarıdır. Destek söylemleri ile aslında köstek olan devlet, havzaya uygun üretim yapmayan köylünün verilen "destek"ten yararlanamayacağı gerçeğini ise satır aralarında bile dile getirmemektedir.

Ayrıca tıpkı diğer yıkım projelerinin çoğunda olduğu gibi bu projenin de ilham perisinin AB olduğunu belirtmeliyiz. Tarımsal destekleri parça parça azaltmayı hedefleyen AB, 2013 yılında "Alan Bazlı Destekleme" diye bir sistemi devreye sokacak. Anlaşılan o ki Tarım Bakanlığı bu projedeki "alan" kelimesini "havza" ile değiştirerek AB'nin kötü bir taklidi olma yolunda hazırlanan bir taslağı kamuoyuna "**tarımda dev adım**" olarak sunmaktadır.

Özetlersek;

Türkiye'de tarım sektörünün en önemli sorunlarından birisi **üretimin planlanamamasıdır. Planlama süreci üretimin yanı sıra yatırım, pazarlama, örgütlenme gibi alanları da kapsayan bütüncül bir yaklaşımdır.** Model olarak ürünlerin bölgelere göre sınıflandırılması ve desteklerin buna göre yapılması doğru bir yöntemdir. Ancak yukarıda sıraladığımız kimi eksikler ve yaşanan pratikler devletin derdinin bunlar olmadığını açık etmektedir. Öyle ki aynı söylemlerle DGD'yi çare olarak sunanlar şimdi de onu mahkum ederek bu modeli yaşama geçirmenin adımlarını atmaktadırlar. Örneğin, Tarım Bakanlığı Müsteşarı Vedat Mirmahmutoğulları, Havza Bazlı Destekleme Modeli'nin ayrıntılarını anlatırken DGD'nin adalesiz bir sistem olduğunu dile getirmektedir.

Uzun bir zamandır işgal politikalarının hedefinde olan İran, şu günlerde ülke içinde yaşanan protesto eylemleri ile gündeme geliyor.

12 Haziran 2009 tarihinde yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ardından başlayan protestoların bugün ülkedeki rejimi yıkacak boyuta geldiği yorumları dahi yapılıyor. Seçimlerin ardından gündeme gelen ve İran rejimi tarafından şiddetle bastırılan eylemlerin sloganı daha çok seçim hilesine dikkat edecekler bugün yapılan eylemlerde "**Diktatöre ölüm**", "**Hamaney'e ölüm**" şiarlarının öne çıktığı söyleniyor.

20 Aralık 2009 tarihinde yaşamını yitiren İran muhalefetinin dini (ruhani) lideri **Ayetullah Ali Muntazeri** de ölümlümlü kısa bir süre önce protestolarla ilgili yaptığı açıklamada "halkın talebinin artık cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ötesine geçtiğini, rejimi hedeflediğini" söylemişti. Gerçekten de ülkedeki gelişmelerin reformcu Mir Hüseyin Musevî'nin cumhurbaşkanlığının "engellendiği" iddialarının ötesine geçtiği gözlemlenebiliyor. Ruhbani sınıftan da "iktidarın

tanrı tarafından değil halk tarafından verildiği" söyleminin gelmesi de buna işaret ediyor. Örneğin Düzenin Yararının Teşhisi Konseyi Başkanı **Rafsanjani** bile "**eğer insanlar istemiyorsa çekip gitmeliyiz**" diyebiliyor.

Ancak usta bir oportünist olan Rafsanjani'nin bir dönem muhaliflere dönük sayısız idamın ve türlü zulmün altında imzası olduğu bilindiğinden, bu yaklaşımı hiç de samimi bulunmuyor.

Buna karşın birçok nüfus sahibi dini liderin muhalefet safında yer almaya başladığı, bazılarının görevlerinden istifa ettiği söyleniyor.

Rejim sallantıda mı?

Resmi rakamlara göre Haziran ayından bu yana 100'den fazla insanın yaşamını yitirdiği protesto eylemlerine paralel olarak yaşanan bu gelişmeler, İran baskıcı rejiminin 30 yıldır ilk kez bu kadar güçlü sallandığı intibası uyandırıyor. Şah'ın devrilmesinden bu yana ilk kez öfkesi bu kadar büyümüş gibi görünen İran halkının 30 yıl önceki gibi kanlı bir hesaplaşmaya gidip gitmeyeceğini

Emperyalistler hedef küçültüyor

söylemek içinse henüz çok erken. Çünkü iktidarın Hamaney önderliğindeki İran yönetiminin elinden kaydığı şimdilik söylenemez.

Eylemlere katılanlara dönük saldırılar ise olanca hızıyla sürüyor. Uzlaşma sinyalleri vermeyi sürdüren Hamaney ve ekibi eylemlere katılanları idam etmekle tehdit ediyor. Cumhurbaşkanlığı, eylemlerin çıkış noktasını da oluşturan, tartışmalı bir seçimle kazanan Ahmedî Nejat'ın istifasına dair en küçük bir sinyal dahi bulunmuyor.

Muntazeri'nin "reformculuk" serüveni

Muntazeri'nin ölümünden sonra iyice tikanan eylemler, İran rejimini olduğu kadar rejimin politikalarına damgasını vuranların ve muhaliflerinin tartışılmasını da beraberinde getirdi. Özellikle de Hamaney ile "yeşil protesto hareketi" denilen hareketin ruhani otoritesi Muntazeri arasında dünden bugüne yaşanan süreç en çok tartışılan konu olmayı sürdürüyor. Çünkü Muntazeri bir dönem Humeyni'nin halefi olarak görülüyordu. 60'lı yıllarda Humeyni'nin en sadık yandaşlarıydı. Şah döneminde işkence görmüş, hapis yatmıştı.

Muntazeri'nin halef görülme pozisyonu devrimden sonra birkaç yıl sürdü. 1984'ten itibaren haphişane koşullarının düzenlenmesi dillendirilmeye başlanıyordu, Humeyni ile arası açıldı. En yakın arkadaşları Hatemi'nin Rafsanjani'ye dönük "ABD ile müzakere yaptı" iddiası üzerine 14 arkadaşı ile birlikte 1986'da idam edilmesi, Humeyni ile iplerini iyice kopmasını getirdi. Humeyni'nin

1988'de haphişanelerdeki tüm muhaliflerin idam edilmesi emrini vermesi ilişkisi daha da girdi ve kopuş arttı.

Tüm bu yıllar boyunca belli görevleri sürdüren Muntazeri, 1989'da devrimin eleştirel bir bilançosunu çıkartırken görevden alındı. **Humeyni aynı yıl ölünce yerine Ali Hamaney getirildi.** Muntazeri rejim içindeki gücünü iyice yitirirken reform hareketinin ruhani lideri oldu.

Hamaney'in iktidara gelmesiyle birlikte muhalefete dönük baskılar daha da arttı. Çünkü rejim içinde de Hamaney'in önderliğine itirazlar vardı. **Hamaney getirildiği konuma uygun bilgi-birikime sahip değildi.** Bunun için de dini otorite çevrelerinde pek ilgi görmüyordu. Humeyni'ye yakınlığı onu iktidara taşımıştı. Ama rejimin daha yetkin kadroları açısından o sadece "yetkilerle donatılmış bir cehalet örneği"ydi". Birçok kişi açısından bu görüş geçerliydi.

Muhalefetin eylemleri ve emperyalizm

Hamaney önderliğindeki İran rejiminin özellikle de son yıllarda muhalif kesimlerin yanı sıra işçi ve emekçi kesimlere dönük de yoğun bir saldırı içine girmesi, emekçi yığınlar içinde de rejime karşı hoşnutsuzluğu artırdı. Rejim içindeki reform yanlılarının emekçi kesimlerin bu hoşnutsuzluğunu arkalarına almaya çalıştığı kesin. Kesin olan bir diğer nokta da İran'daki protesto eylemlerinin devrimci bir önderlik ve örgütlülük ile gelişmediği. Yani İran emekçi halkını gerçek kurtuluşa götür-

ecek bir niteliğe sahip olmadığı. Batı emperyalizminin gelişmelere dönük "ilgisi" de bunu göstermektedir. İran rejimi ise bu ilgiyi gelişmelerin ardında batılı güçler olduğu biçiminde yorumlamaktadır. Ve bunda çok da haksız değil. En azından belli ölçüde.

Musavi'nin uzun yıllardır ABD'li kuruluşlarla işbirliği içinde, İran rejimini yıkmaya çabası içinde olduğu, Haziran seçimleri sürecinde de gündeme gelmişti -ki bunun doğruluk payı oldukça yüksektir.

Musavi'nin yakın olduğu isimlerden biri de **Soros**'tu. Soros aracılığı ile İran'daki STÖ'lere para vd. yardımların yapıldığı iddiaları bulunuyor. ABD emperyalizminin temsilcilerinden (resmi olmasa da) Soros'un bir dizi eski Sovyet ülkesinde gerçekleştirilen renkli devrimler sürecinde de benzer müdahaleleri olduğu biliniyor. ABD ve de AB emperyalizminin İran'da da benzer bir süreç işletmeye çalışması gelişmelerden beklentisinin bu yönlü olması olası dahilindedir.

İran'da ciddi bir rejim değişikliği yaratamamaları da kendileri ile "uyum" içinde bir yönetimin iş başına gelmesini arzulamaktalar. Reformcu kesimin böylesi bir "uyum"a hazır olduğunu daha şimdiden açıklamalara da yansımaktadır. Uranyum meselesinde her türden öneriyi reddeden İran'a ciddi yaptırımlar için 2009'un sonuna kadar verilen sürenin belirsiz bir tarihe ertelenmesi de

bunun ifadesidir.

ABD Genel Kurmay Başkanı Mike Mullan'ın Ocak ayının ilk günlerinde yaptığı "**İran'a dönük olası bir saldırı gerek Ortadoğu'da gerekse dünyada istenmeyen sonuçlar doğurur. Diplomasi geliştirilmelidir**" yönlü sözleri de yine aynı beklentinin tezahürüdür.

Ancak ABD emperyalizminin İran hedefine dönük bu tutum değişikliği, buradaki gelişmelere dönük beklentiyle olduğu kadar Ortadoğu politikalarında girilen çıkmazla da ilintilidir. **Bu çıkmaz şu sıralar İran gibi büyük bir hedefe yeni bir cephe açmayı riskli kılmaktadır.** Bunun için de şimdilik daha küçük hedeflere dönük daha küçük cepheler açma eğilimi öne çıkmaktadır. Yemen örneğinde olduğu gibi... Yemen'de başarısız bir uçak saldırısının ardından El Kaide gerekçeleriyle doğrudan hedef haline gelmiştir.

Hem de ABD güdümlü Yemen rejiminin gönüllü rızasıyla yoksul Yemen halkı tarafından sevilmeyen Yemenli yönetici sınıfı ülkede gelişen silahlı vd. muhalif hareketleri ve de bir bütün olarak toplumsal muhalefeti, emperyalistlerin tam desteği hatta doğrudan müdahalesi ile ezmek istemektedir. Böylece Yemen'de emperyalizmin tam hakimiyeti sağlanacak, zenginlikleri peşkeş çekilecektir. Aynı nedenlerle Somali cephesi de genişletilmek istenmektedir.

Ancak emperyalistlerin açtığı her cephe dünya halkları tarafından emperyalizme karşı açılan yeni cephelerle yanıtlanmaktadır. Emperyalizmin sayıları hızla artan bu cepheleri yarması ise giderek güçleşmektedir.

Yeni düzenlemelerin kabul edilmesi durumunda, sağlık alanının piyasaya açılması yolunda önemli bir dönemeç alınmış olacak!

Sağlıkta tam gün dizginsiz sömürü!

AKP hükümetinin Meclise getirdiği **Tam Gün Yasası** sağlık çalışanlarından sağlık hizmeti alan emekçilere kadar geniş bir kesimi yakından ilgilendiriyor.

"**Hastanelerde daha kaliteli bir sağlık hizmeti vereceğiz**", "**Artık hastane kapısında beklemek yok**" söylemleri eşliğinde kamuoyuna sunulan "Üniversite Ve Sağlık Personelinin Tam Gün Çalışmasına Ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı"nın (**Tam Gün Yasası**) getirdiği yeni düzenlemelerin kabul edilmesi durumunda, sağlık alanının piyasaya açılması yolunda önemli bir dönemeç alınmış olacak.

Ya kamu ya özel sektör?

Haziran 2009'da hükümet tarafından Meclise getirilen Tam Gün

doktorların hem kamu hastanelerinde hem de özel hastane ve muayenelerinde çalışmasına son verilecek. Hekimler ya özel sektöre ya da kamu kuruluşlarını tercih edecek. Yasa ile üniversite hastaneleri ve kamu sağlık kuruluşlarında görevli sağlık personeli kısmi zamanlı veya belirli vakalar için karşılıklı olarak görevlendirilebilecek. Yaptıkları iş karşılığı döner sermayeden ödeme yapılacaktır.

Tasarıda günlük çalışma süresi 8 saat olarak planlanıyor. Gelirini arttırmak isteyen hekim, mesai dışı çalışarak daha fazla kazanabilecek.

Performansa dayalı ücret!

Mevcut uygulamada, nöbet ücreti sadece 25'ten fazla yatağı bulunan kurumlarındaki çalışan sağlık personeline ödeniyor, nöbete kalan

bütün personele nöbet ücreti ödenecek. Son 10 yılda görevinden ayrılan hekimler, altı ay içerisinde isterlerse aşıktan atanabilecek. TSK doktorlarına ek ödeme verilemediğinden, askeri hâkim ve savcılar emsal alınarak sağlık hizmetleri tazminatı ödenmesi sağlanacak.

Sözleşmeli olarak istihdam edilen personele yapılacak ek ödemenin tutarı ise, aynı birimde aynı unvanlı kadroda çalışan ve hizmet yılı aynı olan emsali personel esas alınarak belirlenecek ve bunlara yapılacak ek ödeme hiçbir şekilde emsaliye yapılabilecek ek ödemenin üst sınırını geçemeyecek.

Öğretim üyelerine tam gün çalışma!

Tasarıya göre, üniversitelerin tıp fakültelerinde görev yapan öğretim üyeleri de tam gün çalışacak. Öğretim üyeleri, resmi veya özel kurumlarda çalışamayacak. Yarı zamanlı çalışan öğretim üyeleri ise bir yıl içerisinde talepte bulunursa devamlı statüye geçecek. Talepte bulunmayanlar istifa etmiş sayılacak.

Tam Gün Yasası ile doktorlar hastanelerde muayene ettikleri vaka sayısı kadar ücret alacak, bu durum sağlık hizmetinin kalitesini düşürecek, suiistimallerin de önünü açacak. Yasa ile sağlık alanında sözleşmeli çalışanların sayısı artırılıyor. Doktorların maaşları döner sermayeden ödenecek. Bunun sonucunda hastaneyeye çok kazandıran doktor daha fazla maaş alabilecek. Hastaneler kendi bütçelerini yaratmak durumu ile karşı karşıya kalacak. **Bunun sonucunda hastalardan alınan katkı payları artırılabilecek.**

Yasa kamuoyunda bir iyileştirme yapıldığı izlenimi yaratılarak sunul-

maktadır. Ancak temelde yasa ile sağlık alanında "**paran kadar sağlık hizmeti**" anlayışı geliştiriliyor. Yasa ile devlet, hastanelere kaynak olarak hastaları göstermektedir. Öğretim üyelerinin tam gün çalışması ile tıp eğitiminin kalitesi de düşürülmektedir. Buna rağmen Bakanlık tıp fakültesi kontenjanını da artırmaktadır. **Yani daha fazla sayıda doktor daha niteliksiz bir eğitimden geçirilecek.** Sağlık Bakanlığı bu yasanın sonunda hastanede ölümlerin artacağını öngörerek olası tazminat davalarından kurtulmak için doktorlara zorunlu sigorta uygulaması getirmektedir. Böylelikle doktor ile hasta karşı karşıya getirilmeye çalışılmaktadır.

Özetle, bu yasa tasarısı hekimlerin, sağlık çalışanlarının yaşam koşullarını ağırlaştırırken hizmet kalitesini de düşürmektedir.

"Tam gün istiyoruz, ancak sendika ve grev hakkı da istiyoruz!"

Tam Gün Yasasına tepki gösteren hekimler, bunun tam gün kölelik olacağını savunuyor. Tam Gün Yasası'nın hekimlere neler getireceğini İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi Göğüs Hastalıkları Anabilim Dalı Başkanı ve aynı zamanda İşçi Kardeşliği Partisi Genel Başkanı **Prof. Dr. Zeki Kılıçaslan'a** sorduk.

- Tam Gün Yasası ile sağlık alanında nasıl bir dönüşüm yapılabilecek isteniyor?

- Tam gün, sağlıkta dönüşüm programının piyasalaştırma, özelleştirme uygulamalarının bir parçası. Hükümet bu yasa ile sağlıkta büyük bir dönüşüm yapıyor. **Bunun en**

önemli ayağı da piyasalaştırma ve özelleştirme. Örneğin devlet hastaneleri piyasasının bir parçası olarak çalışmaya başladı. Devlet hastanesinin içinde röntgen, tahliller veya temizlik işleri özel şirketlere verildi.

Kamu hizmetinin performans dayalı bir sistem üzerinden verilmesi geliştiriliyor bu yasa ile. Ne kadar çok reçete yazarsa veya gereksiz de olsa ne kadar çok ameliyat yaparsa doktora daha fazla para kazandırıyor. Hekimleri ve hastaneleri etik dışı çalışmaya itiyor. Sağlıkta özel sektör teşvik ediliyor. **Özel sektör sağlığın kâr getiren işlerine yöneliyor ama sorumluluklarından kaçınıyor.** Performans sistemi geçerli olduğu için bir doktor baktığı vaka sayısına göre ücretlendiriliyor. Bu da gereksiz tahlil yapılmasını, reçete yazılmasını getiriyor. Bu da en çok ilaç şirketlerine, sağlık teknolojisi üreten firmalara yarıyor.

- Bu yasa ile hekimlerin çalışma yaşamında nasıl bir değişiklik öngörülmüyor?

- Son dönemlerde uygulanan politikalarla devlet hastanelerinde muayenhanesi olan çok az doktor kaldı. Uzman doktorlarla muayenane sayısı yüzde 60'lardan yüzde 10'lara düşmüş durumda. Hükümet doktorlara performansa dayalı ödeme yaptı. Bir defa part time olunca üniversitede öğrenci ve asistan eğitimi ekisi kalıyor. Bir hekim aynı anda iki yerde çalışınca etik problemler ortaya çıkıyor. Hekimler şu anda iki yerde çalışarak devlet karşısında pazarlık güçlerini koruyabiliyorlar. Ancak bu uygulamada öğretim üyesi, kaybettikleri gelirinin bir kısmını kazanmak için daha fazla çalışmak zorun-

da kalacak.

Araştırmanın kalitesi düşecek. Yeni kontenjanlar da açıldı. Bakanlık kişi başına düşen hekim sayısının AB standardında olmadığını söyleyerek bu uygulamasını savunuyor. Biz de her ülkenin sosyo-ekonomik yapısının, yaş, hastalık türleri vb. özelliklerinin farklı olduğunu söylüyoruz. Kaldı ki alt yapısı tamamlanmamış bir sistemi yaşama geçirmenin hiçbir anlamı yok.

- Sizce hekimler için nasıl bir çalışma standardı getirilmeli?

- Biz hekimler olarak uzun süre tam gün yasasını savunduk. Türk Tabipler Birliği olarak da bunu savunduk. TTB başından itibaren hekimlerin çalışma koşullarının ve ücretlerinin iyileştirilmesini, tam gün çalışmasını savunuyorduk. **Ama biz tam günde grev ve toplu sözleşmeli sendikal hak ile birlikte bir çalışma istiyoruz. Tam gün istiyoruz, ancak sendika ve grev hakkı da istiyoruz.** Biz tam gün çalışalım, ancak performansa göre değil normal maaş şeklinde olsun istiyoruz.

Yasası, komisyondan geçmiş ve altı aydır genel kurula sunulmayı bekliyordu.

Yasa tasarısı, öncelikli olarak sağlık çalışanlarının çalışma koşullarını yeniden düzenliyor. Bu tasarı ile

sağlık hizmetleri sınıfı dışındaki personele ise nöbet ücreti ödenmiyordu. Yeni kanun ile mesai saatleri dışında tüm yataklı tedavi kurumları ile ağız ve diş sağlığı merkezleri ve 112 acil sağlık hizmetlerinde çalışan

Çocukların hayatlarının talan edilmesinde devletin sistemli ve açık uygulamaları söz konusudur ve bu uygulamalara devletin kendi niteliği yansımaktadır.

Egemen sınıfların dillerinden hiç eksik etmedikleri bir söz vardır: "**Biz bu dünyayı atalarımızdan miras almadık, çocuklarımızdan emanet aldık.**" Ancak bu söz tüm sömürü düzenlenildiği gibi TC devleti eliyle de tam tersi bir uygulamaya hayata geçirilmektedir.

Emperyalist-kapitalist-faşist sistemler azami kâr hırsıyla **çocuğu, çocukluk halini** kendilerine kâr sağlamak için bir sömürü aracı haline getirmektedir. Onlar bu hırslarla sömürü ağını örerken tüketim kültürü ve her türlü ideolojik bombardımanıyla da toplumun gündelik hayatının her karesine, her alanına yöneliyorlar.

TV ekranları, gazete sayfaları, sokak panoları reklamlarla dolup taşmakta ve yediğimiz, içtiğimiz, giydığımız hatta gözümlüğümüzü gördüğümüz çoğu nesne tüketim kültürünün aracını oluşturmaktadır.

Bu ideolojik bombardımandan çocuklar da fazlasıyla paylarını almaktadır. Çoğu reklamlarda oynatılan çocukların masumiyeti, güzelliği ve duyguları kullanılarak metalaştırılıp sömürülmektedir. Hem çocuğun saf dünyasını kendi ürünlerini satmak için pazar alanı gibi kullanırken, hem de "çocuğu seven iyi anne ve babaların" hangi giyecekleri yedirmesi gerektiğini, hangi okula göndermesi gerektiğini, hangi şampuanla yıkaması gerektiğini "öğütler"ler. Uyuşturucu, fuhuş, organ ticaretinin "baronlarının" eline teslim edilen çocukları göz önüne alınca yukarıdaki tablo "masum" bile kalmaktadır.

Kapitalistlerin çocukluktan faydalanmasının bir yanını bunlar oluştururken, öteki yanını

da ise çocukların ucuz işgücü olarak sağlıksız ortamlarda sigortasız ve ağır işlerde çalışmaya zorlanması oluşturmaktadır. "Birleşmiş Milletler'e üye devletlerce imzalanmış çocuk hakları sözleşmesi"ne rağmen ILO'nun (Uluslararası Çalışma Örgütü) araştırmasına göre dünyada çalışan 250 milyon çocuk işçi var. Bunun 186 milyonu 5-15 yaşın arasında. **Çok ağır koşullarda, yaşamlarını kaybetme riskiyle çalışan çocuk sayısı 171 milyon.** Bu çocukların büyük çoğunluğu kayıt dışı işyerlerinde illegal bir şekilde çalıştırılıyor. Her yıl 22 bin çocuk iş kazasında ölüyor. 134 milyon çocuk günde 15 saat mesai yapıyor. Zorla çalıştırılan çocuklardan 130 milyonu okula gidemiyor. 8 milyon çocuk köle, çocuk kaçakçılığı ya da fuhuş ve pornografi gibi kirli bir dünyaya hapsedilmiş durumda. Bu çocukların 2 milyonu da uyuşturucu madde trafiğinde kullanılıyor.

Bu araştırmanın Türkiye bölümünde de hiç iç açıcı bir tablo yok. Araştırmalara göre Türkiye'de 6-14 yaş arasında yaklaşık 11 milyon 890 bin çocuktan 3 milyon 850 bini çalışıyor. 12-17 yaş grubu arasında çalışan çocuk sayısı ise 949 bin. Bunlara kayıt dışı ya da tarım sektöründe çalışan, çeşitli kırsal bölgelerde kiralanana ya da satılan, köle olarak çalışan ve sokaklarda çalışan çocukları da eklersek çocuk işçi oranı yüzde 40'ları aşmaktadır. Sokaklarda yaşamaya itilen çocukların sayısı 5 yılda 6 bini bulurken, çocuğa karşı işlenen hak ihlalleri ve suç oranı da giderek artmaktadır.

Çocukların istismar edilmesinde, ucuz işgücü olarak kullanılmasında ve sistemin kirli

SİSTEMİN DİŞLİLERİ ARASINDA ÖĞÜTÜLEN ÇOCUKLAR

dünyasına terk edilmesinde TC'nin sicili oldukça bozuktur. Ancak çocukların hayatlarının talan edilmesinde devletin çok daha sistemli ve açık uygulamaları söz konusudur. Bu uygulamalara devletin kendi de yansımaktadır. Son günlerde bu uygulamalar ayyuka çıkmıştır.

DOĞDUKLARINA PIŞMAN EDİLEN ÇOCUKLAR... BEDRETTİNLER...

Sürekli "kutsal aileden", gelenek ve göreneklerimizden dem vuran "devletçi" anlayış çocuklardan yana hiçbir yatırım yapmadığı, onları korumadığı gibi, dünyaya geldiklerine de pişman etmektedir.

10 Ocak 2010 tarihinde Haliç Köprüsü üstünde belediye temizlik görevlileri tarafından işkence edilmiş halde bulunan 5 yaşındaki B.K. ve kardeşleri bu durumun son örneğini oluşturuyor. Neredir bilinmez tüm basın ilgisini o tarihten beri Bedrettin'e yoğunlaştırmış görünüyor. Hastane önünde canlı yayın araçları ve kameralar nöbet tutuyor, gelen gideni eksik olmuyor Bedrettin'in. İstanbul Valisi, yardımcıları vb. kameraların önünde şov yaparak tim-sah gözyaşları döküyorlar. Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ailelere akıl vermeyi de ihmal etmiyor; "... **Bu yürekler acısı. En büyük görev aileye düşüyor. Aile belirlen istismar etmemeli, bir meta ve gelir kaynağı olarak değerlendirilmemeli.**"

Oysa nice Bedrettin tam da o saatlerde, hastane önünde sergilenen bu oyuna rağmen sokaklarda mendil satıyor; hayatını hiçe sayarak araba camı temizliyor. Dileniyor ya da "çalıyor".

Bugün devletin "koruması altında" olan onlarca çocuk yetiştirme ve bakım yurtları, okul, hapishane gibi kurumlarda sistemli bir şekilde istismar edilmekte, cinsel taciz ve tecavüze uğramaktadır. Her seferinde açığa çıkan olayları "münferit vaka" diye geçiştirip, bunların devam etmesi sağlanmaktadır. Bu iki yüzlülük neredeyse bir devlet politikası haline gelmiş durumdadır.

RAKAMLAR VE GERÇEKLER

Türkiye'de 2006-2008 yılları arasında "Terörle Mücadele" kapsamında toplam 4 bin 184 dava açıldı, bu davalarda yargılananların 737'si çocuktu. Aynı zaman diliminde "suç işlemek amacıyla örgüt kurma, örgüt üyeliği ve örgüt propagandası"ni düzenleyen TCK'nın 220. maddesi kapsamında toplam 2 bin 469 dava açıldı, 422 çocuk yargılandı. İşte Kemalist rejimin "çocuk aşkı" böyle bir şey.

SADECE İSTANBUL'DA 4 BİN BEDRETTİN...

Bedrettin'in yaşadıkları, gözleri başta İstanbul olmak üzere büyük kentlerin kanyan yarısı olan sokakta çalıştırılan ve diledirilen çocuklara çevirdi. Ve herkes çeşitli açıklamalar yaptı bu konuda. Söylenenler, önerilenler vb. değişse de değişmeyen tek şey vardı. O da rakamlardı; Örneğin İstanbul sokaklarında 4 bine yakın çocuk var. İstanbul İl Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nün geçen yılki rakamlarına göre, kentte Bedrettin gibi sokaklarda çalıştırılan yaklaşık 4 bin çocuk bulunuyor. 2009 yılı içerisinde, sokaklarda çalıştırılan belirlenen çocuklara yönelik olarak 10 bin 741 yasal işlem yapıldı. Bu çocukların sadece 400'ü Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne bağlı yurtlara alındı. Diğerleri yakınlarına teslim edildi.

Kapitalizm, köleci ve feodal düzenin boyunduğu altında ezilmekte olan kadını toplumsal üretim içine çekerek ona dikensiz bir gül bahçesi sunmamıştır fakat kadına kurtuluşa giden yolun taşlarını örme bilinci ve kararlılığı kazandırmanın ön koşullarını yaratmıştır

Kadını yıkıma uğratan kapitalizm ona sınıf bilincini de kazandırmıştır

Kapitalizm, manifaktür üretimin yani her işçinin ürünün bir parçasını yaptığı üretim tarzının gelişmesiyle ortaya çıkmıştır. Manifaktür işletmeler yeni bir iş örgütlenmesi ve iş bölümü yarattı. Eskiden uzmanlık ve mesleki yetenek isteyen bir iş artık acemi bir işçinin yapabileceği oranda basitleştirildi.

Makineleşmenin teknolojinin yeni buluşlarıyla geliştirilerek artması, eskiden kol emeği ve kas kuvveti gerektiren işlerin yerine getirilmesini de kolaylaştırmıştı bu da erkek emeğinin yerini giderek kadın ve çocuk emeğinin almasına yol açmıştır. Ayrıca erkeğin kazancının tek başına ailenin geçimi için yeterli gelmemesi kadın ve çocukların da emeklerini en ucuz fiyatlarla kapitaliste kiralamalarına neden olmuştur.

Sanayinin hızla gelişmesiyle fabrikalarda çalıştırılacak yeni emekçilere olan ihtiyaç, tarım bölgelerinde geçimini sağlamak zorlanan kır nüfusunun kentlere göç etmesiyle karşılanmıştır.

Kadın, köleci ve feodal toplumda da üretim içinde yer alıyordu. Özellikle **doğal iktisat döneminde** za-

naatkar üretimde çalışan kadın, lonca örgütlenmeleri içinde etkin konumda bulunabiliyordu. **Bu da kadına toplumsal alanda bir saygınlık ve itibar kazandırmıştı.** Zanaatkar üretimin dışında kalan kadının üretimi eviyle sınırlıydı. Haliyle kadının tüm gücünü ve zamanını almasına rağmen verimi düşük olan bu üretim toplumsal üretimden yalıtılmış olduğundan kadına pek bir getirisi de yoktu. Ev içinde belli bir yer ve saygınlığı olsa da toplumsal alanda her türlü haktan yoksun ve erkeğe bağımlı durumdaydı.

Kapitalizmle birlikte sanayi işletmelerinde çalışmaya başlayan kadın ise toplumsal üretim içinde yer almasına rağmen eskiden zanaatkar üretimin içinde yer alan kadın kadar saygı görmesi bir yana ezilmenin, sömürünün en katmerlisini yaşamaya başlamıştır. Toplumsal alanda yine her türlü haktan yoksunken erkeğe bağımlılığı birçok yanıyla sürmekte iken buna bir de **kapitaliste körü körüne bağımlılık ve onun tarafından amansızca sömürü** eklenmiştir. Yani kapitalizmle birlikte kadın sorunu daha boyutlu yaşanır olmuştur. Üretimin eviyle sınırlı olduğu ev içi toplumlarda kadının yaşadığı sorunlara din, ahlak, gelenek... gibi yaptırımlarla çözüm aranırken kapitalizmin çürüttüğü bu üst örgütlenmeler artık kökleşmiş olan kadın sorununa "çözüm" sunamaz olmuştur. Üstelik kadın artık toplumsal üretimin içindedir. Yeni üretimin bel kemiği olmalarına rağmen

toplumsal alanda hiçbir hakkının olmaması, ikinci cins sayılmaları, aynı sınıftan işçilerle rekabet içine sokulmaları, emeğine en düşük ücretin ödenmesi, kapitalistin çıkarıyla proleter kadının çıkarının cins olarak da erkekle kadın arasındaki çelişmenin keskinleşmesine yol açmıştır. Çok az meblağlarla kapitaliste kiralandığı emeğine karşılık ona addedilen ayakta kalabilecek kadar bir karın tokluğuyla insanı bir yaşamı olanaklı kılan tüm gereksinimlerden uzak, kelimenin tam anlamıyla **sefilce** bir yaşam olmuştur.

Kapitalizm, köleci ve feodal düzenin boyunduğu altında ezilmekte

Kapitalizmle birlikte sanayi işletmelerinde çalışmaya başlayan kadın ise toplumsal üretim içinde yer almasına rağmen eskiden zanaatkar üretimin için yer alan kadın kadar saygı görmesi bir yana ezilmenin, sömürünün en katmerlisini yaşamaya başlamıştır.

olan kadını toplumsal üretim içine çekerek ona dikensiz bir gül bahçesi sunmamıştır. Fakat kadına ekonomik bağımsızlığı edinme, buna bağlı olarak da kurtuluşa giden yolun taşlarını örme bilinci ve kararlılığı kazandırmanın ön koşullarını yaratmıştır.

Toplumsal alanda gerçekleşen her türlü yenilik, değişiklik erkek işçiyi olduğu kadar kadını işçiyi de ilgilendirir. Kapitalistin daha fazla kâr uğruna yaptığı her düzenlemenin kendi emeğinin gaspını da beraberinde getireceği gerçeği kadında sınıf bilincinin gelişmesine, hak ve taleplerini sahiplenmesine yol açmıştır. Önceden sadece ocağın başında oturarak evin döngüsel işlerine kafa yormayan kadın artık ekonomik, siya-

sal, sosyal alandaki gelişmelere ilgisiz kalmakla birlikte bizzat bu alanlarda etkin rol oynama, parçası olma zorunluluğuyla karşı karşıya kalmıştır. Tepeden tırnağa örgütlü bir gücün hakimiyeti altındaki yoksul yığınların kurtuluşlarının ancak daha güçlü ve örgütlü mücadele ile alt edilebileceği gerçeğini görmüştür.

Toplumsal alan içinde daha fazla yer edinmeye başlayan kadın artık ataerkilliğin boynuna geçirdiği başka bir boyunduruk olan ev kadınlığını ve doğal mesleği olarak kabul edilen annelik görevini de eskisi gibi yerine getiremez. Bilhassa kapitalizmin oluşturduğu ilk evrede kölece çalışma

koşullarına mahkum edilen kadın ağır ve uzun bir iş gününden sonra bitap düşmekte; ne ailesine ne de kendisine ayıracak zaman bulmaktaydı. Maden ocakları gibi ağır iş kollarında manifaktüre bağlı ev sanayisinde 18 saate varan bir çalışmaya zorlanıyorlardı. Havasız, sağlıksız ortamlarda başta kadın hastalıkları olmak üzere hayatlarına mal olacak çeşitli hastalıklara yakalanıyorlardı. Yine bu kötü koşullarda çalışmanın bir sonucu olarak hamilelikleri sıkça düşük ya da ölü doğumlarla sonuçlanıyordu. Dünyaya gelen çocuklar ise yetersiz beslenme ve sağlıksız koşullardan ötürü hastalıkların pençesinde kıvranıp duruyordu. (Günümüzde de hala birçok kadın bu eski çalışma koşullarını aratmayacak ortamlarda çalışmaya zorlanmaktadır.)

Tüm emeği ve zamanını kapitalistin hizmetine sunmak zorunda kalan kadının ailesiyle bağı da giderek kopmaya başlamıştır. Öyle ki, artık ailesine yabancılaşan kadın çocuğuna karşı sevgisiz ve ilgisiz kalmakta, eşler arasında aldatma hızla artmaktadır. Yine azgınca çalışma koşullarının insani yanları tırpanlaması ahlaki yönden zayıflayan işçi sınıfı içinde fuhuşun o güne kadar görülmemiş ölçüde artmasına neden olmuştur. Yoksulluk ve sefalet çeken kadın için de fuhuş geçimini sağlamanın bir yolu olarak görülmemektedir.

Kadının aile ile bağı burjuvazi tarafından zorbalıkla kopartılıp atılmıştır. Oysa toplumun çıkarına olan kitlesel üretim ilişkilerinin hakim olduğu sosyalist sistemde kadını gerileten aile bağı doğallığında çözülecek kadını özgürleştirecektir.

Kapitalist üretim ilişkileri egemen olduğu sürece kadın ve erkek işçi, burjuvazinin isteği doğrultusunda konumlandırılır. Çalışma koşulları, iş saatleri, ödenen ücret burjuvazinin çıkarlarına hizmet edecek şekilde düzenlenir. Dünya nimetlerinden maksimum yararlanabilmek uğruna yoksul yığınları minimum bir yaşama boyun eğdirerek her türlü baskıyı, zorbalığı ve manipülasyonu uygulamaktan geri kalmayacaklardır. Halk sınıfları içinde bunun eziyetini, acısını çeken de en çok kadınlar olmuştur. Emekçi kadın kapitalist düzeni ancak kendi sınıfının erkeği ile omuz omuza bir mücadeleyle yıkacaktır.

(Gebze M Tipi Hapishane'den bir İK okuru)

Y
O
R
U
M
S
U
Z

* **17 Ocak:** Diyarbakır-Ergani'de, **Z.U** adlı genç kadın, "imam nikahlı eşi" tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

* **16 Ocak:** Urfa'da yaşayan 18 yaşındaki **Dilek Çiçek** adlı genç kadın, kendini tarihi kalenin surlarından atarak intihar etmek istedi.

* **14 Ocak:** Kocaeli-Gebze'de yaşayan **Elif Kulaksız** adlı genç kadın, okul çıkışında kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırıldı.

* **13 Ocak:** Antalya'da yurtta kalırken tecavüze uğrayan ve hamile kalan 17 yaşındaki **N.B.** doğum yaptıktan sonra uyuturucu krizine girerek, bebeğini annesine bırakarak kaçtı. N.B'nin annesi, kızının bir fuhuş çetesi tarafından saklandığı söylüyor.

* **11 Ocak:** Mersin-Erdemli'de, 13 yaşındaki **M.Y.** geçen sene babası tarafından tecavüze uğramıştı. Durum, babanın M.Y'nin hamile olduğu öğrenilince "utancından" intihara kalkışmasıyla ortaya çıktı. Baba, tutuklandı.

* **9 Ocak:** Adana-Ceyhan'da **Berrin Özçelirdek** adlı kadın, tartıştığı eski sevgilisi tarafından tabancayla vurularak öldürüldü.

* **8 Ocak:** Ankara'da yaşayan ve psikolojik sorunları olan **Y.A.** ailesinin yönlendirmesiyle gittiği "İsmet Hoca" ve üç kişi tarafından "Papaz büyüünü bozacağız" denilerek tecavüze uğradı.

* **8 Ocak:** İstanbul-Üsküdar'da, **Sedef Şenkal** adlı bir kadın, trafikte yol verme tartışması yüzünden diğer aracın şoförü tarafından saçlarından sürüklenerek saldırıya uğradı.

* **7 Ocak:** Aksaray'da yaşayan **Neslihan Delen** adlı kadın, eşinin babası tarafından piknik tüpüyle dövüldü. Ertesi gün eşine "neden engel olmadın" diyen Delen, bu kez de eşi tarafından şiddete uğradı.

* **7 Ocak:** Aydın-Karpuzlu'da 15 yaşındaki **Y.S'**ye tecavüz eden üç kişi, çıkarıldıkları mahkeme tarafından "delil yetersizliği" nedeniyle serbest bırakıldı.

* **7 Ocak:** Ağrı-Doğubeyazıt'ta, ilkokul öğrencisi 12 yaşındaki **M.S'nin**, öğretmen tarafından arkadaşına yazdığı "seni seviyorum" notunun görülmesi üzerine babası okula çağırıldı. 2 saat sonra minik M.S'nin çenesinden kurşunlanarak öldürülmüş cesedi bulundu.

* **7 Ocak:** İzmir-Beydağı'nda yaşayan **Dilan E.**, babası tarafından "erkeklerle geziyorsun" denilip, alından vurularak öldürüldü.

* **5 Ocak:** Uşak-Eşme'de, yatılı ilköğretim okulunda kalan 13 yaşındaki **K.A** ve **M.Ö.** okulun temizlik görevlisi ve müdür yardımcısı tarafından tecavüze uğradılar.

Dayak yememek ve aldatılmamak için camiye

2009 Eylül'ünde, Van'da bir kadının eşinden şiddet gördüğü ve kulağı kesildiği haberinin özellikle orada bulunan kadın örgütlenmelerinin çabaları sonucu gündemleştirilmesi ile devlet "yerinden kırdırmış" ve adı **Sıdika Platin** olan bu kadını "koruma altına almaya" karar vermişti! Ama elbette bu kararı, "içtenlikle" almamıştır. Neden mi?

Aynı günlerde **Nahide Opuz'un** AHİM'deki davası sonuçlanmış ve Türkiye, şiddete uğrayan kadınları koruyamadığı için tazminata mahkum edilmişti. Bu kadar olay üst üste gelince (pardon, görmezden gelinen kadın sorunu "görünür" kılınmaya başlanınca demek daha doğru olur! Çünkü Türkiye'de her gün buna benzer yüzlerce örnek yaşanmakta ve her ay onlarca kadın ölmektedir!) "**Kadın ve Aileden Sorumlu**" bir "Devlet Bakanlığı" olduğunu hatırlamıştır egemenler! Hem AHİM'in bu kararının ne kadar "haksız" olduğunu göstermek hem de kadın sorununda devletin duruşuna karşı, kadın örgütlerinin artan muhalefetinin önünü alabilmek için harekete geçen devletin "hamlelerinden" biri de eşi tarafından şiddete uğrayan ve kulağı kesilen Platin'i koru-

ma altına almaktır! Kadını, yani ezileni, yani savunmasız olanı korumak ve devlet... Sizce mümkün mü? Bizce değil! Neden mi?

3 çocuk annesi Platin'i bu hale getiren eşi, gözaltına alındığı gün serbest bırakıldı. Çocukları ile birlikte "korumaya alınan" Platin'in, iki ay sonra görülen mahkemede konuşan eşi, "**Ben eşime hiç şiddet uygulamadım. Sadece bir tokat attım. Çocuğum öldüğü için eşim kendi kendine sürekli zarar veriyordu. Merdivenlerden düştü öyle oldu**" diyerek "eşinin kendisine iade edilmesini" istedi. Ve bu istek, kabul edildi! Platin, eşiyi mahkemeden çıktı ve eş, Platin'e başından beri sahip çıkan kadın derneği üyelerini suçlayarak "hep sizin yüzünüzden bu hale geldik" dedi. Devlet, tüm bu olanları "baba" memnuniyetiyle izlemekle yetindi. Ama siz de bilirsiniz ki "zulme sessiz kalmak zulme ortak olmaktır!" Kaldı ki biz, zulmü yaratan zihniyetin de bu sistemden beslendiğini biliyoruz! Daha bitmedi:

Platin'in durumunu "kontrol etmek isteyen" devlet yetkilileri, ziyarete gidince eş tarafından kapıdan kovuldular.

Devlet nasıl önlem alır?

Bu durum üzerine harekete geçen BDP Van Milletvekili Fatma Kurtalan, Meclis'e Sıdika Platin'in durumu ve "engellenemeyen" kadına yönelik şiddete ilişkin bir soru önergesi hazırladı. Geçtiğimiz günlerde Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Selma Kavaf, bu önergeye "devletin soruna yönelik çözüm yöntemlerini içeren" bir yanıt verdi!

Öncelikle Sıdika Platin'in kendi isteği ile kurullarından ayrıldığı(!) altını çizen Kavaf, eşinin de Platin için "iade" davası açtığını hatırlattı! (Burada şunu da ekleyelim: Platin'in eşi hakkında, yine mahkeme tarafından 6 ay boyunca evinden ve eşinden uzak durma cezası da verilmişti!)

Kavaf, devletin bu konu üzerine ihtimamla eğildiğini söyleyerek örnekler verdi. Çeşitli alanlarda kadına yönelik şiddet ile ilgili eğitim çalışmaları yapıldığını belirten Kavaf, ellerinden ancak bu kadar

geldiğini çünkü Türkiye'de topu topu 54 kadın sığınma evi bulunduğunu itiraf etti. Ancak yeni yeni kadın sığınma evleri inşa edilebileceğini ve bu konuda çok şey yapılabileceğini unutan(!) Kavaf'ın "tedbir" olarak yöntemlerinden birinin de "Diyaret İşleri Başkanlığı bünyesinde il müftülüklerince 'aile, kadın ve çocuk' ile 'kadına karşı şiddet' konularında vaazlar vermek, hutbeler okutmak" olduğunu açıkladı!

Somut hiçbir adım atılmakta kararlı olduğunu gösteren devlet, aynı zamanda bize yol da gösteriyor! "Allaha sığının, o eşinizin kalbine size karşı şefkat verecektir!" Ya vermezse?

Domuz bağı şeklinde bağlanarak gömülen M.M, insanın duygularını körelten erkek egemen sistemin kurbanı olmuştur

Adiyaman'ın Kahta ilçesinde yaşayan 16 yaşındaki M.M, "erkeklerle görüştüğü" gerekçesiyle ailesi tarafından sürekli şiddete uğruyordu. Buna dayanamayan M.M, jandarmaya sığınmış, ancak jandarma onu ailesine -katillerine- teslim etmişti. Sonra ortadan kaybolduğu iddia edilen M.M'nin cesedi, evlerinin avlusuna gömülmüş halde bulundu.

Ölmek ya da diri diri gömülmek...

Dehşet veren bu olayı, daha önce de gazetelerde yazmış ve feodalizmin beslenmesinde devletin nasıl rol oynadığına değinmiştik. Ama öğrenilen son gelişmeler, bu vahşetin bizim bildiğimizden daha korkunç olduğunu gösterdi. Malatya Adli Tıp Kurumu'na gönderilen M.M'nin cesedini inceleyen kurum, onun **diri diri gömüldüğü** ve bu yüzden de havasızlıkta öldüğü yönünde rapor hazırladı.

Domuz bağı şeklinde bağlanarak gömülen

M.M, insanın duygularını körelten erkek egemen sistemin kurbanı olmuştur. TC'nin Türkiye Kürdistanı'nda uyguladığı faşist yöntemlerinden biri olan "domuz bağı ile diri diri gömme" yönteminden etkilenen bir baba ve dedeyi evlat ve torun sevgisinden -dolayısıyla da tüm insanı duygulandıran- yoksun bırakmış ve birer canavara dönüştürmüştür bu sistem... "Namus" ile kör etmiş insanları ve kadını zincirlemiştir toprağa...

Ne sizin ne de kara toprağın!

Kadının kendi bedenine dair söz hakkı olmayışı nedeniyle, biriyile birlikte olması da olmaması da, onun ölümü "hak etmesine" yetmektedir. Adana'da yaşanansa buna bir örnek! 11 Ocak günü, **Derya Boğa** adındaki bir kadın kalbinden bıçaklanarak öldürülmüştü. Derya'yı öldürerse, cezasını bile tamamlamayıp şartlı tahliye edilen Deniz Çulhaoğlu'nun tek bir nedeni var: Derya'nın kendisinin birlikte olma

teklifini reddetmesi...

Bu olay üzerine **Adana Kadın Platformu**, bir basın açıklaması gerçekleştirerek, "**aşk, namus, töre**" adı altında kadınların durmadan öldürüldüğünü belirterek; "Bizler, ezilen yok sayılan, hakları gasp edilen kadınlar, özgürlüğümüzü ve bütün dünyayı istiyoruz. Artık bizi sevmeyin" dedi.

(H. Merkezi)

Onların emaneti kızıl bayrağı düşürmeden mücadelemiz sürüyor

Her devrimcinin, her militanın ve devrim mücadelesine katılan her yeni neferin devrim şehitlerinin fedakârlığından, kararlılığından, feda ruhundan öğreneceği ve öğrendiği sonsuz şeyler vardır. Devrim şehitlerini, çatışmalarda, yargısız infazlarda, darağaçlarında, ölüm oruçlarında, işkencede kaybettik. Sınıf mücadelesinin en zor şartlarında her şehidimiz, tereddütsüzce ölüme meydan okudu. Onlar proletarya ideolojisinden aldıkları güçle, halka ve davalarına olan bağlılıklarını hayatlarını feda ederek gösterdiler.

Komünist önder Kaypakka'yın "Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atılalım. Bu mücadelede kahraman işçi sınıfımıza, özverili ve çileşkeş köylülerimize, yiğit gençliğimize sonsuz bir güven duyalım" şiarıyla işkencede gösterdiği feda ruhu, Mahirlerin Kızıldere'de faşist diktatörlüğün yüzlerce asker ve polis kuşatması altında "biz buraya teslim olmaya değil, ölmeye geldik" şiarındaki kararlılığı, Denizlerin idam sehpasındaki "Kahrolsun emperyalizm" şiarı, bugün yüz binlerce devrimcinin dilinde bir slogana dönüşmüştür.

Tarih, sınıf mücadelesinde milyonlarca kendi kendini feda etmesine tanıklıktır. Kölelerin zulme karşı başkaldırısı, köylülürin

feodal düzene meydan okuyuşları, proleteryanın burjuvaziye karşı ayaklanmasında dökülen kan, sınıf mücadelesinin harcı olmuştur.

Sınıf mücadelesinde şehit verdiğimiz yoldaşlarımızın anılarını yaşatmak, mücadelelerini devam ettirmek, onların bizlere devrettiği bayrağı yükseklerde tutarak, onların bıraktığı yerden mücadeleyi devam ettirmekle olur ancak. Şehitlerimizi anmak, onların uğruna canlarını verdikleri sosyalist düzeni kurma, sınıfsız topluma kavuşma mücadelesinde tereddütsüz yürümek demektir.

Z o r

bir süre cin eğişinden geçiyoruz. Her cephe de emperyalistler ve onların yerli uşakları kitleleri çepe çevre sarmak ve pasifleştirmek için saldırıyorlar. Milyonlar harcayarak kitlelerin yozlaşması ve kendilerine boyun eğmeleri için her aracı kullanıyorlar.

Emperyalizmin ideolojik saldırılarının yanında, işgal

ve katliamları da devam ediyor. Kimi katliamların gizlendiği, manipüle edildiğini görüyoruz. Emperyalizm, saldırganlık, işgal, katliam demektir. Yoksulluk, insani değerlerin ayaklar altına alınması, ulusal hakların gaspı emperyalist politikaların doğrudan doğurduğu sonuçlardır.

Emperyalizm kriz demektir. 2009 yılında patlak veren mali ve ardından gelen sanayi krizi, emperyalizmin ne kadar zayıf olduğunu göstermiştir. Çok güçlü

görünen, yıkılmaz sanılan bu sistemin gücü karşısında sosyalist bir sistemin bulunmaması ve sınıf mücadelesinin seyriyle orantılıdır. Mali ve ardından gelen sanayi kriziyle birlikte, hem krizi atlatmak, hem de krizi fırsata çevirmek isteyen emperyalistler yeni yıkım reçetelerini gecikmeden gündeme getirdiler.

Emperyalistler ve yarı sömürgelerdeki gerici ve faşist rejimler krizle birlikte kitleler üzerinde bir korku yaratmaya çalıştılar ve krizi atlatmak için, ortaya konan ekonomik reçetelere ses çıkartılmaması için durmadan telkinlerde bulundular. Daha şimdiden 2010 yılı için, hiç kimsenin ücretlerine zam istememesi için çağrılar yapılmaktadır.

Ekonomik kriz, 2010 yılında daha hissedilir bir düzeyde seyredecektir. Krizin getirdiği sonuç biraz daha yıkım olacaktır. 2010 yılında sokak gösterileri ve direnişlerin hissedilir bir düzeyde seyretmesi göstermektedir ki; 2009 yılına oranla daha ileri bir düzeyde olmasının sinyalleri oldukça güçlüdür.

Ülkemizde iççe geçen gün-

demler ağırlığını koruyarak devam ediyor. 2009 yılında dünya ölçeğinde meydana gelen krizin Türkiye'yi teğet geçtiği yalını 2010 yılının ilk gününde yapılan zamlarla yerle bir oldu. AKP hükümetinin krizin Türkiye'yi nasıl teğet geçtiği, yine kendilerinin yaptığı açıklamayla; kayıt dışı kara para ve yerli sermayenin bir kısmının ülkeye geri çekilmesiyle olduğu açığa çıkmıştır. Tarımın dibe vurduğu, toplu sözleşmelere en düşük ücretlerin verildiği bu dönemde, fatura yine emekçilere kesilmiştir.

Özelleştirmelerin hız kazandığı, işçi çıkartmalarının arttığı, ücretlerin düşürüldüğü ülkemizde, AKP'nin işleme yönelik açılım balonları da bir bir patlamaktadır. TEKEL işçilerinin ortaya koyduğu direniş her şeyi bir kez daha açığa çıkarmıştır. TEKEL işçileri mücadeleye büyük değer katmışlardır. Bu direnişin bir benzerini İtfayeciler, belediye, demiryolları ve kamu emekçileri de sergilemiş, faşist diktatörlük bu direnişler karşısında salgırganlaşmış ve direnişleri zorla kırmaya çalışmıştır. İşçi sınıfının üretimden gelen bu direnişi umut verici bir gelişme olarak hak ettiği yeri şimdiden almıştır.

Yokluk ve yoksulluk oldukça, ezen ve ezilenler arasındaki sınıf kavgası sürecektir. Tüm dezavantajlarımıza rağmen devrim ve sosyalizm hala bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç kendisini bugün çok daha fazla hissettiriyor. Emperyalistlerin topyekün saldırıları, işgal ve tehditlerine rağmen devrim malyalanmaya devam ediyor. Kararsızlığın hat safhada olduğu dönemlerde bile, şaşırtıcı bir şekilde başlayan halk hareketleri hiç rastlanmayan olaylardan değildir. Ağır ağır da olsa çelişkiler karşısına, ezilenlerin lehine dönüşüyor. Bu kaçınılmazdır.

Devrim şehitlerini andığımız bu ayda, şehitlerimizin en büyük arzusu olan sosyalist bir düzenin hayatın canlı bir olgusu haline gelmesi, şehitlerimize verdiğimiz en büyük sözdür. Bu sözü mutlaka yerine getireceğiz.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hazro şehitleri

24 Ocak 1981 tarihinde Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucunda faşist TC'nin attığı pusuda **Haydar Aslan** ve **İhsan Parçacı** şehit düştü. Haydar Aslan ve İhsan Parçacı'yı ihbar eden Kırmataş köyü muhtarı Tevfik Keletoğlu 13 Temmuz 1981'de Halk Ordusu Savaşçıları tarafından ölümlü cezalandırıldı.

Haydar Aslan; Dersim'in Mazgirt ilçesinin bir köyünde doğan Haydar Aslan'ın yaşamı yoksulluk içinde geçmiştir. Mücadelesinin bir sürecinde kısa süre hapishanede kaldı. İşkencede direngenliği karşısında dışı işkenceciler tarafından kırıldı. Kararlı, azimli çalışmasıyla kısa süre içinde öne çıktı.

İhsan Parçacı; Diyarbakır'ın Hazro ilçesinde dünyaya gelen İhsan Parçacı bu bölgede faaliyet yürüten gerilla birliğinde görev alıyordu.

Mehmet Düzen; 1955 yılında Dersim Ovacık'a bağlı Aslandoğmuş köyünde dünyaya geldi. Yoksulluğun, zorlu yaşam koşullarının altında büyüyen Düzen, daha gençlik yıllarında çevresindeki devrimcilerin etkisiyle politikleşti. Kaypakka'yın ideolojik-politik hatını benimsedi. Kısa sürede kendini geliştiren Düzen (Poto) çevresinde ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütmeye başladı. 12 AFC'sinin iş başına gelmesi ile birlikte aranın duruma düştü. Profesyonel gerilla yaşamına çekilen Düzen son dönemde Mazgirt bölgesindeki gerilla grubunda yer alıyordu.

Mehmet Düzen'in içinde bulunduğu gerilla grubu, Mazgirt'in Örs köyünde bulunduğu bir sırada yapılan ihbar sonucu Peri Jandarma Karakolu'nun askerleri tarafından basılır. Gerilla birliği köyden çekilir. Ancak köyden çıktıktan ve uzaklaştıktan birkaç saat sonra bu kez Muhundu Karakolu'nun Jandarması ile karşılaşılır. Havanın sisli mesafeden dolayı görüş mesafesinin çok kısa olması sonucu düşmanı ancak çok yaklaştıklarında fark ederler. Çatışarak geri çekilen gerilla birliği yine Peri Karakolu'nun askerleriyle karşılaşır. Bir anda yakın mesafeden iki ateş arasında kalan gerilla birliği çetin bir çatışmaya girmiştir. Mehmet Düzen bu çatışmada 5 Şubat 1981'de şehit düştü.

Salih Güneş; 1 Şubat 1993'te Dersim'den Tarsus'a giderken geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Dersim'in Ovacık ilçesinde 1962 yılında bir Kürt ailesinin çocuğu olarak doğdu. 14 yaşına kadar yaşadığı Ovacık'ta yoksulluğu ve jandarma dipçisini birlikte tanıdı. 1976 yılında Tarsus'ta bir fabrikada montajcı olarak işe başladı. Fabrikadan siyasi faaliyetlerinden dolayı abisiyle birlikte uzaklaştırıldı. 1978 yılında Partizanlara katılarak profesyonel mücadeleye başladı. 12 Eylül'den sonra işkencehanelerde ser ve-

rip sir vermeme geleneğini layıkıyla yaşattır. Hapishaneden çıktıktan sonra gerilla bölgesinde siyasi faaliyetlerine devam etti. Yeni görev alanı Çukurova'ya giderken aramızdan ayrıldı.

Yunus Koç; Karanlı olan Yunus Koç, Partizan safalarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979'da Ardahan-Ölçek köyünde jandarma tarafından katledildi.

Yusufeli şehitleri; 3 Ocak 1994'te Nilüfer Atav'ın şehit düşmesinden sonra gerilla birliği Yusufeli Karakolu'nu basmaya karar verir. Kamulaştırılan bir minibüsle yola çıktıklarında tesadüfen aramaya denk gelirler. Ve gerilla birliği ile düşman arasında çatışma başlar. 24 Ocak 1994'te yaşanan çatışmada Karadeniz Bölge Komutanı **Erhan Öztürk**, Bölge Komutanlığı yedek üyesi ve Bölge Komutan Yardımcısı **Hasan Özdoğan**, siyasi komiser **İhsan Şimşek** ve savaşçı **Muharrem Kaya** Karadeniz'i kızıştıtararak şehit düştüler.

Erhan Öztürk; 1967 yılında Mersin'de dünyaya geldi. Ailesine ekonomik olarak katkıda bulunabilmek için ortaokuldan itibaren hem çalışmaya hem de okulu bitirmeye çalıştı. Doğup büyüdüğü İstanbul'un Tozkarın semtinde MLSPB safalarında devrim mücadeleye katıldı. Siyasal olarak kendini geliştirirken bir yandan pratik eylemlere katıldı. Siyasi olarak yetkinleşmeye başladığı süreçte Kaypakka'yın düşünceleri ile tanıştı. 1989'da Partizan safalarına katıldı. 1990'da Dersim'deki gerilla birliklerine katıldı.

İhsan Şimşek; 1965 yılında Sivas'ta dünyaya gelen İhsan Şimşek (Memo) gerilla birliğinin siyasi komiseri idi. Karadeniz ve Dersim'de gerilla faaliyetlerine katılan İhsan Şimşek'in en önemli özellikleri neşeli, coşkulu ve kararlı bir kişiliğe sahip olmasıydı.

Hasan Özdoğan; 1956'da köylü bir ailenin çocuğu olarak Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya geldi. Devrimci düşüncelerle tanışan Hasan Özdoğan (Ali Haydar Uzun) Partizan safalarındaki yerini aldı. Dersim'de gerilla faaliyeti yürüttüğü sırada 1992 ilkbaharında Topçam dağlarında 2 No'lu ABK üyesi olarak görevlendirildi. Daha sonra görev bölgesi değiştirilerek Artvin grubunun komutan yardımcılığına atandı. 1993'te Topçam'dan yeni görev bölgesine gitmek için ayrılma hazırlıkları yapan Hasan Özdoğan silahını öperek bir yoldaşına "silahıma iyi bak, kaç yıldır ben ona, o bana iyi baktı" demiştir.

Muharrem Kaya; 1968 yılında Sivas Divriği ilçesinde dünyaya gelen Muharrem Kaya (Veli) ilk olarak 1986 yılında bildiri dağıtım sırasında tutsak düştü. 1989-1990 yılları arasında Tokat'ta faaliyet yürüten Muharrem Kaya bir operasyon sonucu tutuklanmıştır. 1992 Şubat'ında Kayseri zindanlarından firar ederek Karadeniz dağları ile buluşmuştur.

Milyon milyon doğar Ali Haydar'ım!

Aslen Dersim Mazgirt'li olan **Ali Haydar Yıldız**, Elazığ ilinin Palu ilçesine bağlı Erturan köyünde dünyaya geldi. İlkokul, orta ve lise yılları yoksulluk içinde geçti. 1970'li yıllara gelindiğinde açlığın ve sefaletin sorumlularına karşı kin ve öfkeyle mücadele etmeye başladı. O bu mücadelesini öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde somutladı. Proletarya Partisi'nin bilimsel temellere oturtarak oluşturduğu mücadele çizgisini benimseyerek bunun gelişip güçlenmesi için yorulmak bilmeksizin bir militan, bir kadro olarak fedakârca mücadele yürüttü. **24 Ocak 1973'te** İbrahim Kaypakka'yı ile birlikte kaldığı köm düşman tarafından basıldı. Yoldaşlarına zaman kazandırmak ve düşmanı püskürtmek için kendi imal ettiği bombalarla direnişi büyüttü. **Fehmi Altınbilek** komutasındaki düşman güçleri tarafından bu çatışma sırasında vuruldu.

İki kırma ile zulme başkaldıran bu insanlar geleceği elleri, yürekleri ve bilişleriyle yaratmanın destansı mücadelesinin önderleri oldular. Ali Haydar Yıldız, Dersim halkının yüreğinde bir efsaneye dönüştü ve yedi veren gül misali milyon milyon doğmak üzere top-rağa düştü.

Pusula

Demokratik merkezîyetçilik üzerine -1-

Demokratik merkezîyetçilik ile görev ve haklar sorunu devrimci ve komünist partiler içinde her dönem tartışılmaktadır. Diğer birçok temel meselede olduğu gibi bu konularda da proleter bakış, proleter kavrayış ile küçük burjuva bakış ve kavrayış arasında bir ayrım söz konusudur. Küçük burjuva düşünüş tarzı benmerkezcidir; söylemde başka fikirlerle değer verdiğini ifade eder; ama tartışmaya, uygulamaya gelince sözü "ben"le açar "ben"le bitirir. Özünde, burjuva ve küçük burjuva anlayış sahiplerinin demokratik merkezîyetçilikten anladıkları; herkesin onları dinlemeleri ve söylediklerini uygulamalarıdır. Dinleme ve uygulama eyleminde bir problem yoksa burjuva ve küçük burjuva kahramanların demokrasi ile bir problemleri olmaz. Ama gerçek olan şu ki; küçük burjuva düşünüş tarzının yön verdiği anlayışlar esasta demokratik merkezîyetçilik ilkesini kabullenmez. Çünkü bu ilke, onların burjuva "ben"i ile uyumlu değildir. Proleter düşünüş tarzı ise; demokratik merkezîyetçiliği parti yaşamı için vazgeçilmez bir ilke olarak görür. Bu konuda Başkan

Mao'nun aşağıdaki değerlendirmesi her bakımdan proleter bakış açısına ışık tutmaktadır: "...Hem merkezîyetçiliğin, hem demokrasinin, hem disiplinin, hem özgürlüğün ve hem irade birliğinin hem de kişisel gönül rahatlığının bulunduğu canlı ve hayat dolu bir siyasi ortam yaratmamız gerekir. Gerek parti içinde ve gerekse parti dışında bu siyasi ortama sahip olmalıyız. Bu siyasi ortam olmadan, kitlelerin şevki harekete geçirilemez. Demokrasi olmadan zorlukların üstesinden gelemeyiz. Elbette merkezîyetçilik olmadan zorlukların üstesinden gelmek daha da imkansızdır; ama demokrasi yoksa merkezîyetçilik de olmaz.

Demokrasi olmadan doğru bir merkezîyetçilik olamaz; çünkü insanların düşünceleri farklıdır ve şeyleri kavrayışlarında birlik yoksa, o zaman merkezîyetçilik gerçekleştirilemez. Merkezîyetçilik nedir? Merkezîyetçilik: Kavrayış, siyaset, planlama, kumanda ve hareket birliğinin sağlanması temelde doğru fikirlerin merkezîleştirilmesidir." (Seçme Eserler, C. 6, S. 256)

Öncelikle şu farklılığa dikkat çekmemiz gerekir. Bu ilkenin parti veya örgütlü güçlerin yer aldığı tüm komitelerde uygulanması ile

parti dışındaki pratik uygulaması arasındaki ayrım noktalarını görmeliyiz. Elbette ki demokrasinin parti dışında da en geniş şekilde hayat hakkı bulması gerekir. Demokratik bir ortam yaratılmazsa, kitlelerden eleştiriler gelmez; hayatlarını ilgilendiren sorunlar hakkında düşüncelerini özgürce ortaya koymazlar. Bu da partinin kitle çizgisinin doğru tarzda uygulanışını sakatlar. Çünkü kitleler burada fikrinsel düzeyde sürecin bir parçası olmadıkları için uygulanan çizgiyi sahiplenmede de geri ve atıl bir durumda kalırlar. Aşırı merkezîyetçi bir çizgi, merkezîyetçi bir yaklaşım da kitlelerin ön görülen politikayı sahiplenmesinde, süreçte aktif olarak katılmasında problem yaratır. Bu problemler, kitle hareketlerinin geliştiği veya devrimci kabarmanın yoğun olduğu ilk dönemlerde yeteri kadar görülmeyebilir; ama zamanla bu olumsuz sonuçlar kaçınılmaz olarak açığa çıkar.

Parti içinde ise, bu ilkenin uygulanmasında şu ana prensibe dikkat edilmesi gerekir: **Tüm bileşenlerde özgürce bir tartışma ortamının yaratılması ve tartışma neticesinde alınan kararların tartışmasız olarak uygulanması; yine tüm kararların oybirliğiyle alınmadığı durumlarda, azınlığın, çoğunluğun kararına uyması da bir zorunluluktur.** Partideki irade ve eylem birliğinin herhangi bir zaafa uğramaması için de bu

gereklidir. Komünist partilerde azınlık ve çoğunluğun varlığı, onun yaşamının bir parçasıdır. Ve parti içinde "oyun kuralına göre oynandığında", azınlık fikirler de çoğunluk duruma gelebilir. Oyunu kuralına göre oynamak; tartışma sürecine aktif olarak katılmak ve tartışma neticesinde iradenin ortaya çıkardığı karara saygılı olmaktır ve kararın uygulama sürecine aktif olarak katılmaktır. Tüm eleştirilerini bulunduğu organda veya irade tarafından açılan tartışma platformlarında gündeme getirmektedir. İster güncel sorunlarda olsun, isterse diğer tüm genel sorunlarda olsun hem örgütlü güçleri ve hem de koşullar uygun olduğu takdirde alanların sorunlarına ilişkin yakın çeperinin de düşüncelerini alacak tarzda tartışma platformlarının yaratılması her bakımdan gerekli ve yararlıdır.

Bunu lüks veya sıradan bir yaklaşım olarak gören anlayışların demokrasi bilinci çarpıktır. Çünkü örgütlü güçlerin ve yakın çeperin kendisini ifade edebilecek ortamların yaratılması bir lütf değildir; tam aksine **varolan hakların** kullanılmasıdır. Diğer bir ifadeyle, soruna görev ve haklar çerçevesinde yaklaşmalıyız. Sözelimi propaganda yapmak, yayın dağıtmak, yürütülen kampanyalara katılmak nasıl bir görevse, genel gidışat veya bölgesel sorunlar hakkında eleştirilerde bulunmak, görüş ve önerilerini sözlü veya yazılı olarak sunmak da

bir haktır (ve aynı zamanda da görevdir). Dolayısıyla hiç kimse bu haktan yoksun bırakılmaz. **Şüphesiz, görev ve haklar birlikte uygulandıkça bir anlam ifade eder.** Birini yapıp diğerini yadsımak, görev ve haklar veya Demokratik Merkezîyetçilik ilkesini doğru tarzda kavramamak anlamına gelir.

Daha da somutlarsak; genel veya çeşitli alanlarda ortaya çıkan sorunlara ilişkin özgürce bir tartışma ortamı yaratılmalıdır. Ve bu durumda bütünü bir parçası olan her bireyin demokratik hakkını özgürce kullanması nasıl bir haksız, tartışma neticesinde ortaya çıkan karara saygı duymak, onu uygulamak da bir görevdir. **Hakkını kullanıp görevini unutanlar veya iradenin ortaya çıkarmış olduğu anlayışın şu veya bu şekilde altını boşaltmaya çalışanlar, görev ve haklar ilişkisini kavramada problemlidirler.** Bu anlayış sahipleri şunu demek istiyor: Demokratik bir ortamın yaratılması iyidir; ama bu tartışmanın ortaya çıkarmış olduğu karar bizim düşüncelerimize aykırıdır ve dolayısıyla can sıkıcıdır; can sıkıcı olan şeyleri yapmayız vb. vb. Bu düşünüş ve hareket tarzı parti bilincinden, parti sorumluluğundan yoksundur. Bu düşünüş tarzı eşleştirirli silahını etkisiz kılar; irade ve eylem birliğini sakatlar.

Devam edecek

Ne olursa olsun, kazanan işçi sınıfı olacak

33 gündür Ankara sokaklarını mesken tutan TEKEL işçileri direnişlerine devam ediyor. 15 Ocak itibarıyla tüm fabrikalardaki işçiler Ankara'ya geldiler ve oturma eylemine başladılar. Bütün gece Ankara'nın soğuşuna, ayazına rağmen sokakta kalan işçiler direnişe devam etme noktasında kararlı. Ancak sendikanın ve devletin tutumunda bir değişiklik yok; yani her fırsatta eylemi pasifize etmeye, kitlelerden koparmaya ve yıldırmaya çalışıyorlar.

Oturma eyleminin ikinci gününde sendikanın aldığı kararla halay çekmek, toplu slogan atmak yasaklandı ve işçiler sadece geldikleri şubelerle oturabiliyorlar. Böylelikle işçiler arasındaki dayanışmayı azaltmaya ve insanların direncini azaltmaya çalışıyorlar. Kolluk güçlerinin gelen "talimat" doğrultusunda canlı yayın araçlarını alana sokmaması da eylemi izole etmenin bir başka yolu.

Direnişlerinin 33 gününde mevcut durum üzerine işçilerin görüşünü almak amaçlı İşçi-köylü okurları olarak direnişteki işçilerle bir söyleşi yaptık.

- Siz kaç gündür buradasınız?

Adıyaman'dan bir kadın işçi: Daha öncesinde dört gün kalmıştım ancak geri gitmek zorunda kaldım. 15 Ocak günü ise arkadaşlarımızla tekrar Ankara'ya geldik.

Gaffari Göçer: Adıyaman'dan geliyorum. Direnişin başından beri buradayım, arada sadece 4 gün gitmek zorunda kaldım.

4/C kölelik sistemiymiş!

4/C kölelik sistemiymiş, düşük ücret, güvencesiz çalışma demekmiş. Babam ben daha 5 yaşındayken girmiş TEKEL'e işçi olarak. Büyük sıkıntılar ile bulunduğu işle kendine ve ailesine gelecek hazırlamaya çalışmış.

Ben artık beş yaşında değilim. Lise birinci sınıfa devam ediyorum. Ama devam edebileceğim konusunda kafamda soru işaretleri var. Çünkü babam bu işten çıkarıldığı zaman alacağı ücret azalacak ve bırakın dört kardeşim ve benim okul masraflarını, mutfak masraflarını bile karşılayamayacak duruma geleceğiz.

Babamın haklarını aramak için İzmir'den arkadaşları ile beraber yola çıktığında kısa bir süre içinde döneceğini düşünüyordum/düşünüyorduk. Aradan geçen günler haftaları ve ayları buldu sonunda. Annemle beraber, babamın ve arkadaşlarının verdikleri mücadeleyi televizyondan izlemeye çalıştık. Telefon konuşmalarında ise ne zaman geliyorsun sorusuna aldığımız cevap ise her zaman aynı idi; "Kazanınca". Yaşadıklarımızın ve ayrılığın verdiği özlüm ile birlikte bugün (15 Ocak) Ankara'ya geldim.

Babamı görünce fiziksel değişiklikler fark ediliyordu; zayıflamış, sesi kısalmış, saçları ve sakalları uzamıştı.

Arkadaşları ile birlikte her sabah erken saatlerde eyleme başlayıp gece geç saatlere kadar devam ettiklerini, gün boyu sloganlar attıklarını, halaylar çektiklerini anlattı.

Buradan babamsız dönmek istemiyorum. Onun dönmesi için gereken ise mücadelenin kazanılması ve ben de kazanana kadar onlarla birlikte olacağım.

(Direnişteki bir TEKEL işçisinin kızı)

Sedat Bulak: Diyarbakır'dan geliyorum. İlk günden beri buradayım, arada birkaç günlüğüne ayrılmak zorunda kaldım ama ben olmasam da arkadaşlarım buradaydı.

Tokat'tan işçiler: İlk günden beri buradayız. Arada izin sorunlarından kaynaklı gidenler oldu ancak hepimiz bu sorunlarımızı çözüp geri geldik.

Adıyaman'dan bir kadın işçi(2): On üç gündür buradayım, daha önce de gelmişim ama geri dönmek zorunda kalmıştım.

- Dün gece oturma eyleminizin ilk gününü ve bütün geceyi sokakta geçirdiniz. Dün geceyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kadın işçi: Dün akşam Ankara gerçekten çok soğuktu ancak verdiğimiz onurlu mücadelenin ateşiyle, sıcaklığıyla hiç üşümedik. İnsanların bize vermiş olduğu destek bize bu soğuk hissettirmede.

G.G.: Onurlu emekçi kardeşlerimle, arkadaşlarımla sabahın ilk ışıklarına kadar oturduk, hala da burada oturmaktayız, sonuna kadar da dayanacağız. Üç günlük oturma eylemi kararı almıştık bunun ikinci gününü yaşıyoruz, yarın bakalım ne olacak!

S.B.: Tayyip Erdoğan'ın at, hükümete inat sabaha kadar buradaydık, türküler söyledik, halaylar çektik. Bugün buradaki direnişimiz yarın daha çetin mücadelelere dönüşecek.

Tokat'tan işçiler: Gece çok soğuktu. Halay çektik, sloganlarımızı haykırdık, soğuktan fazla etkilenmemek için çoğunlukla dolaşmak zorunda kaldık.

Kadın işçi(2): Sabaha kadar şarkılar söyledik, halaylar çektik. Sabaha karşı çok soğuk oldu, ancak yine de burada kalarak mücadelemize devam ettik.

- Türk-İş'in bugünkü tavrıyla ilgili ne düşünüyorsunuz? Halay çekilmesine izin vermemesi ve işçilerin parçaları tablo çizmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kadın işçi: İnsanlara oturun, halay çekmeyin denilmesi bana göre olmayacak bir şey. Eylem coşkuyla, eğlenceyle, birliktelikle, dayanışmayla yürür. Tamam, eylemin ismi oturma eylemi olabilir, ancak sonuçta insanlar burada, bir yere gitmiyorlar. Coşkunun devam etmesi için bazı şeylerin yapılması gerekiyor. 33 gündür biz sendikanın oyunlarına nasıl gelmediyse ve bizi yolumuzdan döndüremediyse bunu yine başaramayacak, yani bizi pasifleştiremeyecek.

G.G.: Bence oturma eyleminde bu tür şeylere çok gerek yok. Eğer oturma eylemi diye karar alındıysa burada oturulması gerekiyor. Ama başkaları ne düşünür bunu bilemem.

S.B.: Türk-İş'in asıl yapması gereken şeyleri yapması lazım. Bu saatten sonra bu tavırlarıyla kaybedecek olan Türk-İş'tir.

Tokat'tan işçiler: Oturma eylemi kararı aldık sonuçta, halaylara vs. gerek yok, insanların oturması gerekiyor.

Kadın işçi(2): İnsanları böyle sınırlamaları gerekiyor, rahat bırakmaları lazım. Sonuçta eylemdeyiz ve burayı coşkunlarca şeylere karşı çıkılmaması gerek.

- Sendikanın gerçekten sizin yanınızda olduğuna inanıyor musunuz?

Kadın işçi: Yanımızda gibi görünüyor ancak bir yandan da pasifleştirmeye çalışıyor bizi. Bunu değiştirmeye de tek tek bireyler olarak gücümüz yetmez, kitlesel bir şekilde karşı koymak gerekiyor. Ancak kişiler farklı görüşlere sahip olduğu için sendikamızı bizi bireyselleştiriyor.

Böl-parçala yok et mantığıyla hareket ediyor.

G.G.: Yanımızda olmak zorunda kalıyor.

S.B.: Söylemleriyle evet ama maalesef icraatlarıyla hayır.

Tokat'tan işçiler: İlk başta yanımızda değildi ancak sonradan bizim baskımızla ve direnişimizle mecburen yanımızda olmak zorunda kaldı.

Kadın işçi(2): Türk-İş bizim yanımızda değil, bir şeyleri zoraki, bizim baskımızla yapıyor, buna mecbur kalıyor.

- Oturma eylemi sizce bir çözüm mü? Değilse ne yapılması gerekiyor?

Kadın işçi: Oturma eylemiyle bir şey yapılmaz fiili şeyler yapmak gerekiyor. 33 gündür burada beklemekle hiçbir şey olmuyorsa fiili eylemlerin yapılması şart. Süreç bunu dayatıyor demek ki.

G.G.: Bence çözüm değil. Artık birilerinin yapılan şeyleri görmesi gerekiyor. Açlık grevine gitmeden genel grev kararı alınabilir. İlla ki birilerinin bedel ödemesi mi gerekiyor? Yarın büyük bir miting var, buradan da bir şey çıkacağını sanmıyorum. Başbakan bizi görmemekte direliyor; kulakları sağır, gözleri kör.

S.B.: Oturma eylemi bence çözüm değil. Ama çözüme giden bir adımdır. Kesinlikle bir genel grev kararı alınması gerekiyor. Türk-İş'in yapması gereken çok şey var. Diyoruz ya "salla Türk-İş, hükümet düşecek" diye ama ne yazık ki sendika üzerine düşen görevi yapmıyor.

Tokat'tan işçiler: Çözüm olabilir, olmasa bile sonrasında açlık grevi ve ölüm orucuna gi-

receğiz.

Kadın işçi(2): Oturma eylemi, açlık grevi, bunlar çözüm değil. Kesinlikle genel greve gidilmesi gerekiyor. Sendika genel grevin yolunu açmasa bile biz bu yolu açtacağız.

- 31 Ocak itibarıyla hepiniz işsiz kalacaksınız. Bu zamana kadar eylemler amacına ulaşmazsa ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Kadın işçi: Ne olursa olsun buradan gitmeyeceğiz. Bu güne kadar nasıl direndiysek bundan sonra da direnmeye devam edeceğiz.

G.G.: Buradan hiçbir yere gitmeyeceğim. Evimde oturacağıma gelip burada oturacağım.

S.B.: Ne emniyetin yaptığı baskı, ne hükümetin yaptığı baskı bizi yolumuzdan döndüremeyecek. Biz buraya geri dönmek için gelmedik, hakkımızı almadan da dönmeyeceğiz. Bunu herkes bilsin. Onlar ne yaparsa yapsın burada kazanan işçi sınıfı olacak.

Tokat'tan işçiler: Buradan bir yere ayrılmayacağız, bu işten zaferle çıkana kadar, haklarımızı alana kadar vazgeçmeyeceğiz. Bizim önümüzü kapatmaya çalışıyorlar ancak bu oyunlara gelmeyeceğiz.

Kadın işçi(2): Ölmek var dönmek yok diyerek geldik biz buraya. Ne olursa olsun de-

lenur". "Daha ne istiyorlar?" der. Başbakan 4-C ile bize köleliği dayatıyor. 4-C, yokluktur, güvencesizliktir, köleliktir, güvencesiz işçidir, 10 ay çalışmadır, 700 lira aylıktır, özlük haklarının gaspıdır.

Sosyal hukuk devleti demek, işi olanın, güvencesi olanın işini ve güvencesini yok etmek demek değildir. Ücretini yarıya indirmek demek değildir. AKP hükümeti mecliste yan gelip yatmasaydı, devlet malını satmasaydı, işsize iş bulsaydı, asgari ücreti artırsaydı, refah düzeyini yükseltseydi; o zaman sosyal hukuk devletine yakışan şeyler yapmış olurdu.

Bu da son günlerde Başbakanın "işçi açılımı" oldu. Başbakanın son açılımı "işçi açılımı"dır. Kadrolu işçiyi kadrosuzlaştırmak, taşeron işçisinin hali ve en acısı da 10 milyon işsiz... 10 milyon işsize iş bulamayan Başbakan çareyi işi olanın işini elinden almakta gördü. Başbakan işleri böyle halletmeye çalışıyor ve

Yürüdük güneşi ellerimizde tutarak
Yürüdük yüreğimizle haykırmak
Biliyorum yakacak yakacak

Hain ellerin emelini

Yan gelip yatanların

Yetim hakkı çalanların

Bir tokat gibi yüzüne çarparak

Yürüdük ayaz gecelere inat

Yürüdük cesaretle, hoyrat

Uzak düzlere yelken açarak

Dört bir yandan geldik

Umut olduk, dost olduk.

Bin can, bir baş olduk

Bıraktık çocuklarımızı ağlayarak

Yürüdük sütümüzü toprağa sağıarak

Çalınan yarınlarımızı almaya geldik.

Nasırlanmış ellerimiz

Sadaka değil iş ister,

Kömür değil, bacası tüten ev ister,

Umut ister düş ister.

Yürüdük telaşsız ve kararlı

Yürüdük Adıyaman'dan, Batman'dan

Bitlis'ten, Hatay'dan

Ne rengimiz engel, ne dilimiz

Ne dinimiz engel, ne künyemiz

Emektir bizim davamız

Onurlu yaşamaktır.

Gülen çocuklar bırakmaktır hayata...

Yürüyeceğiz aydınlık yarınlara.

(Adıyaman TEKEL işçisi

Fatma Altan)

vam edeceğiz.

- Son olarak bizlere söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Kadın işçi: Ölmek var dönmek yok, her ne olursa olsun mücadeleye devam.

G.G.: Buradan duyarsız insanlara seslenmek istiyorum. Bizler evimizden, ailemizden, yuvamızdan ayrılmış buralara geldik. Bu insanlar kışın soğuşuna, Ankara'nın ayazına rağmen buradalar, ama biz ekmeğimizi, kavgamızı için buralara gelmek zorunda kaldık. Bir an önce ailelerimizin yanına dönebilmemiz için bir çözüm bulunmalı.

S.B.: Bugüne kadar yanımızda olan herkes, tüm sınıf ve emek dostlarına bizi yalnız bırakmadıkları için teşekkür ediyorum.

Tokat'tan işçiler: Ya hükümet istifa edecek ya da biz düşüreceğiz. Zafere kadar vazgeçmeyeceğiz.

Kadın işçi(2): Haklarımızı alana kadar direneceğiz. Bu işi zaferle bitireceğiz.

(Ankara'dan İK okurları)

medik. 1 Mayıs'ta herhangi bir alanda öğrenci-polis kavgasında biz hep polis için üzüldük. Ama ne zaman sıra bize geldi, neyin ne olduğunu gördük. İktidara getirdiğimiz Başbakan bizlere ideolojik, öğrencilere marjinal, hakkını arayan Kürtlere terörist diyerek hakkının peşine düşen herkesi bir şekilde korkutmaya, sindirmeye, susturmaya çalışıyor. İşte burada olması gereken, iktidara karşı bütün bu ezilenlerin bir araya gelmesidir. **Karın-calar birleşirse, sayın Başbakan, unutmayın ki filleri bile yutarlar.**

Başbakan bir zamanlar mazlum görünüyordu. Haksızlığa uğramış görünüyordu. Yoksa öyle değil de, sefilleri mi oynuyordu? Gerçekten oynamasaydı, bunun bir zulüm, bunun bir hakaret, bir hak gaspı olduğunu gördürdü.

Başbakan bizler işçiyiz, koyun değiliz. Bütün dünya gördü, sen de göreceksin.

Başbakan işçilere "yan gelip yatıyorsunuz" diyor. Tersanelerde ölen işçileri unutmayın. Geçen ay 19 arkadaşımız maden ocağında can verdi. Yan gelip yatmak bu mu? Si-

gara fabrikalarında kansere yakalanan, bel fıtığı olan, boyun fıtığı olan arkadaşlar var. Raporları Başbakan isterse kendisine göndeririz. Bizim arkadaşların sağlığı durumunu düzeltsin, bugüne kadar aldığımız parayı kendilerine iade edelim. Siyasetçi sözü değil, işçi sözü veriyoruz ki veririz kendilerine. Başbakanın yanında bulunan danışmanları matema-

İDEOLOJİK...

tik hesaplarında yine yanıldılar. 12 bin TEKEL işçisinin devlete maliyeti 40 milyonmuş! 1.200 liradan 12 bin işçinin maliyeti nasıl oluyor da 40 milyon oluyor? Biz hesapladık. **550 milletvekilinin el kaldırıp el indirmesinin bu devlete maliyeti ne kadardır acaba?** Herkes hesabını yapabilir.

Başbakan siyasette 3 adım ileri atar, 1 adım geri atar. Önce maaşları yarıdan aza düşürür, sonra yüzde 17 zam verip "lütufta bu-

Başbakan işçilere "bunlar ideolojiktir" dedi. Evet, işçi sınıfı ideolojiktir. Sermayeye karşı, ezenlere karşı ideolojik olmak zorundadır. Özlük haklarını, güvencesini korumak; köle olmadığını anlatmak; kendisini patrona ezdirmemek için ideolojik olmak zorundadır.

Başbakan da ideolojiktir. Sosyal hukuk devletini yok ederek, işçileri kadrolu-kadrosuz-taşeron olarak ayırarak ideolojik davranmıyor mu? İşçi sınıfını köleleştirmek, işçi sınıfını güvencesizleştirmek, sendikasıylaştırmak, hatta ve hatta işçileri yok etmek ideolojik değil de nedir?

Muhalefetteyken greve giden, oyları toplayan Başbakan, şu anda grev gömleğini çıkarıp "işçiler ideolojiktir" diye mi gaza, suya, jopaya başvurdu?

Evet, hak aramak ideolojikse, kendi haklarını başkalarına kaptırmamak ideolojikse; evet Başbakan, işçiler ideolojiktir. Ankara'ya geldiğimizde bize destek olan, bize kapılarını açan, analarının babalarının verdiği harçlığı bizlerle paylaşan öğrencilere de "marjinaldir" diyen aynı zihniyet. Biz öğrencilere oy ver-

Deutsche Bank komünistlere savaş açtı

Almanya ve Avrupa'nın en büyük bankalarından olan **Deutsche Bank**, **Almanya Marksist-Leninist Partisi**'nin 6 hesabını feshetme kararı aldı. Parti yönetimi, bu kararı Hitler faşizmi dönemindeki kimi uygulamalara benzetti.

Deutsche Bank, toplam üye sayısı 2 bin 300 olduğu belirtilen Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) ile bundan böyle bir

müşteri ilişkisi içinde olamayacaklarını açıkladı ve parti-nin 6 hesabını feshetti.

Deutsche Bank basın sözcülüğünden yapılan açıklamada, bankanın, Ocak ayı ortasında yürürlüğe girecek bu fesihler için kararı, "genel çalışma koşullarındaki maddelere" dayanarak aldığı vurgulandı. MLPD yöneticileri ise Essen Eyalet Mahkemesi'ne başvurarak fesih işleminin en azından ertelenmesini isterken, bu uygulamaların Nazi Almanyasındaki uygulamaları andırıldığını belirtti.

"Saldırılar tesadüf değil"

MLPD'den yapılan açıklamalarda, bu kararın bir tesadüf olmadığı belirtilerek bu yola 27 Eylül seçimleri ve yeni hükümetin kurulmasından sonra başvurulmasının anlamlı olduğu ifade edildi. MLPD yönetimi, Angela Merkel hükümetinin kendi içinde sola ve öncelikle de soldaki devrimci yönelime karşı sert tavır alma konusunda görüş birliği sağladığını belirtti. Geçen yılın Şubat ayında da **Commerzbank**, MLPD Başkanı Stefan Engel'in özel hesaplarını feshettiğini bildirmişti. Engel, bu fesihlerin gereksiz yapıldığını iddia ederek mahkemeye başvurmuştu. Mahkeme, bankadan "gerekçe ve kanıt" istemiş, Engel ise bunu kendisinin haklılığına yönelik bir sonuç olduğunu kaydetmişti.

Bu arada Alman bankası **Volksbank** da MLPD'ye ait bir hesabı feshettiğini duyururken, partinin **Nationalbank** ve **SEB-Bank**'ta yeni hesaplar açmasına izin verilmediği ortaya çıktı.

Hitler faşizmi

MLPD Başkanı Stefan Engel bu konuda "Almanya'da bankada hesabı olmayan bir insanın, herhangi bir iş yapması mümkün değildir. Kiralarını, ücretleri, bildirilerin parasını ödeyemez. Böyle siyasal nitelikli bir boykot Hitler faşizmindeki tecrübeler sonucu Alman Anayasasına da yasaklanmıştır" yorumunda bulundu.

Sovyetler Birliği'nde 1956'daki ünlü 20'nci Kongre ile sosyalist Rusya'da ve mütefiki Doğu Almanya'da kapitalist restorasyonun başladığını kaydeden MLPD, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurucusu Mao Zedung'un ve kısmen Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin lideri Enver Hoca'nın görüşlerini benimliyor. Partiye, son katıldığı 27 Eylül 2009 genel seçimlerinde sandıktan 29 bin 551 oy çıkmıştı.

(ATİK Haber Merkezi)

Stammheim önünde tutsaklara destek

Her sene yapılan politik tutsaklarla dayanışma etkinliği Almanya'nın en meşhur hapisanelerinden olan **Stuttgart Stammheim** önünde yapıldı. Hapishane önünde toplanan yaklaşık 70 kişi kızıl bayraklar ve sloganlarla yürüyüşe geçti. Hapishanenin tutsakların kaldığı bölüm tarafında sloganlar atan ve havai fişekler yakan kitle hapishane etrafında yürüdü.

Çevrede yoğun polis ablukası dikkat çekiyordu. Kitle hapishane önünde sloganlar atarak dağıldı. Eyleme ATİK-YDG ve Partizan okurları da katılarak destek sundu.

Madenciler kazandı

Codelco isimli şirketin iki ayrı işletmesinde çalışan 5 bin 600 işçi, maaşları ve ikramiyelerinin artırılması talebiyle yaptıkları iki günlük grevi kazanımla bitirdiler. 6 Ocak'ta yüzde 95 katılımla gerçekleşen grev karşısında, patronlar işçilerin taleplerini kabul etmek durumunda kaldı.

Maden işçilerinin örgütlü olduğu sendikandan sonra işyerlerine döndüklerini belirtti. Camala kentindeki ocaklarda çalışan işçiler madenlerin önüne "Camala dışında tüm Şili, madenlerden kazanıyor" yazılı pankartlar astılar.

Hiçbir şey ve hiç kimse unutulmadı! Ayağa kalk ve diren!

Alman sosyalist hareketinin iki lideri, **Rosa Luxemburg** ve **Karl Liebknecht** 91. ölüm yıldönümlerinde; zorlu kış koşullarına karşın binlerce devrimci ve ilerinin katıldığı görkemli bir yürüyüşe anıldı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da Berlin yine ayaktaydı.

10 Ocak Pazar günü saat onda başlayan yürüyüş Anıt Mezarında sona erdi. Çok sayıda Alman, Türkiyeli ve diğer yabancı örgütlerin katıldığı yürüyüş her seneki gibi canlı ve dikkat çekiyordu. Alman örgütlerinden MLPD, KPD, anti-fa vb. çok sayıda örgütün katıldığı yürüyüşe Türkiyeli devrimci örgütler de katıldı. **TKP/ML**, **ATİF**, **MLKP**, **TKİP**, **MKP** başta olmak üzere diğer devrimci örgütlerin ve demokratik kitle örgütlerinin katıldığı yürüyüşte Türkiye kökenli örgütler sayısal olarak dikkat çekecek oranda katı-

lım sağlandı.

Geleneksel olarak her yıl yapılan bu yürüyüş ve sabahın akşama dek süren anıt mezar ziyaretine katılanlar bu ölüm yıldönümü vesilesiyle bir kez daha devrim ve sosyalizm özlemlerini dile getirdiler.

TKP/ML kortejinde özellikle gençlerin öncülük ettiği sloganlar "Yaşasın partimiz **TKP/ML**", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "**Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao; Viva... Viva... Viva...**" sloganları ve "**Yaşasın enternasyonal dayanışma**" gibi sloganlardı. Yürüyüşün bitiminde anıt mezar ziyaret edildi.

TKP/ML YDK imzalı Rosaların Almanca ve Türkçe bildirisi yürüyüş esnasında dağıtıldı.

(Berlin Partizan)

750 ETA üyesi açlık grevinde

BASK Ülkesi'nin bağımsızlığı için mücadele eden **ETA** örgütünün İspanya ve Fransa hapishanelerindeki 750 üyesi açlık grevi başlattı. Tutsaklar hapishane koşullarını protesto ediyor.

BASK gazetesi **Gara**'da yer alan ETA bildirisinde tutsakların İspanya ve Fransa'daki hapishane koşullarını protesto etmek için açlık grevine girdiği belirtildi. Her iki ülkedeki koşulları da "zalimce" nitelenen ETA, demokratik dirençlerin yapılmasını istedi.

ETA davasından mahkum olan yaklaşık 750 tutsak, açlık grevi ile başlayan tepkilerini yıl

inde çeşitli şekillerde sürdürdüklerini dile getirdi. Tutsaklar, şartlı salıverilmeleri gereken veya ağır hasta olan mahkumların hemen serbest bırakılmasını ve tekli koşutta tutulan mahkumların diğer ETA üyeleriyle birlikte aynı koşula alınmasını istiyor.

Bildiride ayrıca açlık grevine uymadığı ve disiplinsiz davrandığı belirtilen 5 ETA üyesinin de örgütten atıldığı ve bunların artık sadece kendi adlarına görüş beyan edebilecekleri ifade edildi.

Bilbao'da yürüyüş

Bilbao kentinde ise geçtiği-miz günlerde binlerce kişi so-

vaklara çıkarak tutsaklar ile dayanışma eylemi yaptı. İspanya ve Fransa hapishanelerindeki ETA üyesi tutsakların aileleri ile dayanışma eyleminde, tutsakların İspanya'nın her tarafındaki hapishanelere dağıtılması uygulamasından vazgeçilmesini istedi.

Bu yürüyüş Yüksek Mahkemenin tutsak aileleri aleyhine verdiği bir kararın ardından gerçekleşti. Madrid'deki Yüksek Mahkeme, bugüne kadar BASK hükümeti tarafından ETA'lı tutsakların ailelerine verilen yardımları iptal etti. Verilen yardım aileler tarafından yüzlerce kilometre uzaktaki hapishanelerde bulunan yakınlarını ziyaret etmek için kullanıyordu.

(ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

"Ayaklanmalar yüzyılının" doğrudan sonucu olarak silahlanma

Emperyalistler tarafından, ayaklanmalar yüzyılı olarak tespit edilen 21. yüzyıl, devasa boyutlarda silahlanmalara ve dünyanın hemen her bölgesinde yaşanan çatışmalara, savaşımlara sahne olmaktadır.

Sınırların kalktığı, sınıfların bittiği söylenen "Yeni Dünya Düzeni"nde tersine emperyalistler arası dengelerin değişmesi sonucu yeni sınırlar oluşturulmuş ve sınıf mücadelesi de keskinleşmiştir. Özellikle emperyalizm ile dünya halkları arasındaki gelişmelerin keskinleştiğine tanık oluyoruz ki ayaklanmalar yüzyılı tespiti bunun bir ürünüdür. Bu gelişmenin keskinleşmesinin temel nedeni ekonomik sömürünün yoğunlaşmasıdır. Azami kâr hırsıyla yoğunlaşmış emperyalizm, bir yandan teknolojisini geliştirerek veya yeni teknolojiler üretmekle kârını artırmaya çalışırken, bir yandan da sahip olduğu pazarları korumak ve genişletmek için devasa boyutlarda silahlanmaktadır. '90'larda, teknolojinin, iletişim ve ulaşım araçlarının gelişmesi ile birlikte artan meta üretimi, daha hızlı bir dolaşım süreci geçirmeye başlamıştır. Kısa vadede, emperyalizmin kârını artıran bu durum, tüketimin aynı hızda

artmaması sonucu "küreselleşme" balonunun çabuk sönmeye neden olmuştur. Ekonomik sömürünün yoğunlaşması, halkları daha da yoksullaştırmış ve pazarların daralmasına neden olmuştur. Böylece, emperyalizm, varlığı olan sömürüyü devam ettirebilmek için daha fazla baskıya, şiddete ve savaşa ihtiyaç duymakta ve silahlanmayı çok boyutlu artırmaktadır. Böylece, hem sahip olduğu pazarları korumaya çalışıyor, hem halkları baskı altına almaya çalışıyor hem de kârına kâr katabiliyor.

Günümüzde, emperyalizme karşı mücadelenin yoğun olduğu bölgelerin, emperyalistler arası gelişmelerin, dışarıda yoğunlaştığı bölgeler olması tesadüf değildir. Emperyalistler, dünya pazarına hâkim olabilmek, özellikle de enerji kaynaklarını ele geçirmek/elde tutabilmek için bölge halkları üzerindeki baskı ve sömürüyü yoğunlaştırmaktadırlar. Bu sömürü yoğunlaşmasının bir sonucu olarak bu bölgelerde savaşlar, çatışmalar eskik olmamaktadır. Zengin petrol yataklarına sahip Nijerya'da, dünyanın en zengin el-

mas yataklarına sahip Sierra Leone'de, daha çok jeo-stratejik önemi ile öne çıkan Somali ve Sudan'da, dünyanın en zengin petrol rezervlerine sahip Ortadoğu'da, dünyanın en zengin doğalgaz rezervlerine sahip Orta Asya'da vb. çatışmalar sürekliliğini korurken, diğer yandan da emperyalizme karşı ayaklanmaların ve direnişlerin de sürekliliğini koruduğu bölgeler haline gelmişlerdir. Dünyanın en yoksullarının da bu bölgelerde olması tesadüf değildir, ekonomik sömürünün yoğunlaşması, emperyalizmle dünya halkları arasındaki gelişmelerin keskinleşmesinin ürünüdür.

Emperyalizm ile dünya halkları arasındaki gelişme ile emperyalistler arasındaki gelişme, bağıntılı bir şekilde birbirlerini keskinleşmektedir. Emperyalizm ile halklar arasındaki gelişme, ekonomik sömürden kaynaklı direnişleri artırdığından dolayı, emperyalizmin bu bölgedeki hakimiyetini zayıflatmakta, politikalarını tam olarak hayata geçiremediği için de kâr azalmaktadır. Bu durum diğer emperyalistlere karşı zayıflık da yarattığı için bölgedeki hakim emperyalist gücün daha fazla saldırganlaşmasına ve silahlanmasına neden olmaktadır. Diğer yandan da emperyalistler arası gelişmenin keskinleşmesi her emperyalistin kendi hakimiyetini altındaki bölgelerde ekonomik sömürüyü -dolayısıyla kârını- artırmasını ve bölgeyi diğer emperyalistlere karşı korumak için

bölgeyi ve kendisini daha fazla silahlandırmasını beraberinde getirmektedir. Bunun günümüzde açısından en çarpıcı iki örneği **Orta Asya** ve **Ortadoğu**'dur.

Rusya, hâkimiyetini altında Orta Asya'da bir yandan ekonomik sömürüyü, yoksulluğu yoğunlaştırırken, diğer yandan da kendisine bağımlı devletleri, devasa boyutlarda silahlandırarak, hem diğer emperyalistleri bölgeden uzak tutmaya, hem de bölge halklarını baskı altında tutmaya çalışmaktadır. Şanghay İşbirliği Örgütü'nün (ŞİÖ) gittikçe askeri bir nitelik kazanması bu gelişmenin sonucudur. Ayrıca Rusya'nın kendi hâkimiyetini **Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü** (KGAÖ) aracılığıyla kurulan "Barış Birlikleri" ile tüm dünyaya BM onayıyla, KGAÖ sınırları içine BM onayı olmadan "askeri müdahale/hareket" (siz bunu işgal diye okuyun) zeminini yaratması ve bölge ülkelerini İran'la birlikte dünyanın ikinci büyük silah pazarı haline getirmesi de bu gelişmenin ürünüdür.

Aynı gelişmenin ürünü olarak da ABD, Ortadoğu'yu devasa boyutlarda silahlandırmaktadır. '80'lerden beri dünyanın ve ABD'nin en büyük silah pazarı olan Ortadoğu'da 1979-89 yılları arasındaki 10 yıllık sürede, sırf Irak'a dünya silah ithalatının % 10'unu gerçekleştirmiştir.

Keza ABD'nin, Irak'taki 160 bin kişilik ordusunun yanında özel orduları da hesaba katmak gerekir. Bazı kaynaklara

göre 100 bin, bazılarında göre 180 bin kişi olan bu özel ordular "dokunulmazlığa" sahiptir ve kendi özel hapishaneleri bulunuyor. Birçok katliama da karışan bu özel orduların, karıştığı veya direkt yaptığı yargısız infazlar ve işkencelerin sayısı tutulamaz. Tüm bu askeri harcamalar, silahlanmalar, buzdüğünün sadece görünen yüzüdür. Bu araştırmaya göre, insanlık tarihindeki tüm askeri harcamaların tutarı, dünyanın çevresinde (40 bin km), 10 metre yüksekliğinde, 2 metre eninde saf altından bir duvarın tutarına eşittir. Ki bu harcamaların büyük kısmının 20. yüzyılda yapılanıdır ve 21. yüzyılda ise geometrik olarak arttığı da hesaplanmaktadır. NAsa'nın sırf bir projeye 20 milyar dolar ayırması veya 2006 silah ihracatının tutarının 1.270 trilyon dolar olması bunun çarpıcı örnekleridir.

Emperyalistlerin, silahlanmaya devasa boyutlarda harcama yapmaları azami kâr yasasına aykırı değil, bilakis bu yasanın ürünüdür. Emperyalizm, silahlanma ile bir yandan pazarını, hammadde, enerji kaynaklarını koruyup sömürüyü yoğunlaştırırken, diğer yandan da silah ticareti ile kârını artırmaktadır. Öyle ki, savaş sanayisi, **dünya ekonomisinin motoru** haline gelmiştir. Silah pazarı, dünyanın en hızlı büyüyen ve en hacimli pazarı konumundadır.

Sömürü, yoksulluk, açlık ve savaşların dünya ölçeğinde arttığı 21. Yüzyılın em-

İşçiler polislerle çatıştı

Cezayir'de grev yapan yüzlerce işçinin anayolları kapatması üzerine polislerle işçiler arasında çatışma çıktı.

Cezayir'de Ulusal Sanayi Araçları şirketinde çalışan 5 bin işçi, ücretlerin artırılması ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için 8 Ocak'ta süresiz greve çıktı, anayolları kapatıp haklarını istedi. Greve 20 bini aşkın işçi katıldı. Cezayir polisi işçilerin bu eylemine gaz bombaları ve coplarla saldırdı. SNVI sendikası yöneticisi Benmouloud Ameziane, "Biz durmayacağız, daha ileri gideceğiz. Taleplerimiz meşru ve hükümet bizi dinlemek zorunda" açıklamasını yaptı.

Ali Mansouri isimli grevci bir işçi de "Zengin bir ülkede yoksul bir işçiyim. Maaşım 4 çocuğumun eğitimini karşılamam için yeterli değil" sözleri ile yaşam koşullarını dile getirdi. İşçiler, grevi 1988 yılında fabrikalardan başlayan ve bölgesel bir işçi direnişine dönüşen "Kara Ekim" olaylarına benzetiyorlar. Söz konusu eylemlerde 500 kişi katledilmişti. Son dönemlerde toplumsal hareketlerin artmaya başladığı ülkede geçtiğimiz aylarda yaşam koşullarının düzeltilmesini isteyen Cezayirli sokaklara çıkmış ve polislerle çatışmıştı. 2009'un son haftalarında da öğretmenler üç haftalık grev gerçekleştirmişlerdi.

Peru hapishanelerinde 2 kişi katledildi

Peru **Chachapoyas Hapishanesi**'ndeki isyanın bilançosu hükümet yetkilisi **Javier Valesquez** tarafından açıklandı. 500 kişinin başlattığı ve "müzakere" yoluyla bitirildiği iddia edilen isyanda 2 kişi öldürüldü. Valesquez, isyanın nedenlerinin henüz bilinmediğini söylerken bütün Peru basını tutsakların hapishane yönetiminin değiştirilmesini istediğini kaydetti.

Ayrıca tutuklular aylardır aileleriyle görüşürmediklerini, yemeklerin keyfi bir şekilde dağıtılmadığını ve gece gardiyanlar tarafından kendilerine işkence yapıldığını belirtti.

İsyan sırasında mahkumlar tarafından rehin alınan 1'i kadın 6 gardiyan serbest bırakıldı. (ATİK Haber Merkezi)

peryalistlerce "**Ayaklanmalar Yüzyılı**" olarak tespit edilmesi boşuna değildir. Sınıf mücadelesinin keskinleşmesi geleceğe dair emperyalistleri de endişelendirmektedir. Dünyada devasa boyutlarda gerçekleşen silahlanmaların bu ayaklanmalar yüzyılına hazırlık niteliğinde olduğu açıktır. Emperyalistlerin askeri yönelimleri ve silahlanma çabaları, birçok coğrafyada hayata geçirildiği gibi etnik, dini ve mezhepsel çatışmalarda da birlikte yol almaktadır. Emperyalizmin yarattığı bu çatışmaları "medeniyetler çatışması" vb. argümanlarla sınıf mücadelelerinin yerine ikame etmesi devrim ve sosyalizm korkularından bağımsız değildir.

Tüm dünyada başta ABD'ye karşı olmak üzere anti-emperyalist mücadelelerin büyümesi, emperyalistleri daha saldırgan politikalara sürüklemektedir. Emperyalizmin asıl korkusunun silahlı direnişler ve özellikle Halk Savaşları olduğu biliniyor. Yok sayılmaya çalışılan ya da "terör" olarak ilan edilse de halklar cephesinde asıl umut olmaya devam ediyorlar. Emperyalist çıkarlar doğrultusundaki her silahlanma halklara kan ve ölümden başka bir şey getiremeyecektir. Ancak MLM'ler önderliğindeki mücadeleler bu silahları sahibine doğrultacak ve savaşı, silahsız bir dünyanın koşullarını yaratabilecektir. 21. yüzyıl, emperyalist kan emicilerin, halkların kanlarına pahasına kendi yarıttıkları deryada boğulacaklarına tanık olacaktır.

25/01/1872; Hasköy Tersanesi işçileri greve çıktı.
22/01/1873; Kasımpaşa Tersanesi işçileri greve çıktı.
03/02/1880; İdare-i Mahsusa İşçileri greve çıktı.
26/01/1921; İstanbul Tramvay işçileri greve çıktı.
28/01/1963; İstanbul İstinye'de Kavel Kablo direnişi başladı.
31/01/1966; Paşabahçe Şişe ve Cam Fabrikası'nda 2400 işçi greve başladı.
27/01/1969; Teksif Sendikası'na bağlı 5 fab-

rikada daha grev başladı. 7915 işçi işi bıraktı.
23/01/1971; Emekliler Ankara'da Emekli Sandığı binasını işgal etti
31/01/1978; Zonguldak'ta ikramiyesi ödenmeyen 20 bin maden işçisi direnişe geçti.
08-16/02/1980; Polis TARIŞ (İzmir, İncir, Üzümlü, Pamuk ve Zeytinbağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği) işletmelerine girmek istedi; 50 kişi yaralandı, 600 işçi gözaltına alındı. TARIŞ'e bağlı işyerlerinde işçiler direnişe geçti.
26/01/1992; 12 Eylül'den sonra ilk kez me-mur eylemi düzenlendi. İstanbul'daki eyleme 5 bin memur katıldı.

Sınıf hareketinin tarihi direniş tarihidir!

Sınıf hareketinin tarihi direniş tarihidir. Geriye dönüp baktığımızda işçi sınıfının emeğini sömüren egemenlere karşı mücadelesi sürmüştür/sürmektedir. Kimi zaman grevlerle kimi zaman fabrika işgalleriyle kimi zaman direnişlerle can pahasına verilen mücadele, işçi sınıfının tarihten gelen haklı mücadelesine önemli bir miras bırakmıştır. Tarihsel miras üzerinden bugünlere gelen işçi sınıfı, yine tarihten gelen haklı mücadelesiy-le kazanacaktır.

İşçi direnişleri de sınıfın mirasına hazine katmaya devam etmektedir. Direnişler işçi sınıfı için önemli bir yerde durmaktadır. İşçi sınıfının düşmanlarını tanımasında, sınıf bilincini ve kinini kuşanmasında ve kendi gücünü görmesinde etkin bir rol oynamaktadır.

Ülkemiz coğrafyası da sınıf hareketlerinin dönem dönem yükseldiği dönem dönem durgunlaştığı, sınıf çatışmasının sürekli devam ettiği bir coğrafyadır. Kavel Kablo'da, TARIŞ'te, Hasköy Tersanesinde, Zonguldak maden ocaklarında direnen işçiler ülkemiz sınıf hareketinin tarihsel mirasına önemli bir değer katmışlardır.

2008 dünya ekonomik kriziyle egemenlerin kendi yarattıkları krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeye çalışması, beraberinde işçi ve emekçilere yönelik artan saldırıları getirmiştir. En ufak hak arama talebine bile tahammül edememekte, azgınca saldırmaktadırlar. Geleceklerinin ellerinden alınmasına ve karanlık bir dünya dayatılmasına karşı işçi ve emekçiler direnişe geçmiştir. Son dönemde 25 Kasım kamu emekçilerinin greviyle hareketlenen TEKEK direnişiy-le ivme kazanan sınıf hareketi belirgin bir canlılık kazanmıştır. Geçmişte TARIŞ'te direnen emekçiler bugün TEKEK'de direnmektedir.

Polisin gaz bombası, cob, tazyikli su saldırısına direnerek cevap veren itfaiye işçileri, 25 Kasım grevinin ardından işten çıkarılmalarına direnen demiryolu işçileri, sendikacı oldukları için işten atılan ve 100 günü aşan direnişleriyle, Esenyurt Belediye işçilerinin direnişi egemenlerin tüm saldırılarına karşın ülkemizin dört bir yanından gelerek kadın-erkek, genç-yaşlı özlük hakları için direnen Ankara'nın soğuşunu ısıtan TEKEK işçileri! Onların; işçi sınıfının karşılaştığı saldırılarda direnişleriyle işçi sınıfına moral kaynağı olmuşlardır. Direnişlerin işçi sınıfına öğrettiği

çok fazla şey vardır.

Bugün TEKEK işçilerinin direnişi kendi sınırlarını aşmış işçi sınıfının mücadelesi olmuştur, bu yönüyle direniş işçi sınıfı içerisinde birlikteliği sağlama açısından önemlidir. TEKEK direnişine verilen diğer iş kolundaki işçi ve emekçilerin destekleriyle birlikte sınıf düşmanlarına karşı tek vücut olma bilinci daha da artmıştır. "Bir musibet bin nasihatten daha iyidir" sözü işçi sınıfı için direnişlerde sınıf bilincinin kavranmasında daha da anlamlı olmaktadır. TEKEK işçisi direnişiy-le, egemenlerin saldırıları karşısında yalpalayan işçi sınıfına doğru mücadele hattını göstermiştir. TEKEK işçileri tarafından yapılan referandumla herkese gösterildi. TEKEK işçileri verdikleri mücadeleyle işçi sınıfının mücadele bayrağını daha da yukarı taşımışlardır. Mücadelelerindeki kararlılık tüm işçi sınıfına örnek olmuştur. Ülkemizin her kesiminden insanı bir araya getiren TEKEK işçilerinin direnişi işçi sınıfının yolunu aydınlatmıştır. TEKEK işçileri TARIŞ direnişinden, Zonguldak maden ocakları işçilerinden, Paşabahçe işçilerinin direnişinden aldıkları mirasla direnmektedir ve her direniş gibi onların direnişi de işçi sınıfının mirasına eklenmiştir. Tarihten aldığı mirasla direnen TEKEK işçileri "böyle gelmiş böyle gider" diyenlere kendi gücünü fark etmede önemli bir ders vermişlerdir.

GELECEK İŞÇİ SINIFININ ELLERİNDEDİR!

Kan emici sömürücülerin saldırılarına karşı işçi sınıfının mücadelesi tarihten aldığı mirasla sürecektir. Dün Kavel'de direnenler bugün Esenyurt'ta, dün Paşabahçe'de bugün İtfaiyede, dün Zonguldak maden ocaklarında direnenler bugün TEKEK'de direnmektedir. Her direniş tarihsel mirasa bir hazine bırakmakta, mücadele bayrağını daha da yukarı çekmektedir. Egemenlerin saldırılarına karşı nasıl TARIŞ'te direnilmişse bugün de TEKEK'de direnecektir. Ta ki yaşamı var edenler, yaşamı üretkenler yaşamı yönetene dek. Bu mücadele hep sürecektir. Egemenlerin, sömürü, açlık, işsizlik, karanlık bir gelecek dayatmalarına karşı direnişleri büyütme-k işçi sınıfının davasına omuz vermek ge-

reklemektedir. İşçi sınıfının tarihi göstermektedir ki saldırılara karşı mücadele etmenin doğru yolu direnmektir.

Önümüzdeki dönemde sınıf hareketindeki artışla beraber saldırıların da artacağı işçi ve emekçileri çetin mücadele günleri beklemektedir. Bu çetin mücadele günlerinde tarihten işçi ve emekçilere kalan miras dalgalanan mücadele bayrağını daha da yukarı taşımaktır. Egemenlere karşı mücadele yolu can pahasına miras bırakılan direniş bayrağını daha da yukarıda dalgalandırmaktır. İşçi ve emekçiler ancak ve ancak direnerek kazanacaktır. Tarih bize bunu defalarca kanıtlamıştır.

Tarihten gelen haklı mücadelesinde işçi sınıfına bırakılan miras ancak o mirasa bir hazine daha eklenerek sahip çıkılacaktır. Bırakılan mirasın her hazinesinde işçi ve emekçilerin kanı, canı, emekleri vardır. Bırakılan her deneyim ödenen her bedel bugün işçi sınıfının yolunu aydınlatmaktadır ve bugün yapılan her direniş gelecekte işçi sınıfının yolunu aydınlatacaktır.

Gelinen son süreçte ülkemiz egemenlerinin gelecek kaygılarının arttığı 2010 ile beraber ekonomik krizin derinleşeceği ve egemenlerinin "yönetememe" sorunuyla beraber azgın saldırılarını artıracacağı ve bunun için tüm araçlarını kullanacağı açıktır. En küçük hak arama talebine karşı saldırısını eksik etmeyecektir. Saldırıların sebebi içine girdiği gelecek kaygısıdır. **Egemenlerin geleceklerini kâbusa çevirmek işçi sınıfının elindedir.**

Sınıf hareketinin tarihine baktığımızda direnişlerin beraberinde kazanımları da beraberinde getirdiği görülmektedir. Günümüzde işçi sınıfının kazanılmış hakları geçmişte yine işçi sınıfının binbir emeğiyle, alintileri ile kan pahasına direnerek kazanılmıştır. Egemen sistemin dayattığı; açlık, zulüm, sömürü, geleceksiz bırakma, baskı, eşitsizlik, işsizlik, yoksulluğa karşı mücadele etmeyenlere "elimden ne gelir ki?" diyenlere tarihte Kavel'de direnenler, TARIŞ'te, Paşabahçe'de, maden ocaklarında, Hasköy'de, 15-16 Haziranlarda şimdi İtfaiyede, Esenyurt'ta, Demiryolunda, TEKEK'de direnenler; "gelecek ellerimizdedir" cevabını vermektedirler. (İzmir'den bir İK okuru)

Tarihten kısa kısa...

22 Ocak 1949; Mao Zedung, Kızıl Ordu ile Pekin'e girdi.
22 Ocak 1977; İstanbul'da Sarayhan-Sultanahmet arasında "Faşizme Ölüm" yürüyüşü yapıldı. Yü-

rüyüşe 5 bin kişi katıldı.

22 Ocak 1980; Eskişehir Hapishanesi'nde 388 tutsak ayaklandı.

23 Ocak 1925; Şili'de hükümet bir askeri darbeyle devrildi.

24 Ocak 1989; Cizre'nin Yeşilyurt köyünde jandarmaların Kürt köylülerine insan dışkı yedirmesi ile ilgili soruşturma başlatıldı.

24 Ocak 1980; Demirel hükümetinin ekonomik istikrar programı açıklandı. 24 Ocak Kararları olarak anılan program, Türkiye ekonomisinde "yeniden yapılanma" dönemini başlattı.

27 Ocak 1967; Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencileri yeni yönetmelik hükümlerini protesto için boykota

başladı.

27 Ocak 1994; Özgür Gündem gazetesinin Ankara temsilciliğinde patlama oldu. Gazetenin Ankara Haber Merkezi'ne de molotof kokteyli atıldı.

27 Ocak 1945; Auschwitz toplama kampı Sovyetler tarafından ele geçirildi; Kızıl Ordu hastalık ve açlıktan ölmek üzere olan 5

bin kişi ile karşılaştığını açıkladı.

27 Ocak 1943; Varlık Vergisini ödemeyen Müslüman olmayan azınlıklar, borçlarını "bedenen çalışarak ödemeleri" için çalışma kamplarına gönderildi.

28 Ocak 1971; İzmir'de devrimci gençler Amerikan 6. Filosunu protesto ettiler; 20 genç gözaltına alındı.

29 Ocak 1983; Ramazan Yurkarı, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kambur isimli devrimciler İzmirt'e idam edildi.

31 Ocak 1943; Hitler Almanyası Stalingrad'da, Sovyet halkına yenildi.

1 Şubat 1980; İstanbul'da zamlara tepki gösteren halk bilet almadan vapura bindi.

Freya Von Moltke... Freya Von Moltke... Freya Von Moltke...

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Almanya'da Nazi faşizmine karşı verilen direnişin önderlerinden olan **Freya Von Moltke** geçtiğimiz günlerde yaşamını yitirdi.

Bir insanın inandığı şeyler için mücadele etmesini ve verdiği mücadeleye engel olabilecek her şeye karşı koymasını en önemli insani eylem olarak tanımlayan Von Moltke'nin 98 yıllık yaşamı da verdiği mücadele ve karşı koymalar ile geçti.

Almanya'da Nazi karşıtı direnişin tanınmış ve önde gelen isimlerinden olan Moltke, 1944 yılında Adolf Hitler'e yönelik düzenlenen ancak başarılı bir sonuç elde edilemeyen eylemi düzenleyen örgütün üyeleri arasındaydı.

Almanya'nın Köln kentinde 1911 yılında dünyaya gelen Von Moltke, genç yaşta tanıştığı ve Hitler faşizmine karşı başından beri karşı tutum sergileyen Helmuth Von Moltke ile 1931 yılında evlenmişti. Moltke çifti o dönemde yaşamlarını Nazi faşizminin zulüm getirdiği tüm insanlara yardıma adanlar ve bir süre sonra da yaşadıkları bölgenin isminde de esinlenerek "**Kreisau Circle**" (**Kreisau çevresi**) adı ile tanınan Nazi karşıtı direniş örgütünün kuruluş aşamasında yer aldılar.

Kreisau, 1943 yılında daha sonraları Hitler'e yönelik gerçekleştirilen bir eylemde adı duyulacak olan Albay Claus von Stauffenberg ile örgütsel temasa geçmişti. Önceki yıllarda Hitler'e yönelik birçok kez eylem girişimle-

"İnanığımız şey uğruna mücadele vermek ve karşı koymak, bugüne kadarki en önemli insani eylemlerden birisidir"

rinde bulunulmuş, ancak hiçbirinde başarılı sonuç alınamamıştı. 20 Temmuz 1944'te Kreisau örgütünün Albay Claus von Stauffenberg aracılığı ile gerçekleştirdiği bombalı eylem de başarısız olmasına rağmen (isteni-

len sonuç alınamamasına rağmen) o güne kadar gerçekleştirilen en önemli ve son eylemdi. Freya Von Moltke'nin eşi Helmuth Von Moltke ise bu eylemden aylar önce Nazi faşizmi tarafından tutuklanmış ve 1945 yı-

linda da idam edilmişti.

Savaş yıllarından sonra Güney Afrika'ya taşınan Von Moltke, 1956 yılında Almanya'ya geri döndü ve bir süre sonra yaşamını, erken yaşta yitirdiği hayat arkadaşı Helmuth Moltke'nin mücadele anılarını yayımlamaya adanmıştı.

Freya Moltke, ne kendi yaptığı ne de eşinin yaptığı hiçbir şeyden pişman değildi çünkü her daim gerek hayat arkadaşının gerekse de kendisinin, kendi hayatlarına uygun "doğru yolda" olduklarına inanmaktaydı.

Ailesi tarafından yapılan açıklamaya göre bir süredir viral enfeksiyon geçiren 98 yaşındaki Von Moltke'nin 2002'de verdiği röportajda ve bizimde yazımızın girişinde belirttiğimiz şu cümleler aslında onun hayata ve mücadeleye bakış açısını özetler niteliktedir: **"İnanığımız şey uğruna mücadele vermek ve karşı koymak, bugüne kadarki en önemli insani eylemlerden birisidir."**

(İzmir'den bir İK okuru)

İlk günden beri yanlarında, TEKEL işçileri ile beraber, yaşadıkları her türlü zorlukta birlikte olmak, mücadeleyi birlikte yürütmek öyle önemli ki, yıllardır kitaplarda okuduğumuz sınıfla beraberiz. İşte karşımızdaki işçi sınıfı, toplumun her rengi var burada, hepsini görmek mümkün

TEKEL direnişinden öğrendiklerimiz...

"Zafer direnen emekçinin olacak", "Ölme var, dönmek yok" ve "Kefenleri giydik, geri dönüş yok" diyorlar... Öyle inançlı, öyle kararlı söylüyorlar ki heyecanlanmamak elde değil.

Bugün TEKEL direnişinin 32. günü, öyle coşuklu bir kalabalık var ki, bunu görmemek, yaşamamak büyük kayıp olurdu. 32 gündür onların yanındayız ve sonuna kadar da yanlarında olmaya devam edeceğiz. İlk günden beri yanlarında, onlarla beraber, yaşadıkları her türlü zorlukta birlikte olmak, mücadeleyi birlikte yürütmek öyle önemli ki, yıllardır kitaplarda okuduğumuz sınıfla beraberiz. İşte karşımızda işçi sınıfı, toplumun her rengi var burada, hepsini görmek mümkün.

Geldikleri ilk gün böyle bir direnişle karşılaştığımızı düşünmemiştim. Yine alışık olduğumuz gibi gelir bir-iki gün kalır, geri dönerler diyordum. Çünkü daha önceleri hep böyle olmuştu.

İlk gün Abdi İpekçi Parkı'nda karşılaştım işçilerle. AKP önünde saldırıya uğramışlar, oradan da parka gönderilmişlerdi. Öyle öfkeliydiler ki; soyunup kendilerini parkın içindeki buz gibi havuza atacak kadar. Ertesi gün öğlen saatlerinde yanlarına gi-

debildim ve gittikten kısa bir süre sonra da saldırı oldu. Gaz, tazyikli su, copla karşılaştık, ama bunlar işçileri yıldıramadı, aksine daha dinamik hale getirdi. Öfke giderek artıyor, bununla beraber kararlılık ve inanç da artıyordu.

Ayrıca Türk-İş'in önünde direniş nöbetindeyiz; beraber slogan atıp, türküler söyleyip, omuz omuza halaylar çekiyoruz. Gün boyu sohbet edip sadece sorunlarını değil, hayatlarını da öğreniyoruz. Günler geçtikçe heyecanımız giderek artıyor. Yıllardır görmediğimiz bir direniş ve kararlılıkla karşı karşıyayız.

Özellikle kadın işçilerle yaptığımız sohbetlerde, kurduğumuz diyalogda mücadelesinin ne kadar önemli olduğunu, özellikle "kadın" olarak direnişte yer almanın ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. "Yıllardır sömürülüyor, kimliğimiz yok sayılıyor, dilimizi konuşamıyoruz, emeğimiz hiçe sayılıyor, bunun için ölmek var dönmek yok" diyorlar. Özellikle kadın-erkek el ele mücadele etmenin öneminden ve güzelliğinden bahsediyorlar.

Sürekliliğin olmamasından çok memnunkar bizlere "biz sizlerden dayanışma nedir, bunu öğrendik, kendi hayatımıza dalıp gitmiştik, başka hiçbir şeyi umursamıyorduk, siz bize yeniden insan olduğumuzu hatırlattınız" diyorlar.

Alanda dağıtılan hiçbir bildiri boşa gitmiyor işçiler kapış kapış bildiri alıyor. Tüm gazeteler okunuyor, değerlendiriliyor. Evde misafir ettiğimizde gece bizler yattıktan sonra İbrahim'i anlatan kitapları alıp okumaları, merak etmeleri, sormaları,

Alanda dağıtılan hiçbir bildiri boşa gitmiyor işçiler kapış kapış bildiri alıyor. Tüm gazeteler okunuyor, değerlendiriliyor. Evde misafir ettiğimizde gece bizler yattıktan sonra İbrahim'i anlatan kitapları alıp okumaları, merak etmeleri, sormaları,

sorgulamaları bizi öyle mutlu ediyor ki, bunu kelimelerle anlatmak imkansız. Birçok işçi ise; "biz buraya 'sağcı' geldik 'solcu' gideceğiz. Çünkü düne kadar biz sizlere 'terörist' gözüyle bakarken, yanımızda olmazken sizler ilk günden beri bizim yanımızdasınız. Bu güne kadar oy verdiğimiz partiler yanımızda değil. Hatta bizi ilk yarı yolda bırakanlar onlar oldu, ama siz öyle değil" diyorlar. Saldırının ardından ise; "Olaylar hiç de televizyonlarda gösterilenler gibi değil, bugüne kadar öğrencileri ve devrimcileri hep provokatör olarak gördük ama polis bize de onlara da aynı sebeple saldırmıştı yani sadece hakkımızı aradığımız için" diyorlar.

Ankara halkı da TEKEL işçilerinin yanına oldu günlerdir. Devletin esnafı "mağdur" ediyorlar söylemine cevabı yine buradaki esnaf verdi. Aralarında para toplayarak hemen her gün çorba dağıttılar işçilere. Emekçi semtlerden insanlar evlerindeki battanyelerini çaylarını, şekerlerini yolladı. Bu süreçten herkes bir şeyler öğrendi aslında.

Ama belki de en çok öğrenen bizlerdik; 32 gündür sokakta, soğukta, emek mücadelesinde, direnişte coşkusu hiç dinmeden slogan atmayı... "Birlik Mücadele Zafer" sloganını haykırırken bunu nasıl hissettiklerini, birlikte mücadelenin önemini, ortak sorunlar noktasında ortak hareket etmeyi, okumanın-araştırmanın önemini, sadece kitabı bilgilerle değil onlarla, onların dilinden konuşmayı öğrendik. En önemlisi eksikliklerimizi gördük ve önümüzdeki süreçte "neyi, nasıl yapmalıyız?" sorusuna cevap bulduk. Zincirlerinden başka bir şeyleri olmayanların bilinçlendikçe neler yapabileceklerini ve sistemin karşısına nasıl dikilebileceklerini gördük. Ve belki de yıllar sonra ilk defa Marks'ı bu kadar iyi anladık; "İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir."

Uzaktan izlemek çok farklı, gerçekten de sınıfta olmak, bu direnişi yaşamak öyle güzel ki, herkes burada olmalıydı ve bunu yaşamalıydı.

(Ankara'dan bir İK okuru)

Almanya

Almanya'nın Darmstadt şehrinde oluşturulan "Tekel İşçileriyle Dayanışma Komitesi" 16 Ocak Cuma günü, Darmstadt DGB Haus'da bir basın açıklaması yaptı. Açıklama sırasında TEKEL işçileriyle bağlantı kurularak dayanışma mesajı iletildi. Komite, Darmstadt Halkevi'nin çağrısıyla, AGIF Darmstadt, ATIF Darmstadt, ATİK Yeni Kadın Hesen, Darmstadt Alevi Kültür Mer-

kezi ve Berg Strase Alevi Kültür Merkezi'nden oluşuyor. Darmstadt Kürdistan Enformasyon Merkezi ise destekçi olarak katıldı.

Açıklamadan sonra söz alan yazar Yener Orkunoglu, direnişin meşru olduğunu ve selamladıklarını belirtti. Sendikacı Ahmet Canpolat da bir grup sendikacının ortak imzası ile yapılan basın açıklamasını Almanca şükodu. Son olarak söz alan MLPD temsilcisi Karin Weber, TEKEL direnişleriyle omuz omuza olduklarını belirtti. (Almanya İK okurları)

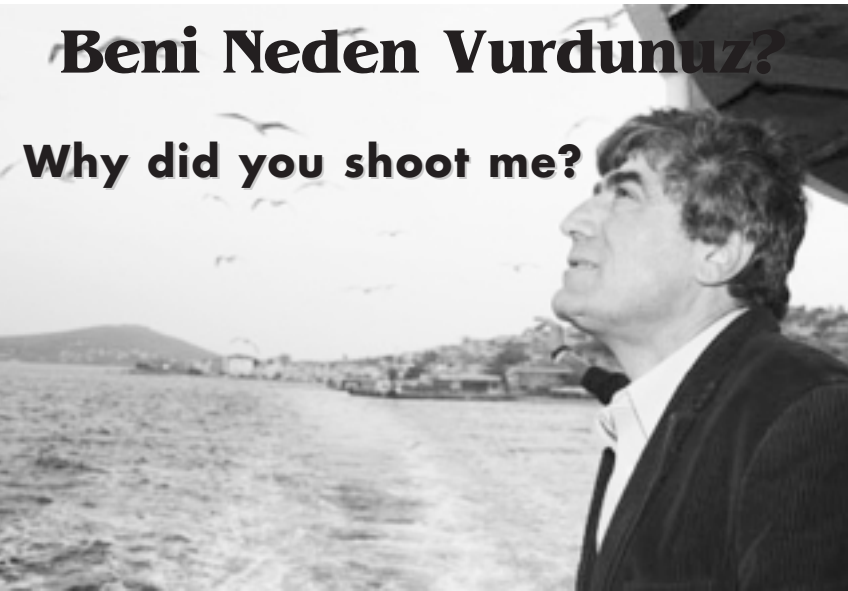
Okmeydanı

16 Ocak Cumartesi günü saat 19.00'da Dikilitaş Parkı'nda toplanan kitle "Güvenli iş, Güvenli Gelecek, İşten Çıkarmalar Yasaklansın" yazılı pankart açarak yürüyüşe geçti. Eylem sırasında ajistasyon çekilerek zamlara ve işten çıkarmalara karşı insanlar eyleme çağrıldı. Eylem sırasında "Susma haykır yok-sulluğa hayır", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" sloganları atıldı. Ayrıca bir haftadır devam eden polis terörü ve ablukası da teşhir edildi. Direnişte olan TEKEL işçilerine ve İtfaiye işçilerine de atılan sloganlarla destek verildi. Sağlık Ocağı önüne gelen kitle burada açıklama yaptıktan sonra eylemi bitirdi. Eylem Okmeydanı Halkevi, Kız, SODAP, ESP-G, DHF ve Partizan tarafından örgütlendi. (Okmeydanı Partizan)

Sarıgazi

Sarıgazi'de TEKEL direnişinin 18. gününde direnen işçilerle dayanışmayı yükseltmek amacıyla 2 Ocak Cumartesi günü saat 16.00'da bir araya gelen Partizan, AKADER, ESP Girişimi, BDSP ve Mücadele Birliği bir eylem örgütlendi. Eylem öncesinde Sarıgazi Taşdelen ve Yenidoğan bölgelerine eyleme çağrı niteliğinde ozaltiler yapıldı. Bizler eyleme Devrimci Demokratik Sendikal Birlik imzalı "Bir zincir kaybedenler, bir dünya

kazanacak" vb. yazılı dövizlerle katıldık. Demokrasi Caddesi'nden başlayıp meydana kadar slogan ve alkışla yürüdü. "TEKEL İşçisi Yalnız Değildir! Direnen İşçiler Kazanacak" yazılı pankart arkasında yürüyen kurumlar meydana geldiğinde saldırıları teşhir ve protesto amaçlı 5 dakikalık oturma eylemi yaptı. Ardından Grup Emeye Ezgi kısa bir müzik dinletisi sundu. Basın açıklamasından sonra bitirilen eyleme DHF ve SDP de destek verdi. (Sarıgazi DDSB)

Bu soruyu kendi dilimde, Ermenicemle sormak isterdim onlara. Hem onlara hem size. Ama Ermenicemle soramıyorum. Toprağın altından bile Ermenicemle soramıyorum. Çünkü duyduğunuzla ürperecek, gerilecek ve belki öfkelenacaksınız. Çocukluğunuzdan beri bilinçaltına yerleştirilmiş bütün önyargılarınız ayaklanacak. Ve sesimi duymayacaksınız! Önyargılarınızın, öğretilmiş yalan yanlış düşüncelerinizin, bilgilerinizin bağırtıları arasında kaybolup gidecek benim bu günahsız sorum! O yüzden, sesimi duyusunuz diye, içinizden, yanı başınızdan doğup büyümüş, aynı topraklarda yaşamış ve yaşayan kendi dilimle değil, sizin dilinizle soruyorum: Beni neden vurdunuz?

"Biz vurmadık" dediğini duyar gibiyim. Evet, tetiği siz çekmediniz; halkın aydınlığın, kardeşliğin, barışın, özgürlüğün düşmanı karanlıklar tarafından, içi karartılmış, vahşileştirilmiş bir çocuk çektir tetiği. Biliyorum. Ama tetiğe asılırken sizin farkında bile olmadan büyüttüğünüz, içinize sindire sindire semirttiğiniz o düşmanlık duygularından beslenen önyargıların çirkin yüzünü gördüm. Tetiğin bir yerinde parmaklarınız! Ah o parmaklarınız! Ekmeğe biçim veren, suların yönünü değiştiren parmaklarınız! Onlara soruyorum. Beni neden vurdunuz?

Güpegündüz, arkamdan sinsice yaklaşarak! Ne kadar korkaktınız! Ne kadar aciz! Tabanı delik kunduralarımla kalkıp

gitmek istedim. Olmadı! Üzerime gazete örtüp sizin gibi düşünmeyen, sizden olmayan herkese parmak salladınız! Vah vah! Ne kadar cahiliniz! Ekmeğe tüküren, suya işeyen siz, ne kadar cahilsiniz!

Beni neden vurdunuz biliyorum! Ama bilmeyen, duymayan, anlamayan, o en eski en geri yargılarının batağıyla düşünen insanlar bilmiyorlar. Kandıyorsunuz onları! Ektiğiniz nefret tohumları filiz veriyorunuz! Ama bilmiyorsunuz, bu topraklar nefret duygularına kıraçtır! Yol vermez filiz sürmesine! Durmadan dinlenmeden ekiyorsunuz o düşmanlıkları! Daha dün Romanlara saldırttığınız çocuklar beni vurdurttuğunuz çocukların arkadaşları değil mi? Daha dün evlerini başlarına yıktığınız Romanların çaresizliğiyle haneleri, hayatları yerle yeksan edilmiş Ermenilerin, Kürtlerin çaresizliği ne kadar benzer! Bu onları tezgahlamadan, kan içmeden uzayamıyor ömrünüz, tıkanan nefes borularınıza soluk veriyorsunuz!

Oysa ben sizden daha çok, hatta sizinle kıyaslanamayacak kadar çok seviyorum bu toprakları, bu topraklarda yaşayan her dilden, her inanıştan insanlarını! Fırat'ın suyunu sizden daha çok seviyorum! Ağrı Dağı'nın dumanlı başını, Dicle'nin nazlı akışını sizden daha çok seviyorum! Sizden daha çok seviyorum, İç Anadolu'nun içlerini, her köyünde kırılmış halkımın izlerini daha çok biliyorum!

Beni vurdunuz! Güpegündüz, perva-

sız! Biliyorum bunu hep yaptınız, hep yapıyorsunuz! Ne ahlak ne edep biliyorsunuz. Ben Ermeni'yim. Bin yıllardır bu topraklarda yaşayan, kırılan kırılan ve hep kırılan, adları dilleri dinleri değiştirilen bir halkın çocuğuyum! Adım Hrant Dink!

Adım Hrant Dink! Kardeşliği, barışı, demokrasiyi ve özgürlükleri savundum! Halkların birbirine kırılmasını kınadım. Yüzyıllardır ektiğiniz kara cehalet son bulsun istedim. Tekerinize çomak soktum! Oyununuzu bozdu! Korkarak silaha sarıldınız! Yazık size!

Onlar silaha sarıldı, ya siz? İçinizde büyüyen nefrete mi? Öyleyse vah size de! Ama ben bu topraklarda İzmir'de de, Kayseri'de de, Çorum'da da, Diyarbakır'da da "Hrant'ı niye vurdunuz?" diye soracak, sorabilecek yüreği halklarımız duyduğu sevgiyle dolu insanlarımız olduğuna inanıyorum! Belki sen de soracaksın! Başka Hrantlar öldürülmesin diye, Romanlardan sonra sıra Lazlara, Pomaklara. Süryanilere, Hıristiyanlara dönerek tekrar Rumlara ve durmadan Kürtlere sıra gelmesin diye soracaksın. Sormalısın! İnsan kalabilmek, olabilmek, yüreğinin kirlenmesini önleyebilmek, ekmeğini bölüştüğün Ermeni komşunu düşünebilmek için sormalısın.

Hrant Dink'i neden öldürdünüz? (Ben, kardeşiniz, Ermeni Ulusuna mensup Hrant Dink) (İzmir'den bir İK Okuru)

Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde eylem

Liselerde sözde güvenlik amaçlı ama esasta öğrenciler üzerinde baskı, sindirme ve ajanlaştırma çabası içinde olan okul polisi protesto edildi. 15 Ocak günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi'nde okul çıkışı "Katil polis liselerden defol-DGH, YDG" pankartı açarak sloganlar eşliğinde Cemevine kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında "Katil polis liselerden defol", "Okulumuzda, mahallemizde polis terörüne son" sloganları atıldı. (Sarıgazi YDG)

Direniş ateşine saldırı...

Hedef: İtfaiye işçilerinin Demokrasi Çadırı Yer: İstanbul Büyükşehir Belediyesi karşısı Tarih: 9 Ocak 2009 Saat: 03:40

Bir süredir sendikal ve özlük hakları için direnen İtfaiye işçilerinin desteklemek, dayanışmak ve onların mücadelesinden öğrenmek için Yeni Demokrat Gençlik olarak direnişlerinin 10. gününde ziyarete gittik. Sloganlarla yanlarına gittiğimiz işçiler, bizleri alkışlarıyla ve sloganlarımızı eşlik ederek karşıladı.

Daha çok direniş, sendika öncesi/sonrası mücadele temelinde gelişen sohbetimizde birçok konu hakkında konuştuk. Ardından söylediğimiz türküler eşliğinde çektığımız halaylarla işçilerin yanlarından ayrıldık. Daha önce, kurdukları Demokrasi Çadırı'nda bizler de kalmak istediğimizi söylemiş ve iki arkadaşımızın kalabileceğini öğrenmiştik. İki arkadaşımız Demokrasi Çadırı'nda nöbet tutmak için o gece işçilerin yanına kaldı.

Soğuk bir İstanbul gecesinde sobanın başında, işçilerin derinleşen sohbetiyle ısındı ilk olarak içimiz. Bunda işçilerin alınteriyle demledikleri çayın da etkisi yok değil hani... İşçiler, devrimci dostlarımız ve bizim ses kattığımız türkülerle bozulmuş gecenin sessizliğinde, polis yığınak yapmaya başladı. Bizim daha önceki

direnişlerden var olan deneyimizle sabaha kadar saldıracaklarını tahmin ediyorduk. Saat 03:40 civarında yaklaşık 200 sivil giyimli zabıta ve polis bir anda saldırıya geçerek 2 işçinin uyuduğu çadırı kaldırmak istedi. Adeta bir işçinin söylediği gibi "yangından mal kaçırmacasına" gerçekleşen saldırıya karşı sloganlar eşliğinde direnişle cevap verdik. Az sayıda olmamızdan yararlanan kim olduğunu bilmediğimiz (sabah polis ve zabıta olduğunu öğrendiğimiz) şahıslar sandalyelerden flamlara, çay demliğinden battanyelere kadar her şeyi kaçırdı.

Demokrasi Çadırı'nı tekrar kurmaya, hatta direnişin boyutunu açlık grevine yükseltmeye kararlı olan işçilere işbirlikçi sendika yöneticilerinin verdiği cevap ise elbette "hayır!" oldu. Ağzından küfür eksik olmayan sendika yöneticileri, saldırı sonrası hemen geldi fakat gelir gelmez polislerle pazarlığa girişti. Direnişleri boyunca örgütlü mücadele hakkında çok fazla şey öğrendiklerini söyleyen İtfaiye işçileri; işbirlikçi sendika yönetimine, burjuva-feodal medyanın çarpıtmalarına, polis copuna, suyuna ve sistemin tüm saldırılarına karşı mücadeledeki kararlı ve net duruşlarıyla bizlere de çok şey öğretiyor. (İstanbul YDG)

Tırmandırılan ırkçılığa karşı

Yeni Demokrat Gençlik 17 Ocak günü saat 17.00'de bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasında; "derinleşen krizle birlikte dünyanın birçok yerinde demokratik hak ve özgürlüklere saldırıların yoğunlaştığını görmekteyiz. Bir yandan hükümetler ırkçı yasalar çıkartırken

nizm, yabancı düşmanlığı, militarizm ve ırkçılık tırmandırılıyor" denildi.

Açıklamada ayrıca Kürt ulusal hareketine yönelik legal alanda siyasal yürütme hakkına yapılan saldırıların vurgusu yapıldı. Havan topuyla yaşamını yitiren Ceylan Önkol'a ve şu anda özlük hakları için mücadele eden TEKEL işçilerine ve ayrıca 19 Ocak 2007 tarihinde katledilen Hrant Dink'e dair kısa açıklamalarda bulunuldu.

Hrant Dink Sarıgazi'de anıldı

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink katledilişinin 3. yılında Sarıgazi'de anıldı. 17 Ocak günü düzenlenen anma etkinliği saygı duruşu ile başladı. Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik'in düzenlediği anmada yapılan açıklamada "Şehit yoldaşlarımız emperyalizmi ve onun uşaklarını kuşatan bir zincir halkası olarak tarihteki yerlerini aldılar. Ve biz onların ardılları olarak; bıraktıkları kavgaya bayrağını yükseklere daha da yükseklere taşımakla yükümlüyük" denildi. Ardından YDG adına bir arkadaş Hrant Dink'in hayatını ve mücadelesini anlatan bir yazı okudu ve dava sürecini anlatan bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Devamla söyleşiye geçildi. İlk olarak Partizan adına açıklama

yapan arkadaşımız; Hrant Dink katledilişine ve mücadelesine değindi ve sözü Nor Zartonk (Yeni Uyanış) temsilcisine verdi. Temsilci arkadaşımız dava sürecindeki gelişmeleri aktararak "Dava sürecinde biz ne kadar bu sürecin içersindeyiz, neler yapıyoruz, devrimciler ve sosyalistler olarak. Bunu durup bir düşünmemiz lazım" dedi. Son sözü PŞTA aldı ve Ocak ayının bizler için önemine değindi.

Ardından söz alan Gülmez ana "Bir elin sesi yok ama iki elin sesi var. Bu yol çok dürüst bir yol ama çok çetin bir yol" dedi. Güzel ana ise alanlarda buluşma çağrısı yaptı. Söyleşinin ardından müzik dinletisi başladı ve Grup İsyan Ateşi sahne aldı. (Sarıgazi İK okurları)

Haykırış'ta Nazım Hikmet ve Hrant Dink anması

Soğanlı'da bulunan Haykırış Kültür Sanat Derneği düzenlediği bir etkinlik ile Nazım Hikmet ve Hrant Dink'i andı. Açılış konuşmasının ardından katılımcılarla sohbet edildi. Ardından dernek içerisinde çocuk korosunda olan arkadaşımız Nazım Hikmet'in şiirlerini okudu. Son olarak Haykırış Kültür Sanat Derneği Müzik Grubu'nun müzik dinletisi ile etkinlik son buldu. (İstanbul)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212)
621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay
Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Söğmeç İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

TEKEL işçilerinden işçi sınıfına mücadele çağrısı

TEKEL işçilerinin direnişi tüm sıcaklığı ile devam ederken Türk-İş'in çağrısı ile Ankara'ya akın eden işçi ve emekçiler TEKEL işçileri ile dayanışmayı büyüttü.

17 Ocak Pazar günü sabahın erken saatlerinde Hipodrom'da buluşan on binlerce emekçi, AKP hükümetini, özelleştirmeleri, taşeronlaştırmayı ve 4-C'yi protesto etti.

Soğuğa ve yağmura rağmen alanları dolduran emekçiler, Ankara Tren Garı'nda kortejler oluşturarak Sıhhiye Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Türk-İş pankartının hemen arkasında Tes-İş ve Türk-Metal Sendikası yer alırken yoğun katılımdan dolayı yürüyüş bir saat erken başladı. "TEKEL işçisi direnişin simgesi", "Gün gelecek, devran dönecek, AKP halka hesap verecek" sloganlarını haykırarak işçi ve emekçiler bir ırmak gibi meydana aktı.

Mitinge direnişlerinin 153. gününe giren Esenyurt Belediye işçileri ve İtfaiye işçileri de "Esenyurt, İtfaiye, TEKEL işçileri, birleştiğin kazanacak direnişleri" yazılı ortak pankartla katıldı. İtfaiye işçileri iş elbiseleri "İtfaiyede yatmadık, vatandaş satmadık" yazılı dövizleri, sloganları ile hükümeti ve İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ı protesto etti. Özelleştirme saldırılarının adreslerinden biri olan enerji sektöründe ça-

dırmadığını ve yılmayacağını dile getirdi.

Kürsüye çıkan direnişteki İtfaiye işçisi de AKP'yi ve Kadir Topbaş'ı eleştirerek itfaiye hizmetlerinin yandaşlara ihale edildiğini ve sendikadan vazgeçemedikleri için işten atıldıklarını dile getirdi. Yaz aylarında özelleştirilmesi gündeme gelecek olan şeker fabrikaları işçileri de mitingdeki yerlerini ararak sınıf kardeşleri ile omuz omuza yürüdü. Kürsüye çıkan bir kadın şeker işçisi; AKP hükümetinin özelleştirmeler ile milyonlarca işçiyi işten çıkardığını ve şeker fabrikalarını uluslararası şirketlere peşkektiğini dile getirerek buna karşı mücadele etmeye devam edeceklerini haykırdı.

TEKEL işçilerinden Türk-İş'e; "Bizi satanı biz de satarız!"

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun

kürsüye çıkması ile

alandaki tansiyon bir anda yükseldi.

"Genel grev, genel direniş" sloganlarını haykıran işçiler

Mustafa Kumlu'ya tepki gösterdi.

Tepkilere ve sloganlara rağmen konuşmaya çalışan Kumlu ise ne genel grevden ne de nasıl bir mücadele hattı izleyeceklerinden bahsetti.

Bunun üzerine öfkeleri daha da artan işçiler, sloganları ile tüm alanı inlettirdi.

Konuşmasını kısa tutmak zorunda kalan Kumlu, işçilerin tüm alanı dolduran taleplerini duymazlıktan geldi.

Kumlu'nun kürsüyü terk etmesi ve Alishan'ın konser vereceğini açıklaması bardağı taşıran son damla oldu.

"Biz konser dinlemeye gelmedik, sorunlarımızı çözümlü" sözlerini haykıran binlerce işçi, Türk-İş yöneticilerinin hiçbir şey söylemeden alandan kaçacaklarını söyleyerek kürsüye yöneldi.

Yüzlerce işçi engellemelere rağmen kürsüye çıktı.

"Bizi satanı, biz de satarız", "Ölmek var, dönmek yok", "Kumlu buraya" sloganları ile hareketlenen işçiler, kürsüden ve alandan taleplerini haykırarak sendikacıları yu-

haladı. Arbede sırasında sendikacılar işçilere hakaret etti ve sahnedeki işçilere atılmaya çalıştı. TEKEL işçileri gözyaşları içinde alanda asılı duran ve üstünde "AKP elini, ekmeğinden çek" yazılı pankartı göstererek "Ekmeğimiz için mücadele ediyoruz" dediler.

Sendikacıların müdahaleleri ve hiçbir şey söylemeyen konuşmaları işçileri daha da öfkeli kıldı. Sendikacılar TEKEL işçilerinin öfkesine hâkim olamayınca da tepkiyi destek içinde oraya gelen devrimci ve ilerici kurumlara yöneltmeye çalıştı. "Aramızda bizden olmayanlar var, pankartlar indirilsin" sözleri ile ortamı provoke etmeye çalıştılar, ancak bu da bir işe yaramadı. Yaklaşık bir saat boyunca yaşanan arbede Harb-İş Başkanı Ahmet Kalfa'nın genel grev talebini başkanlar kuruluna götürceğini söylemesi ile sona erdi. İşçiler alandan ayrılarak sloganlarla Türk-İş Genel Merkezi önüne yürüdüler. Burada da sloganları ve öfkeleri hiç azalmayan işçiler, alanı terk eden Mustafa Kumlu ile görüşmek üzere Genel Merkez binasını işgal etti.

TEKEL işçilerinin Ankara'da başlattığı direnişin ilk gününden bu yana gece gündüz demeden yanlarından ayrılmayan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik de alandaki yerini aldı. "Tekel, İtfaiye, Esenyurt, Kent A.Ş., Sinter/Birlik mücadelesi Zafer" yazılı pankart açan Devrimci Demokratik Sendikal Birlik, sloganları ile TEKEL işçileri ile dayanışmayı yükseltti. "Zafer direnen emekçinin olacak", "Tekel işçisi yalnız değildir" yazılı dövizler taşıyan kitlenin arkasında da Partizan pankartı açıldı.

"Ölmek var, dönmek yok!"

Son yılların en kitlesel mitinginde Tes-İş, Türk-Metal ve Belediye-İş kitleselliği ile dikkat çekti. Ses aracı kitlenin moralini ve coşkusunu artırmak yerine Mehter Marşı çaldı. KESK içinde Eğitim-Sen, DİSK'e bağlı sendikalarından da Dev Sağlık-İş ve Genel-İş'in katılımı dikkat çekti. Deri işçileri de coşukları ile alandaki yerlerini aldı. TEKEL işçilerinin örgütlendiği Tek Gıda-İş Sendikası eyleme ne şehir dışından katıldı ne de kortejde pankart açtı. TEKEL işçileri de yürüyüş kolunda yer al-

madı. Tek Gıda-İş yöneticilerinin "Oturma eylemi yapıyoruz, buradan bir yere ayrılmayız" sözlerine tepki gösteren işçilerin basıncı ile sendika başka bir grişten işçileri alana getirmek zorunda kaldı.

TEKEL işçilerinin kürsü işgali ve Türk-İş'e duyduğu tepki mitingde damgasını vurdu. İşçilerin tüm alanı inleten sloganlarına rağmen Türk-İş TEKEL işçilerinin direnişine dair hiçbir şey söylemezken Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türker ise hiç konuşma yapmadı.

TEKEL işçileri direnişini geliştirmek adına adım atmayan sendikacılara sloganları ve direnişleri ile gereken yanıtı verdi. "Ölmek var, dönmek yok" sloganı ile özdeşleşen TEKEL işçileri; Özelleştirmelerin, taşeronlaştırmanın ve 4-C'nin tüm işçi sınıfını ilgilendirdiğini haykırarak 34 günlük direnişleri ve duruşları ile işçi sınıfı ve tüm emekçileri mücadeleye çağırdı. (Ankara)

Dayanışma her yerde

Batman

Batman Yaprak Tütün İşletme Müdürlüğü'ndeki TEKEL işçileri, TEKEL fabrikasını kapatılması nedeniyle AKP Batmani il örgütüne yürüyüş düzenleyerek kırmızı kart bıraktı. Açıklamayı yapan Tek Gıda-İş Batman İl Temsilcisi Şükrü Seçkin, yıllardır hükümetlerin kamu kurum ve kuruluşlarını özelleştirme adı altında sermaye ve özel sektöre peşkektiğini dile getirdi.

Hatay

Sabah saat 07.00 ile 09.00 saatleri arasında Hatay TEKEL Yaprak Tütün İşletme Müdürlüğü önünde toplanan TEKEL işçileri adına konuşma yapan Sibel Yaman, "Onlar sadece seçim dönemlerinde bizi hatırlıyorlar" dedi.

Adıyaman

Adıyaman TEKEL işçileri, özlük hakları için artık her gün işe başlamadan önce 2 saat oturma eylemi yapacak.

Bursa

Türk-İş Başkanlar Kurulu tarafından TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla alınan eylem kararı Bursa şubeleri tarafından uygulanıyor. Her Cuma saat 17.00'de Fomara Meydanı'nda toplanarak AKP il binasına kadar yürüyüş yapılıyor. Türk İş 8. Bölge Temsilcisi Mehmet Kanca 8 Ocak'ta AKP il binası önünde yaptığı açıklamada işçilere dayatılan 4-C'nin bir kölelik düzeni olduğunu söyledi. Eyleme Partizan, BDS, SODAP, ESP-G, BATİS, İşçi Hakları Derneği, SDP, Sosyalist Parti, DBA, DÖH ve Ürün Dergisi tarafından oluşturulan "TEKEL İşçileri ile Dayanışma Platformu" da "TEKEL işçisi yalnız değildir- Yaşasın sınıf dayanışması" pankartı ile katıldı.

15 Ocak günü yine aynı yerde yapılan eylemde ise konuşma yapan Tek Gıda-İş üyesi Bahno Tepe TEKEL'de yürütülen mücadelenin bir ekmeğe ve çocuklara aydınlık bir gelecek yaratma mücadelesi olduğuna vurgu yaptı.

Mersin

Emek ve Demokrasi Platformu tarafından, TEKEL işçilerinin süren direnişine destek olmak amacıyla, Ankara'ya bir otobüs kaldırılarak işçiler ziyaret edildi. Bizler de Partizan olarak Platformda yer alıyoruz ve Ankara'ya işçileri ziyarete katıldık. Ayrıca hem atılan gaz bombalarına yönelik bir vurgu amacı taşıyan hem de Mersin'in simgesi haline gelmiş yaklaşık 1.5 ton limon ve portakal da işçilere teslim edildi.

Yine geçen hafta ve bu hafta olmak üzere Cuma günleri, Emek ve Demokrasi Platformu tarafından TEKEL işçilerine destek amaçlı, Eğitim-Sen ve Petrol-İş Sendikası önünden AKP il binasına yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

TEKEL İŞÇİLERİ VAPUR İŞGAL ETTİ!

TEKEL işçileri İzmir'de vapur işgal etti. 13 Ocak Çarşamba günü Bostanlı-Konak seferini yapan vapur, yaklaşık 500 TEKEL işçisi ve aileleri tarafından işgal edildi.

Vapura Kentkart basmadan turnikelerden atlayarak giren TEKEL işçileri ve aileleri yaklaşık 1 saat vapuru işgal ettiler. Bostanlı'dan Konak'a giden vapura "12.000 TEKEL işçisi Bedava Ekmek Arıyor! Kadro ve Özlük Haklarını Arıyor! Bekle Başbakan 15 Ocak'ta Ankara'dayız", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" yazılı pankartlar astılar. Vapurda "Tayyip 4/C'yi al başına çal", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek" sloganları atan işçiler, özlük haklarını istedi. Daha sonra vapurdan inip Konak Meydanı'na yürüyen işçiler adına konuşma yapan Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Tufan Aysan "30 gündür Ankara'da eylem yapıyoruz. Başbakan duymadı. Başbakan'ın duymasını sağlamak için bu eylemimizi gerçekleştirdik. (İzmir)

devran dönecek AKP halka hesap verecek" sloganları atan işçiler, özlük haklarını istedi. Daha sonra vapurdan inip Konak Meydanı'na yürüyen işçiler adına konuşma yapan Tek Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilcisi Tufan Aysan "30 gündür Ankara'da eylem yapıyoruz. Başbakan duymadı. Başbakan'ın duymasını sağlamak için bu eylemimizi gerçekleştirdik. (İzmir)

TEKEL işçileri Boğaz Köprüsü'nü kestir!

5 Ocak günü iki otobüsle Boğaz Köprüsü'ne gelen TEKEL işçileri, kendilerini korkuluklara zincirledi. "Direniş var yılmıyız", "İş ekmeğe yoksa barış da yok", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını haykıran işçiler hükümeti protesto etti. Yaklaşık bir saat süren eylem, çevik kuvvet polislerinin zincirleri makasla kesmesi ile sona erdi.

Yaklaşık 100 TEKEL işçisinin katıldığı eylemde gözetlme alınan işçiler, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Kadın işçilerin öne çıktığı eylem sonunda gözetlme alınan işçiler aynı gün serbest bırakıldı. (İstanbul)

Hamdolsun durmak yok! Eyleme devam

Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun aldığı her Cuma bir saat artıran iş bırakma eylemleri devam ediyor.

6 Ocak günü saat 18.00'de Mecidiyeköy'de bulunan Cevahir Alışveriş Merkezi önünde bir araya gelen sendikalar, buradan AKP Şişli İlçe Başkanlığı önüne yürüdü.

Tek-Gıda İş, Hava-İş, Kristal-İş, Tes-İş, Tez-Koop İş'in katıldığı eylemde direnişlerini sürdüren İtfaiye işçileri de coşukları ile yerlerini aldı.

Eylemde Tek-Gıda İş Sendikası'nın kadın işçi ağırlıklı korteji oldukça dikkat çekti. İstanbul Büyükşehir Belediyesi İtfaiyesinde çalışan işçiler de Büyükşehir Bele-

diye Başkanı Kadir Topbaş'a tepki göstererek itfaiyede taşeronu izin vermeyeceklerini haykırdı. Sabiha Gökçen Havaalanı'nda direnişlerini sürdüren Hava-İş üyesi işçiler de sendika haklarına sahip çıkacaklarını dosta düşmana ilan etti.

Canlı, coşkulu ve işçilerin yaratıcı sloganları eşliğinde devam eden yürüyüş AKP Şişli İlçe Başkanlığı önünde sona erdi. Sendikaların yanı sıra çok sayıda devrimci ilerici kurum da eyleme katılarak TEKEL işçilerine destek verdi.

TEKEL işçisi kadınlardan; 4-C'ye verin de görelim sizi Siyasetçi katili emeyin bizi Yıldırımız bizleri cezaevleri Ölümüne direnin TEKEL işçisi ... Yar saçların lüle lüle Tayyip sana güle güle (İstanbul)

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in çeşitli bölgelerde yapacağı panellerin ilk ayağı 10 Ocak tarihinde Ankara'da gerçekleştirildi.

Panel açılış konuşmasının ardından iş cinayetlerinde ve işçi sınıfı mücadelesinde hayatını yitirenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. İşçi sınıfı ve DDSB'nin rolü, güvençsiz çalışanlar ve taşeronluk, haklarımızı öğreniyoruz başlıklarının yer aldığı panelde DDSB adına bir konuşmacı, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Deri İş

Eğitim Uzmanı Engin Çelik panelist olarak yer aldı. Sinter direnişinden bir işçi ve bir aydın Ankara'da direnişte olan TEKEL işçilerinin de yer aldığı panele katılım oldukça yoğundu. Uzun zamandır DDSB tarafından Ankara'da yapılan ilk panel bakımından önemli bir yere sahip olan panel TEKEL işçilerinin ilk günden itibaren direnişlerini anlatması ile oldukça coşkulu geçti. Bir yılı aşkın süredir Sinter Metal'de direnişte olan bir işçi ise ilk günden itibaren direniş süreçlerini ve

yaşadıkları sorunları anlattı. TEKEL direniş ve DDSB tarihi hakkında hazırlanan iki sinevizyon gösteriminin yapıldığı panel yaklaşık dört saat sürdü. Sloganlarla sunulan panelin ardından katılımcılar Sakarya Meydanı'nda toplanarak direnişteki TEKEL işçilerini ziyaret etti. İşçilerin yoğun ilgisi ile karşılanan DDSB'liler alanda bir konuşma yaparak direniş selamladılar. Atılan "Birlik mücadelesi zafer" sloganı ve çekilen halaylar ile ziyaret sona erdi. (Ankara)

DDSB diyor ki:
Programımız
ışığında
örgütlenelim,
örgütleyelim!